

Maneviyat

Müslüman Ahmediye Cemaati Türkçe Dergisi

Yıl:2

Cilt: 1

Sayı:6

Nisan, Mayıs, Haziran 2012

(Miladi)

Cemaziyevvel,
Cemaziyelahir, Recep, Şaban
1433 **(Hicri)**

Şahadet, Hicret, İhsan 1391

(Hicri Şemsi)

Yayınlayan:

Ahmadiyya Muslim Jamaat
Verlag der Islam

Adres :

Türk Masası
Ahmadiyya Muslim
Jamaat e.V.
Genfer Str. 11 60437
Frankfurt, Almanya

Tel:

Fax:

069 50688741 069 50688743

Sorumlu:

Raşit Paktürk

E-mail:

maneviyat@ahmadiyya.de

ISSN: 2192-3396

"Maneviyat" is a Turkish Magazine of Ahmadiyya Muslim Jamaat e.V. Germany

"Maneviyat" ist eine türkische Zeitschrift der Ahmadiyya Muslim Jamaat e.V. Deutschland

Editörden

Yüce Allah^{cc}, Kuran-ı Kerim'in bu devre ait olan ve daha önce kapalı olan hazinelerini, Vadedilen Mesih'in^{as} eliyle açmıştır. Hz.Mirza Gulam Ahmed'in^{as} tüm eserleri, bu hazinelerin insanlığa dağıtıldığı vasıtalara olmaya devam etmektedir.

Kuran-ı Kerim'in eşsiz bilgilerini aktarmak üzere, Vadedilen Mesih'in^{as} oğlu ve II. Halifesi Hz.Mirza Beşirüddin Mahmud Ahmed'in^{ra} kaleme aldığı Kuran-ı Kerim'in on ciltlik tefsirini, bu sayıyla birlikte, Allah'ın^{cc} lütfu ve izniyle okuyucularımızın istifadesine sunmaya başlıyoruz.

Tüm güzellikleri içinde barındıran İslam dini, Vadedilen Mesih'in^{as} zuhur ettiği dönemde, aynı Hz.Resulullah'ın^{sav} önceden haber verdiği gibi, düşmanların saldırıları ve dostların ahmaklıkları sonucu, çok çaresiz bir duruma düşürülmüştü. İslam'ı yeniden canlandırmak ile görevli kılınan Vadedilen Mesih'in^{as} bizzat kullandığı yöntemler ve sonuçlarını, onun İkinci Halifesi Hz. Mirza Beşirüddin Mahmud Ahmed^{ra} Davet-ül Emir adlı kitabında açıklamıştır. Bu kitaptan bazı bölümleri okuyucularımıza aktarmak bu vesile ile bizlere nasip olmaktadır.

Çağımızda dünya liderleri, ucuz şöhret kazanmak ve kudretlerini göstermek adına, iktidar sarhoşluğu içinde ve gelecek nesilleri de hiç düşünmeden, dünyamızı hızla felaketlere sürüklemektedirler. Müslüman Ahmediye Cemaatinin Dünya Çapındaki Başkanı ve Vadedilen Mesih'in^{as} V. Halifesi Hz.Mirza Masrur Ahmed^{aba}, mektuplar yazarak dünya liderlerini, bu gidişata dur demeleri için uyarmak ihtiyacını duymuştur. Onun kaleme alıp yolladığı bu mektuplarının Türkçe tercümelerini de, bu sayımızda okuyucularımızla paylaşmaktayız.

Hızlıca, dünyanın sadece Vadedilen Mesih'in^{as} sancağı altında toplanarak kurtulabileceğini haber vermişti. Allah^{cc} insanoğluna ve özellikle de Müslümanlara, Vadedilen Mesih'in^{as} sesine kulak verip, Yaratani^{cc} ile tekrar barışmayı ve böylelikle gelecek felaketlerden korunmayı nasip eylesin, inşallah. Âmin.

İçindekiler

Kuran-ı Kerim	3
Hadis-i Şerif	4
Kelamü'l İmam	5
Fatiha suresinin tefsiri	5
Biat nedir?	14
Müslüman Ahmediye Cemaati'nin inançları	18
Cihadın büyüğü kılıç ile değil, Kuran ile yapılandır	22
Ay ve Güneşin Vadedilen Mesih ve Mehdi'nin ^{as} doğruluğuna şهادet etmesi	25
Deccal	28
Vadedilen Mesih'in ^{as} İslam'ı diğer dinlere üstün kılma yöntemleri	30
Kaside: "Şüphesiz Kuran dini, benim dinimdir"	40
"Hz. İsa İlah olamaz" İncil ve Tevrat ışığında	42
Minhaj-ut Talibîn'den	47
Vadedilen Mesih'in ^{as} 5. Halifesi tarafından, barışı korumak için Dünya liderlerine uyarı mektupları	51

Contents

English

Urdu

The Holy Quran	قرآن کریم
Hadith	حدیث نبوی
So said the Promised Messiah ^{as}	کلام الامام
Commentary of Surah Fatiha (part 1)	تفسیر سورۃ الفاتحہ (قسط نمبر 1)
What is Bai'at?	حقیقت بیعت
The beliefs of Ahmadiyya Muslim Community	جماعت احمدیہ مسلمہ کے عقائد
The bigger jihad is the one made with the Quran and not with the sword	جہاد بالقرآن اور جہاد بالسيف
Witnessing of the sun and moon to the truth of the Promised Messiah and the Imam Mahdi ^{as}	دو گواہ (سورج اور چاند گرہن)
Dajjal	دجال
The methods used by the Promised Messiah ^{as} for the victory of Islam against other religions	حضرت مسیح موعود علیہ السلام کا طرز جہاد
Qasida: Indeed the religion of Quran is my faith	قصیدہ
"The impossibility of Jesus' divinity" in the light of the Old and the New Testaments (part 5)	رد الوہیت مسیح از روئے بائبل
Excerpts from "Minhaj-ul-Talibeen (part 5)	منہاج الطالبین (قسط نمبر 5)
The letters send by the Khalifatul Messiah the 5 th to the world leaders, admonishing them for the protection of peace	مختلف عالمی راہنماؤں کے نام امام جماعت احمدیہ کا پیغام

Maneviyat
Kuran-ı Kerim
Fâtiha Sûresi

Bu sure, ilk günlerde Mekke'de nazil olmuştur. Bazı güvenilir rivayetler, bu surenin Medine'de yeniden nazil olduğunu bildirmektedir. Besmele ile birlikte toplam yedi ayettir.

Fatiha suresi, Kuran-ı Kerim'in ihtiva ettiği bütün konuların özetidir. Onun için hadislerde bunun diğer bir ismi, "Ümm-ül Kitab" olarak da beyan edilmiştir. Bunun dışında, "Fatiha-tül Kitap," "Es-Salât," "El-Hamd," "Ümm-ül Kuran," "Esseb-ül Mesani," "Eşşifa," "Elkenz" gibi birçok isim de, bu sure ile ilgili olarak rivayetlerde zikredilmiştir.

Yüce Allah^{cc}, Hz. Mesih-i Mevud'a^{as} bu surenin tefsirini özel olarak öğretmiştir. Hz. Mesih-i Mevud^{as} da, bu surenin tefsirini özellikle Arapça olarak kaleme almıştır.

1. Sonsuz kerem ve rahmet eden Allah'ın adıyla (okuyorum.)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ①

2. Her türlü hamd, âlemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur.

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ②

3. O, sonsuz kerem ve rahmet edendir.

الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ③

4. Mükâfat ve ceza verilecek günün sahibidir.

مَلِكِ يَوْمِ الدِّينِ ④

5. (Ey Rabbimiz,) ancak Sana ibadet eder ve ancak Senden yardım dileriz.

إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ ⑤

6. Bizi doğru yola ilet.

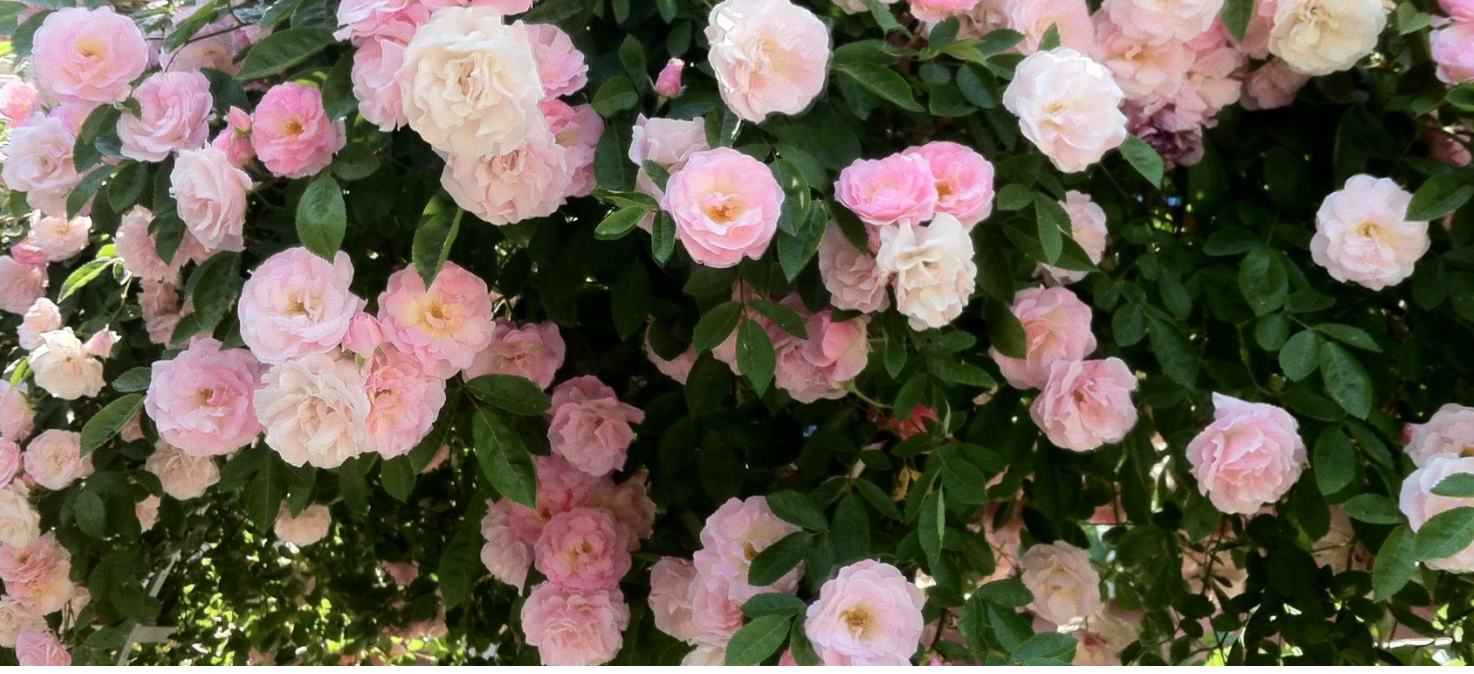
اهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ ⑥

7. Nimet verdiklerinin yoluna, (sonradan) gazabına uğramamış ve doğru yoldan sapmamış olanların (yoluna ilet.)

صِرَاطَ الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ ⑦
غَيْرِ الْمَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ وَلَا الضَّالِّينَ ⑧

Önemli not: Bu dergi içinde alıntı yapılmış olan Tövbe suresi dışındaki tüm Kuran-ı Kerim surelerinin ayet numaraları "besmele" daima ilk ayet kabul edilerek verilmiştir.

Maneviyat
Hadis-i Şerif

عن أبي بن كعب قال: قال رسول الله ﷺ ما أنزل الله في التوراة ولا في الإنجيل مثل أم القرآن. وهي السبع المثاني وهي مقسومة بيني وبين عبي ولعبي ما سأل (النسائي كتاب الافتتاح).

Ubey bin Kâb'ın^{ra} rivayet ettiğine göre Hz. Resulullah^{sav} şöyle buyurdu:

"Ne Tevrat'ta ne de İncil'de Allah-u Teâlâ Ümmü'l Kuran yani Fatiha Suresi'nin bir benzerini indirmedir. O, Essub'ul Mesani'dir ve Allah-u Teâlâ onun hakkında bana "o benimle kulum arasında eşit olarak paylaştırılmıştır ve onun vasıtasıyla kulum ne isterse ona verilir" buyurmuştur."

(Nisai, Kitabü'l İftitah)

Kelamü'l İmam

Tahminen 27 veya 28 sene evvel yahut bundan da bir müddet önce bu aciz, Arya-lara karşı İslam'ı destekleyen bir makaleyi basılmak üzere gönderdi. Matbaa-nın sahibi Relyaram isimli bir Hıristiyandı. Amritsar'da yaşayan Relyaram, avukat olup, bir gazete de çıkar-maktaydı. Gönderdiğim paketin içinde makale olup her iki tarafı açtı. Aynı pa- ketin içine bir de mektup koydum. Mektubun içinde İslam'ı destekleyen ama diğer dinlerin batıl olduğuna işaret eden ifadeler vardı. Ayrıca bu makalenin yayınlanması için ricada da bu- lunmuştum. Bu sebepten dolayı o Hıristiyan, din muhalefetinden ötürü öfkelen-di. Düşmanca saldırmak için eline geçen bu fırsatı kaçırmadı. Aslında mektubun paketin içine yerleştirilmesi suçtu, ama bu acizin böyle bir kanundan hiç haberi yoktu. Posta kanununa göre bu suçun cezası beş yüz rupi veya altı aya kadar hapisti. Kısacası bu Hıristiyan, posta makamlarına beni ihbar edip, aleyhime dava açtırdı. Diğer taraftan bu davadan önce Allah bana, Relyaram isimli avukatın, beni ısırsın diye bir yılan yolladığını ve benim onu bir balık gibi kızartıp geri gönder-diğimi rüyamda gösterdi. Bu rüyanın, bu davaya işaret ettiğini biliyorum. Mahkemenin sonucuna gelince, bu dava avukatların istifade edebilece- ği bir örnek teşkil etmiştir.

Kısacası, bu suçtan ötürü Gurdaspur ilinin mer- kezine çağırıldım. Danıştığım her avukat, yalan söylemekten başka bir çare olmadığını söyledi. Onlar, "Ben, paketin içine mektup koymadım. Relyaram koymuş olabilir," şeklinde bir ifade vermemi tavsiye ettiler. Avukatlar, "Böyle bir ifade ve iki yalancı şahidin mahkemeye çıkarıl- masıyla beraat etmen kesindir" deyip, kendile- rince bana teselli vermeye çalıştılar. Yalan söy- lemediğim takdirde beraat etmenin başka bir

yolu olmadığını ve çok zor du- rumda kalacağımı söylediler. Ama ben onlara, sonuç her ne olursa olsun hiçbir şekilde doğ- ruyu söylemekten vazgeçmeye- ceğimi söyledim. Aynı gün veya bir gün sonra, İngiliz bir hâkimin karşısına çıkarıldım. Diğer taraf- tan posta işleri müdürü de devle- ti temsilen davacı olarak mahke- meye geldi. Hâkim kendi eliyle ifademi kayda aldı. O, "Bu mek- tup ve paket sana mı aittir? Mek- tubu sen mi paketin içine koydun?" diye bana sordu. Ben hiç çekinmeden, mektubun bana ait olduğunu ve onu pakete bizzat koyduğumu söyledim. Ayrıca ona, "Kötü bir niyetle ve dev- lete zarar vermek maksadıyla bunu yapmadım. Aslında mektubu makalenin bir parçasıymış gi- bi düşünerek paketin içine koydum," diye izah- ta bulundum. Hâkim bunu duyar duymaz, Allah^{cc} onun kalbini bana karşı yumuşattı. Buna mukabil Posta İşleri Müdürü, İngiliz dilinde an- layamadığım şekilde uzun bir konuşma yaptı. Sadece, onun dediklerini reddetmek için, hâki- min kullandığı "No" kelimesini anlayabildim. Müdürün uzun süren her konuşmasından sonra hâkim, "No" deyip, her dediğini reddetmekteydi. Davacı bütün delillerini sunup, öfkesini kus- tuktan sonra, hâkim eninde sonunda kararı yazmaya başladı. Bir veya bir buçuk satır yaz- dıktan sonra bana, "Gidebilirsiniz" dedi. Bunu duyunca, mahkeme odasından çıkıp, İngiliz bir amirin karşısında beni muzaffer kılan Muhsin-i Hakiki'ye^{cc} şükrettim. O'nun bu belayı, ancak doğruluğun bereketiyle başımdan uzaklaştırdı- ğını çok iyi biliyorum.

Bundan önce bir rüyamda, başımdaki takkeyi düşürmek için adamın birinin elini başıma doğ- ru uzattığını gördüm. Bunun üzerine ona "Ne

yapıyorsun?" deyince, o takkeyi başımdan almayıp "Hayırdır, hayırdır," dedi.¹

Kesin olarak biliniz ki, yalan gibi uğursuz bir şey yoktur. Dünyaya düşkün olanlar genellikle, doğruyu söyleyince insan yakalanır derler. Ancak onların dediklerine nasıl inanayım ki? Aleyhimde yedi kere mahkeme açıldı, Allah'ın^{cc} lütfu ile hiçbirinde yalan ifade vermek zorunda kalmadım. Allah-u Teâlâ hiçbir zaman beni yenilgiye uğratmadı. Allah^{cc} doğruluğun destekleyicisi ve yardımcısıdır. O'nun, doğru olanı cezalandırması mümkün olabilir mi? Böyle olsaydı, dünyada hiç kimse doğruyu söyleme cesaretinde bulunamazdı. Allah'a^{cc} güven kalmazdı. Doğruluk üzerinde olanlar yaşayan bir ölü olurlardı.

Aslında doğruyu söyleyince ceza alanların, ceza almalarının sebebi doğrulukları değildir. Cezalandırılmalarının sebebi, gizliden gizliye olan bazı günahları veya başka bir zaman söylenmiş olan yalanlarıdır. Allah^{cc} indinde günahlar ve yaramazlıkların bir kaydı vardır. Onların birçok günahı olduğu için, herhangi birisinden dolayı ceza alırlar.

Gül Ali Şah hocam olup, Batala'da yaşıyordu. O, Şeer Sing'in oğlu Partap Sing'e de ders verirdi. O, bir olayı şöyle anlattı: Günün birinde Şeer Sing, aşçısı tuzu biberi yemeğe birazcık fazla koydu diye onu çok fena dövdü. Gül Ali Şah, saf bir insandı. Bundan dolayı o Şeer Sing'e, "Bu büyük zulümdür," deyince, "Hoca efendi! Bu adam yüz tane oğlağımı çaldı. Ama senin bundan haberin yok," diye karşılık verdi. Aynen bunun gibi insanın günahları birikir ve başka bir hata işlediğinde yakalanır.² Doğruluğu seçen, hiçbir zaman küçük düşmez. Çünkü o, Allah'ın^{cc} koruması altındadır ve hiçbir kale Allah'ın^{cc} koruması gibi sağlam değildir. Oysa yanm yamalak bir ilişki asla fayda sağlamaz. Susadığı zaman bir damla suyun kâfi geleceğini veya şid-

detli açlık baş gösterdiğinde bir lokmanın yeteceğini söyleyen var mı? Kesinlikle hayır! Yeteri kadar su içmediği ve yemek yemediği takdirde, insan teselli bulamaz. Aynen bunun gibi ameller kemale erişmediği müddetçe, gerekli olan meyveleri ve sonuçları da ortaya çıkmaz. Eksik ameller Allah'ı^{cc} sevindirmez ve bereketli olmaz. Allah'ın^{cc} sözü şudur ki: İstedğim şekilde ameller işlerseniz, Ben de bereket vereceğim.

Kısacası dünyaya düşkün olanlar, yalan ve kandırmaca olmaksızın hayat idame edilemez şekilde sözler uydururlar. Birileri, filanca mahkeme doğruyu söylediği için dört yıl hapse mahkûm edildi, derler. Ben tekrar bu sözlerin hayal ürünü olduğunu ve marifet yokluğundan kaynaklandığını söylüyorum.

کسب کمال کن کہ عزیزے جہاں شوی

Bunlar kemâlin meyveleri değil, eksik amellerin neticeleridir. Birisi, kaba kumaşla yapılmış kalın örtüsüne bir iki dikiş atmakla terzi sayılmaz ve bu onun kaliteli ipekten elbise dikebileceği anlamına gelmez. Ona böyle bir kumaş verildiğinde onu berbat eder. Kısacası içine pislik bulaşmış bir iyilik, hiçbir işe yaramaz. Allah^{cc} indinde bunun bir değeri yoktur. İnsanlar bununla böbürlenip necat isterler. Allah^{cc}, ihlâsla işlenmiş olan iyiliğin, zerresini dahi zayi etmez. O, şöyle buyurmuştur:

۳ فَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ خَيْرًا يَرَهُ

Bundan dolayı, eğer zerre kadar iyilik işlerse, Allah'tan^{cc} ecrini alacaktır. Şüphesiz Kuran'ın Dini Benim Dinimdir.

Türkçeye Çeviren: Raşit Paktürk

¹ Bedir gazetesi, c.2, no,5, s.3, 2 Şubat 1906

² Bedir gazetesinde şöyle yazılıdır: insan bir vakit günah işler ama başka bir vakitte yakalanır. (Bedir Gaz. Cilt 2, No:6, Sayfa 3, 9 Şubat 1906)

³ Zilzal suresi, ayet 8

Fatiha suresinin tefsiri

Bölüm I

Tefsirin kısa tanıtımı:

Kuran-ı Kerim, aynı zamanda hem Kitabullah, hem de Kelamullah olan tek kitaptır. Kuran-ı Kerim haricindeki kitaplar, Allah^{cc} tarafından gönderilmiş olmalanna rağmen, içlerine insan sözleri karıştığı için, Allah'ın^{cc} kelamı olma özelliğini yitirmişlerdir. Hâlbuki Kuran-ı Kerim, Besmelenin "b"sinden, vennas'ın son harfine kadar Allah'ın^{cc} kelimidir.

Bu Kitap nazil olduğu günden beri korunmuştur. Bir tek kelimesi dahi eksik ya da fazla değildir. Hiçbir hükmü de geçerliliğini yitirmemiştir. Ayetlerinden hiçbir tanesi mensuh olmamıştır. Her harekesi, Allah'ın^{cc} koruması altındadır ve muhteviyatında şüphe doğuracak hiçbir ifade bulunmamaktadır. Kuran-ı Kerim'den başka hiçbir kitap bu özelliklere sahip olmadığından, insanlara kılavuzluk etmeleri söz konusu değildir. Ne yazık ki Müslümanlar, paha biçilmez bu Kitabı unutup, diğer kitaplarla ilgilendiler ve Allah'ı^{cc} bırakarak, başkalanna uydular.

Arapçayı bilmeyenler, şanssızlıkları sonucu Kuran-ı Kerim'i incelemeye fırsatı olmayanlar yahut da Allah'ın^{cc} kelamını anlamak için içlerinde istek bulunmayanlar için, Kuran-ı Kerim'in özelliklerinin farkına varınlar diye, tefsirimizi kaleme aldık. Bu, tefsirimizin birinci cildi olup, daha öncesinde de orta ve son kısmındaki surelerle ilgili üç cilt yayınlanmıştı. Allah-u Teâlâ bu âcizane çabamızı kabul eylesin ve onun vasıtasıyla Kuran-ı Kerim'in nuru insanların içlerinde ve dışlarında yeniden parılsın. Keza bize de, bu tefsiri tamamlamayı nasip etsin. Âmin.

Mirza Beşirüddin Mahmud Ahmed

Lahor, 23 Mayıs 1948

*Hız.Mirza Beşirüddin Mahmud Ahmed^a,
Vadedilen Mesihin^{as} II. Halifesidir. (Çev.)*

Mekke'de inmiştir, Besmele ile birlikte yedi ayettir.

السورة Sure: Sure kelimesinin Arapçadaki manaları aşağıdaki gibidir:

1- مَنْزِلَةٌ : derece

2- شَرَفٌ : şeref

3- عَلَامَةٌ : alamet

4- Güzel olan yüksek duvar veya bina (El-Akreb)

5- Bu kelime سُورَةٌ den de türemiş olabilir. Yani bunun içinde hemze bulunmaktadır. Hemzeden önceki harf üzerinde zamme (ötre) olduğu için, vav harfine dönüşmüştür. Bunun bir manası parça veya cüz demektir.

هُوَ فِي أَسَارِ النَّاسِ (hüve fi es'erinnas) derler. Yani o milletin bir parçasıdır. (El-Camiu Li Ahkamil Kuran Lil Kurtubi)

6- Eksiksiz ve mükemmel olan bir şey: Araplar genç ve sağlıklı deveye suretün derler. (Kurtubi)

Surenin çoğul şekli سُورٌ suverun, yani surelerdir.

Kuran-ı Kerim'in surelerine neden böyle denilmiştir? Bu konu hakkında farklı âlimlerin farklı yorumları vardır. 1-Onlar okunduğunda insanın derecesi yükselir. 2- Onlarla insan şerefe nail olur. 3- Bir sure bir konunun bitmesinin alametidir. 4- Her sure yüksek ve güzel manevi binayı dünyanın önüne sunmaktadır. 5- Onlar Kuran-ı Kerim'in par-

çalarıdır. 6- Her sure, eksiksiz mükemmel bir konuyu ihtiva etmektedir.

Söz konusu bu ihtilaflar sadece kişisel tercihlerden kaynaklanmaktadır. Hâlbuki yukarıda bahsedilen altı mananın hepsi geçerlidir. Kuran-ı Kerim'in parçalarına sure denilir, çünkü (1) Onlar, Kuran-ı Kerim'in parçasıdır. (2) Onlardan her biri mükemmel ve eksiksiz bir konuyu açıklamaktadır. (3) Onların her biri yüksek ve güzel bir manevi bî-nadır. Öyle ki, ona giren herkes (4) yüksek mertebe ve (5) şerefe nail olur. (6) Bunlara uyanlar diğer insanlar karşısında özel bir imtiyaza sahip olurlar.

Kuran-ı Kerim'in bu parçalarına sure denmesi vahye dayanmaktadır ve Peygamber Efendimizin^{sav} bizzat verdiği bir isimdir. Kuran-ı Kerim'de Allah-u Teâlâ şöyle buyurmuştur:

وَإِنْ كُنْتُمْ فِي رَيْبٍ مِّمَّا نَزَّلْنَا عَلَىٰ عَبْدِنَا
فَاتُوا بِسُورَةٍ مِّنْ مِّثْلِهِ

Yani: Eğer kulumuza indirdiğimiz (kelamdan) şüphe ediyorsanız, siz (de) buna benzer bir **sure** getirin.¹ Netice olarak sure kelimesini Kuran-ı Kerim kullanmaktadır ve bu ismin kaynağı da vahiydir. Peygamber Efendimiz^{sav} de bu kelimeyi kullanıyordu. Sahih-i Müslim'de Hz. Enes'in^{ra} rivayetine göre, Peygamber Efendimiz^{sav} şöyle buyurmuştu:

أَنْزَلْتُ عَلَيَّ آتِفًا سُورَةَ فَقَرَأْتُ: بِسْمِ اللَّهِ
الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ إِنَّا أَعْطَيْنَاكَ الْكَوْثَرَ (مسلم
كتاب الصلاة)

Yani: Demin bana şöyle bir sure nazil oldu:

Bismillahirrahmanirrahim, inna ağtaynakel kevser.² Bu rivayetten anlaşıldığına göre Peygamber Efendimiz^{sav} de Kuran-ı Kerim'in bölümlerine sure diyordu. Bundan dolayıdır ki, bu isim, daha sonraki Müslümanların bir icadı değildir.

Fatiha Suresinin İsimleri

Kuran-ı Kerim'in başında yer alan bu küçük surenin asıl ismi Fatihatü'l Kitap'tır. Bu isim kısaltarak Suretü'l Fatiha şeklini aldı. Bu isim Tirmizi'de, Peygamber Efendimizden^{sav} şöyle rivayet edilmiştir.

عَنْ عُבَادَةَ بْنِ الصَّامِتِ عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ
عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ لَا صَلَاةَ لِمَنْ لَمْ يَقْرَأْ
بِفَاتِحَةِ الْكِتَابِ (ترمذی ابواب الصلوة مَا
جاء انه لا صلوة الا بفاتحة الكتاب)

Yani: Ubade Bin Samit'in rivayet ettiğine göre Peygamber Efendimiz^{sav} "Fatihatü'l Kitabı (Fatiha suresini) okumayanın namazı olmaz," buyurdu. Bu sahabenin aynı rivayeti Müslim Kitabü's Salât'ta da rivayet edilmiştir.

Bu Surenin birçok ismi vardır. Kuran-ı Kerim ve Hadislerde geçen meşhur isimleri şunlardır:

1) Suretü's Salât:

عن أبي هريرة عن رسول الله ﷺ أنه قال
: يقول الله عز وجل : قسمت الصلاة بيني
و بين عبدي نصفين (صحيح مسلم
كتاب الصلاة باب وجوب قراءة الفاتحة)

¹ Bakara suresi, ayet 24

² Müslim, Kitabü's Salat

Hiz. Ebu Hüreire'nin^{ra} rivayetine göre Hiz. Resulüllah^{sav} Yüce Allah'ın^{cc} şöyle buyurdu - ğunu bildirdi: "Ben, salatı (Fatiha suresini) kendim ve kulum arasında yarı yarıya böldüm." Yani bu surenin yarısında İlahi sıfatlar, yarısında kul hakkında dua bulunmaktır. Aynı rivayeti Cabir bin Abdullah'tan^{ra} İbni Cerir^{ra} de nakletmiştir. (Mısri, cilt 1, sayfa 66)

2) Suretü'l Hamd

3) Ümmü'l Kuran

4) El-Kuranü'l Azim

5) Esseb'ül Mes'anî

6) Ümmü'l Kitap

Bu isimler şu iki hadiste geçmektedir.

عن أبي هريرة عن رسول الله ﷺ أنه قال :
الحمد لله أم القرآن وأم الكتاب والسبع
المثاني (أبو داود كتاب الصلاة باب
فاتحة الكتاب)

Yani: Ebu Hureyre'nin^{ra} rivayetine göre Hiz. Resulüllah^{sav} Fatiha suresinin isimlerini Ümmü'l Kuran, Ümmü'l Kitap ve Esseb'ul Mesani olarak bildirdi. (Ebu Davud Kitabü's Salat)

عن أبي هريرة عن رسول الله ﷺ أنه قال
هي أم القرآن وهي السبع المثاني وهي
القرآن العظيم (مسند أحمد بن حنبل ج ٢
باقي مسند المكثرين)

Yani: Ebu Hureyre'nin^{ra} rivayetine göre Hiz. Resulüllah^{sav} Fatiha suresi, Ümmü'l Kuran, Esseb'ul Mesani ve El-Kuranü'l Azim'dir buyurdu. (Müsned Ahmed bin Hanbel, cilt 2)

Kuran-ı Kerim'de de Esseb'ul Mesani olarak ismi geçmektedir.

وَلَقَدْ أَتَيْنَاكَ سَبْعًا مِنَ الْمَثَانِي وَالْقُرْآنَ الْعَظِيمَ

Yani: Şüphesiz Biz sana sıkça tekrarlanan yedi (ayet) ve yüce şanlı Kuran'ı verdik. (Hicr suresi, ayet 88)

7) Eşşifa

عن أبي سعيد الخدري عن رسول الله ﷺ أنه
قال : فاتحة الكتاب شفاء من كل داء
(مسند الدارمي) وفي رواية : شفاء من كل
سم (البيهقي شعب الإيمان)

Ebu Said Hudri'nin rivayet ettiğine göre Hiz. Resulüllah^{sav} şöyle buyurdu: Fatiha suresi, her hastalığa şifadır. (Müsned Dârimî) Beyhakî'de geçen rivayete göre her zehire şifadır.

8) Er-Rukiyye: Okunup üflenlen. Bu isim de hadiste geçmektedir.

عن أبي سعيد الخدري أن رجلا ذكر لرسول
الله ﷺ أنه رقى رجلا سليماً .. أي من لدغته
الحية .. فبرأ . ف قيل له : "أكنت تحسن
رقية أو كنت ترقى قال : لا ما رقيت إلا
بأم الكتاب " فعندما ذكر لرسول الله ﷺ قال :
"وما كان يدريه أنها رقية ! " (صحيح
البخاري فضائل القرآن)

Yani: Adamın biri Hiz. Resulüllah'a^{sav} gelip bir adamı yılan sokunca ben ona Fatiha suresini okuyup üfledim ve o şifa buldu, dedi. Bunun üzerine Peygamber Efendimiz^{sav}, sen bunun okunup üflenlen sure olduğunu nereden öğrendin, dedi. Bunun üzerine o sahabe, Allah^{cc}, bunu kalbime ilham etti, dedi. (Buhari, Fezailü'l Kuran, Müsned Ahmed bin Hanbel)

9) Suretül Kenz:

عن أنس بن مالك أن النبي ﷺ قال: إن الله أعطاني فيما منَّ به عليّ فاتحة الكتاب وقال: هي كنز من كنوز عرشي (تفسير فتح البيان).

Yani: Peygamber Efendimiz^{sav} şöyle dedi: "Allah'ın^{cc} bana ihsan ettiği nimetlerden biri Fatihatü'l Kitap'tır ve Allah-u Teâlâ, bu Arşımın hazinelerinden bir hazinedir, buyurdu."

Bu dokuz isim Kuran ve Hadislerde geçmektedir. Bunların haricinde ashab-ı kiramdan rivayet edilen başka isimler de vardır. İmam Suyutî, Fatiha suresinin yirmi beş ismini, Allame Kurtubi ise, on iki ismini bildirmiştir. Ama biz, burada sadece Kuran ve hadislerde geçen isimlerinden bahsettik.

El-Fatiha: Surenin bu ismi, bir özelliğe sahiptir. Çünkü bu isim önceki İlahi kitaplarda gaybi bir haber olarak bildirmiştir. Nitekim Yeni Ahit'in Vahiy isimli kitabında şöyle denmiştir:

"Ve elinde açılmış küçük bir kitap vardı; ve sağ ayağını deniz üzerine ve sol ayağını kara üzerine koydu; ve aslan kükrer gibi yüksek bir sesle bağırdı. Ve o bağırınca yedi gök gürlemesi kendi sesleriyle konuştular." (Vahiy, 10: 2-3)

Burada Fatiha suresinin ismi ve ayetlerinin sayısı gaybi haber olarak bildirilmiştir. Ama çevirmen, gaybi haberin hakikatine vakıf olmadığı için İbranice'de **Futuha** olarak geçen kelimeyi **açık bir kitap** olarak çevirmiştir. Hâlbuki burada Futuha kelimesiyle Fatiha suresinin isminden bahsedilmektedir. Ayrıca bu gaybi haberde yedi gök gürlemesiyle, bu surenin yedi ayeti kastedilmektedir. Hristiyan yazarlar ittifakla, bu ayette Mesih'in ikinci gelişinden bahsedilmektedir, derler. Dedikleri doğrudur. Bu gaybi habere

rin kelimelerinden anlaşılan, Vadedilen Mesih gelinceye kadar, bu sure kilitli olarak kalacaktı. Yani onun ayrıntılı manası Vadedilen Mesih'in zamanında ortaya çıkacaktı. Nitekim vahyin onuncu bölüm, dördüncü ayetinde şöyle yazılıdır: "Ve yedi gök gürlemesi kendi sesleriyle konuşunca, yazmak üzereydin; ve gökten bir sesin bana, "Yedi gök gürlemesinin söylediği şeyleri mühürle ve onları yazma" dediğini işittim."

Fatiha suresinin isimlerini ayrıntılı olarak yazmaktaki amacımız, surelerin isimlerinin de Hz.Resulullah^{sav} tarafından konduğunu göstermektir. Fatiha suresinin isimlerinden anlaşıldığı gibi, diğer surelerin isimleri de vahye dayanmaktadır.

Bu isimler Fatiha suresinin geniş kapsamlı manalarına ışık tuttukları için, bunları saydık. Bu dokuz isim aslında Fatiha suresinde beyan edilen on konudur.

1) O Fatihatü'l Kitaptır. Yani: Kuran-ı Kerim'in en başına konulması emir olunmuştur. Ayrıca o, Kuran-ı Kerim'in manalarını anlamak için bir anahtar hükmündedir. Onunla Kuran-ı Kerim'in manaları açılır.

2) O El-Hamd'dır. Yani: Bu sure Allah^{cc} ve kul arasındaki ilişki ve insanın yaratılışı üzerine ışık tutmuştur. Bundan anlaşılan, insanın dünyaya geliş gayesinin, en yüksek dereceye kadar ilerlemek olduğudur. Keza Allah'ın^{cc} kuluyla ilişkisi ise rahmet ve lütfâ dayanmaktadır.

3) Es-Salat: Yani o eşi benzeri bulunmayan kamil duadır.

4) Ümmü'l Kitap: Yani bunun içinde hitap etmek için gereken bütün ilimler beyan edilmiştir. Ayrıca bu sure, Kuran-ı Kerim için bir "ana" hükmündedir. Çünkü Kuran-ı Kerim'in nazil oluşuna sebep teşkil eden, Fatiha suresi içinde bulunan dualardır ki, onlar

yanık kalplerden arşa yükseldiklerinde, Kuran-ı Kerim'i getirdiler.

5) O, Ümmü'l Kuran'dır: Yani insanla ilgili olan tüm ilimler onda yer almaktadır.

6) Esseb'ul Mesani: Yani görünürde yedi ayet olduğu halde, o her ihtiyacı karşılamaktadır. Maneviyatı ilgilendiren soru ne olursa olsun, ayetlerinden biri mutlaka onu açıklığa kavuşturur. Yani ilmi sorulara cevap aranırken, referans olarak sıkça bu yedi ayete başvurulur. Böylelikle bunlar sık sık tekrarlanmış olurlar. Ayrıca namazın her rekatında okunduğu için de, ismi Esseb'ul Mesani'dir.

7) O El-Kuranü'l Azim'dir. Yani, Ümmü'l Kitap ve Ümmü'l Kuran olmasına rağmen, bazı kimselerin yanlış anladıkları gibi Kuran-ı Kerim'den ayrı olmayıp, onun bir parçasıdır. Bazen birilerine Kuran oku denildiğinde, o Kurandan bir sure veya bir parça okur. Aynen bu manada, Fatiha suresine El-Kuranü'l Azim denmiştir.

8) Eş-şifa: Yani bu sure, din hakkında insanın kalbinde ortaya çıkan bütün vesveselere şifadır.

9) O, Er-Rukiyye'dir: Yani okunup üflenmek haricinde, tilaveti şeytan ve zürriyetinin saldırılarından insanı korur. O, kalbi öylesine güçlendirir ki, şeytanın saldırıları insana bir zarar veremez.

10) O, El-Kenz'dir: Yani içinde ilim ve irfan hazinelerini barındırır. Urduca'da "nehri kâseye sığdırmak" diye bir deyim vardır. Bu deyim tam manasıyla sadece Fatiha suresi için geçerlidir. Hatta bu sure hakkında denizi kâseye sığdırmıştır diyebiliriz.

Peygamber Efendimizin^{sav} bildirdiği bu isimleri saymaktaki amacımız, okuyucunun zihnini bu surenin geniş kapsamlı anlamlarına çekmektir. Yoksa esasen boş olan isim,

değil dokuz, yüz dahi olsa, hiçbir işe yaramaz. Ancak Peygamber Efendimiz^{sav} asla faydasız bir iş yapmazdı. Nitekim düşünen bir kimse, bu isimlerde en yüksek derecedeki nuru ve kâmil hidayeti bulmaktadır.

Fatiha Suresinin Faziletleri

Bu surenin birçok faziletinden hadislerde bahsedilmektedir. Onlardan bazılarını, isimlerini sayarken belirtmiştim. Bazı faziletleri ise, daha ayrıntılı olarak beyan edilmiştir. Onlardan da şimdi bahsedeceğim.

عن أبي بن كعب قال: قال رسول الله ﷺ ما أنزل الله في التوراة ولا في الإنجيل مثل أم القرآن. وهي السبع المثاني وهي مقسومة بيني وبين عبدي ولعبدني ما سأل (النسائي كتاب الافتتاح.)

Ubey bin Kâb'ın^{ra} rivayet ettiğine göre, Hz. Resulullah^{sav} şöyle buyurmuştu: Ne Tevrat'ta ne de İncil'de Allah-u Teâlâ Ümmü'l Kuran'ın, yani Fatiha suresinin bir benzerini indirmedir. O, Esseb'ul Mesani'dir ve Allah-u Teâlâ onun hakkında bana, "O, benimle kulum arasında eşit olarak paylaştırılmıştır ve onun vasıtasıyla kulum ne isterse ona verilir," buyurmuştur. (Nisai, Kitabü'l İftitah)

Bu fazilet çok önemlidir. Çünkü bunun içinde insanın dini ve dünyası için faydalı olan bir püf noktası bulunmaktadır. Yani Fatiha suresi ile yapılan dualar kabul edilecektir.

Bunun manası, Fatiha suresi okunarak edilen duanın kabul edileceği değildir. Tersine bunun manası, Fatiha suresinde dua edilmesi için söylenmiş olan yolun takip edilmesi duanın kabulünü mümkün kılar, demektir. Peki, onda zikredilen yol nedir? Fatiha suresinin metninden anlaşıldığına göre, bu surede duanın kabulünü mümkün kılan

yedi prensipten bahsedilmiştir. Bu surenin yedi ayeti olduğu gibi, dua için bahsedilen prensiplerin sayısı da yedidir. 1) Bismillah 2) Elhamdülillah 3) Er-Rahman 4) Er-Rahim 5) Malik-i Yevmi'din 6) İyyake nağbüdü 7) İyyake nestaîn.

1) **بِسْمِ اللَّهِ** ile anlatılmak istenen, yapılan duanın hayırlı bir iş için olması gerektiğidir. Mesela bir hırsız, hırsızlık yapmak için Allah'a^{cc} dua ederse, bu kabul olmaz. Çünkü Allah'ın^{cc} ismini kullanarak, O'ndan yardım talep etmek için yapılan dua, mutlaka Allah'ın^{cc} hoşlandığı bir iş için olmalıdır ki, kuluna yardım etmek suretiyle, o işe ortak olsun. Bu kadar az kelimeyle duanın sınırları, ne kadar güzel bir şekilde çizilmiştir. Ben, birkaç kez insanların, başkalarının kötülüğü ve yok olmaları ve de caiz olmayan işler için dua ettiklerine şahit oldum. Onlar daha sonra, duamız kabul edilmedi, diye şikâyet ederler. Bazı kimseler sahte bir züht ve takva elbisesine bürünüp caiz olmayan işler için muska yazıp dua ederler. Hâlbuki bu duaların hepsi reddedilir.

2) **الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ** : Yani, yapılan duanın neticesinde, Allah'ın^{cc} diğer kulları, hatta bütün dünya ondan istifade etmelidir. En azından onlara zarar dokunmamalı ve duası kabul edildiğinde, Allah'a^{cc} kusur isnat edilmeyip, hamd sahibi olduğu ortaya çıkmalıdır.

3) **الرَّحْمَنِ** : Edilen dua Allah'ın^{cc} her şeyi kapsayan rahmetini harekete geçirmelidir. Keza dua kabul edildiğinde, onun Rahman sıfatı tecelli etmelidir.

4) **الرَّحِيمِ** : Duanın Allah'ın^{cc} Rahim sıfatı ile de ilişkisi olmalıdır. Yani, etkisi dünya üzerinde uzun zaman süren, hayırlı bir işin

temelini atmalı ve ondan temiz ve salih kullar hep istifade edebilmelidir. En azından onlar için bir engel teşkil etmemelidir.

5) **مَالِكِ يَوْمِ الدِّينِ** : Allah-u Teâlâ'nın bu sıfatı da göz önünde bulundurulmalıdır. Yani dua ederken doğru sonuçları elde etmek için, Allah-u Teâlâ'nın yarattığı maddi vesileler göz ardı edilmemelidir. Bu vesileleri Kendisi yarattığı için, onları hiçe sayarak Allah'tan^{cc} yardım dilemek uygun değildir. Vesileler mevcut ise veya dua eden kişinin onları elde etmesi mümkün ise, bu vesileleri mutlaka kullanmalıdır. Tabii ki vesileler mevcut olmadığı takdirde Allah'ın^{cc} *maliki yevmi'din* sıfatı, onlara gerek duymadan da kendini gösterir. Bu ayette işaret edilen başka bir şey, dua eden kişinin diğerleriyle olan muamelesi affediciliğe dayanmalıdır ve kendi haklarını talep etmek için sert davranmamalıdır.

6) **إِيَّاكَ نَعْبُدُ** : Buna göre, dua eden kimsenin Allah^{cc} ile ilişkisi mükemmel olmalıdır. Bu ilişki tam bir samimiyete dayanmalı, şirkten ve şirke dayanan düşüncelerden her açıdan uzak olmalıdır.

7) **إِيَّاكَ نَسْتَعِينُ** : Yedinci prensibe göre, kişinin hayatı ve ölümü sadece Allah^{cc} için olmalıdır. Tam olarak O'na tevekkül etmeli ve O'nun haricinde herkesten gözünü çevirmeli ve ne kadar zor durumda olursa olsun Allah'tan^{cc} başkasından hiçbir şekilde yardım dilemeyecek kadar tevekkül makamına sahip olmalıdır.

İnsan bu yedi prensibe sahip olunca, Allah'ın^{cc}, "Kulum Benden ne isterse ona veririm," vaadi kendisi hakkında gerçekleşir. Doğrusu bu şekildeki bir duanın kâmil örneğini, sadece Peygamber Efendimiz^{sav} ve ona tam olarak tabi olanlar gösterdiler. On-

ların duaları neticesinde dünya, körlere göz, sağırlara kulak ve dilsizlere dil bağışlandığına şahit oldu. Ancak Peygamber Efendimize^{sav} tabi olma makamının yolu hiç kimse için kapalı değildir. Bunu elde etmek için samimi olan herkes bu makamı elde edebilir.

Buhari'de Said Bin Mualla'nın bir rivayeti bulunmaktadır. Onun özeti şöyledir: Peygamber Efendimiz^{sav} ona, "Sana Kuran'ın en büyük suresini öğretiyim mi" deyip, kendisine Fatiha suresini öğretti. (Buhari, Kitab Fezailü'l Kuran)

Peygamber Efendimiz'in^{sav}, bu surenin en büyük sure olduğunu söylemesi, onun manalarının uzun surelerin manalarından daha fazla olduğu anlamına gelmektedir. Böyle de olması gerekiyordu, çünkü bu sure Kuran'ın ana metni hükmündedir.

Burada bizzat şahit olduğum bir olaydan da bahsetmek istiyorum. Ben henüz küçük iken bir rüya gördüm. Rüyamda ayakta duruyordum ve yüzüm doğuya dönüktü, benim karşımda geniş bir saha vardı, bu sahada bir kabın tıngırtısına benzer bir ses duydum. Bu ses havada yayılmaya devam etti. Sanki bütün gökyüzünü kaplamış gibiydi. Bundan sonra, bu sesin orta kısmı temessül olmaya başladı ve resim çerçevesine benzer bir çerçeve görüldü. Onun içinde ise açık renkler belirmeye başladı. En sonunda o renkler, parlayıp bir resim halini aldı. Bu resim ise, hareketlenip diri bir vücut olarak ortaya çıktı. Ben onun bir melek olduğunu anladım. O melek bana hitaben "Sana Fatiha suresinin tefsirini öğretiyim mi?" diye sordu. Ben olumlu cevap verince tefsiri öğretmeye başladı. "İyyake nağbüdü

ve iyyakenestain" ayetine vardığında, bana bugüne dek yazılan tefsirlerin hepsi bu ayete kadardır, bundan sonraki ayetlerin tefsiri şimdiye kadar hiç yazılmamıştır dedi. Bunu dedikten sonra, o yine bana, "Bundan sonraki ayetlerin tefsirini de öğreteyim mi?" dedi. Ben evet deyince, kalan ayetlerin tefsirini öğretmeye başladı. O işini tamamladıktan sonra gözlerim açıldı. Uyandığımda bu tefsirden sadece bir iki şey hatırlıyordum. Bundan hemen sonra tekrar uyuyakaldım ve uyandığımda ise o tefsirden hiçbir şey aklımda kalmamıştı.

Bundan bir müddet sonra, bir toplantı esnasında bu sure hakkında bir şeyler söylemek zorunda kalınca, onun yepyeni tefsirlerinin ve anlamlarının bana açıldığını gördüm. Böylece meleğin tefsir öğretmekten neyi kastettiğini anladım. O günden bu güne dek, bu surenin yepyeni anlamları bana öğretilir. Bunların yüzlercesini kitaplarımda ve konuşmalarımda beyan etmeme rağmen, bu hazine hiç tükenmedi. Nitekim dua ile ilgili bu surede beyan edilen ve yukarıda bahsettiğim püf noktaları da, bunlardan birisidir. Fatiha suresinin tefsirini yazmaya başladığımda, bu surenin bazı yeni manalarının Allah^{cc} tarafından bana açılmasını arzuladığımda, O hemen duanın kabulüyle ilgili bu yedi prensibi bana açtı.

فَلْحَمْدُ لِلَّهِ عَلَى ذَلِكَ

Bu yedi prensip çok derin manaları içinde bulundurmaktadır, ama biz burada sadece bunun bir özetini kaleme aldık.

Urduca'dan Türkçeye Çeviren: Raşit Paktürk

Biat nedir?

Hz. Mirza Masrur Ahmed^{atba} Vadedilen Mesih'in V. Halifesi

Vadedilen Mesih'in^{as} 5. Halifesi Hz. Mirza Masrur Ahmed^{tba} biat gerçeğini açıklarken "Biat Şartları ve Bir Ahmedinin Sorumlulukları" isimli kitabında bu konuyu şöyle açıklamıştır:

Vadedilen Mesih Hazretleri: "Biat kelimesinin anlamı, gerçekten bir insanın kendi kendisini satmasıdır. Onun bereketleri ve tesirleri de aynı şarta bağlıdır. Mesela bir tohum ekildiği zaman onun ilk durumu ancak bir çiftçinin elinden ekilmiş olur. Daha sonra onun ne olacağı asla bilinmez. Eğer o tohum güzelse ve içinde gelişme kuvveti mevcutsa, Yüce Allah'ın^{cc} lütfuyla ve o çiftçinin çabasıyla, o tohum çıkar ve bir tane bin tane olur. Aynı şekilde biat eden bir kimse, ilk olarak alçak gönüllülüğü ve tevazuyu benimsemelidir, bencillik ile nefsanîyetinden uzaklaşmalıdır. İşte o zaman, gelişip ilerleme kabiliyetini elde eder. Ancak biat ile birlikte bencilliğini de devam ettiren asla bir feyiz elde edemez," der.¹

Yüce Allah'a^{cc} canımızı teslim etmek biat demektir.

Daha sonra Vadedilen Mesih Hazretleri, "Biat, Yüce Allah'a^{cc} canımızı teslim etmek demektir. Bu da, bugün canımızı Yüce Allah'a^{cc} sattık demektir. Allah^{cc} yolunda yürümekten bir kimsenin, netice itibarıyla zarara uğraması asla mümkün değildir. Böyle düşünmek bile yanlıştır. Doğru bir kimse asla zarara uğramaz. Zarara giren daima yalancıdır. Her kim dünya uğruna ve dünya korkusundan dolayı biatini ve Yüce Allah^{cc} ile yaptığı sözleşmeyi bozarsa, ölüm anında hiçbir hâkim yahut kralın kendisini kurtaramayacağını iyi bilmelidir. Kendisi hâkimlerin hâkimi olan Yüce Allah'ın^{cc} huzuruna çıkacaktır.

O da ona, "Neden bana aldın etmedin?" diye soracaktır. O bakımdan her müminin, göklerle yeryüzünün hükümdarı olan Allah'a^{cc} iman etmesi ve gerçekten tövbe etmesi gerekir", der.²

Vadedilen Mesih hazretlerinin yazılarından biatin ne olduğu apaçık anlaşılmaktadır. Her birimizin, artık kendi zatımızın bizim olmadığını, artık ne olursa olsun Yüce Allah'ın^{cc} emirlerine itaat etmemiz gerektiğini iyi bilmemiz gerekir. Artık bizim her işimiz Allah'ın^{cc} rızası uğruna olmalıdır. Eğer her birimiz bunu anlarsak, o zaman on biat şartının özetinin de ancak bu olduğunu algılamış oluruz.

Şimdi ben, biat ile ilgili değişik kelimelerin rivayet edildiği farklı hadisler beyan edeceğim. Aizülla B. Abdullah'ın rivayet ettiğine göre, Ubâde B. Samit^{ra} Bedir savaşına katılmış ve *Ukbe* Biatine de iştirak etmiş olan ashaptandır. Samit oğlu Ubâde'nin kendisine anlattığına göre, Hz. Resulülla^{sav}, sahabelerin bir cemaati kendi etrafındayken onlara: "Siz asla Allah'a^{cc} ortak koşmayacaksınız. Çocuklarınızı öldürmeyeceksiniz. Hiç kimseye iftira etmeyeceksiniz. Hiçbir maruf (hayırlı) konuda bana itaatsizlik etmeyeceksiniz. Gelin bu suretle bana biat olun. Aranızdan kim biat sözleşmesini tam olarak yerine getirirse, onun ecri Allah^{cc} katındadır. Her kim bu sözleşmeyi (tam olarak yerine getirmeyip) eksik bırakırsa ve cezasını da bu dünyada çekerse, cezası kendisi için kefarete olacaktır. Kim biat sözleşmesini eksik bırakırsa, Yüce Allah^{cc} da onun eksikliğini (bu dünyada) gizli tutarsa, onun işi Allah'ın^{cc} elindedir. İsterse

¹ Melfuzat; c.6, s.173

² Melfuzat; c.7, s.29-30

kendisini cezalandırır, isterse de kendisini affeder,¹ buyurdu.

Müminlerin anası olan Hz. Ayşe^{ra}, Hz.

Resulullah'ın^{sav} şu ayeti kerimeye göre kadınlardan biat aldığını rivayet eder.

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ إِذَا جَاءَكَ الْمُؤْمِنَاتُ يَبَايِعُكَ
عَلَى أَنْ لَا يُشْرِكْنَ بِاللَّهِ شَيْئًا وَلَا يَسْرِقْنَ وَلَا
يَزْنِينَ وَلَا يَقْتُلْنَ أَوْلَادَهُنَّ وَلَا يَأْتِينَ بِبُهْتَانٍ
يَفْتَرِيْنَهُ بَيْنَ أَيْدِيْهِنَّ وَأَرْجُلِهِنَّ وَلَا يَعْنِيْنَكَ
فِي مَعْرُوفٍ فَبَايِعُهُنَّ وَاسْتَغْفِرْ لَهُنَّ اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ
غَفُورٌ رَحِيمٌ

Ey Peygamber! Mümin kadınlar, Allah'a^{cc} ortak koşmayacakları, hırsızlık yapmayacakları, kendi aralarında birbirlerine yalan yere iftira etmeyecekleri, hayırlı işlerde sana itaatsizlik etmeyecekleri şartıyla biat etmek üzere sana geldikleri zaman, onlardan biat al ve Allah'tan^{cc} onlar için mağfiret dile. Şüphesiz Allah^{cc} bağışlayan ve rahmet edendir.²

Hiz. Ayşe'nin bildirdiğine göre, Hazreti Resulullah'ın^{sav} eli, kendi eşleri dışında hiçbir kadının eline değmezdi.³

Vadedilen Mesih Hazretlerinin biat almaya başlamasından önce, efendi ve İslam'ın derdini taşıyan bazı evliyaullah, o zaman İslam'ın batmakta olan gemisini kurtarabilen, tam olarak İslam'ı seven ve gerçekten onun sancısını hissedenden bir kimse varsa, onun da ancak Hiz. Mirza Gulam Kadiyani olduğunu, Mesih ve Mehdinin de ancak kendisi olduğunun farkındaydılar. Bazı kimseler kendisinden biat almasını da rica ederlerdi. Ancak o daima: Ben Yüce Allah'ın^{cc} seçip görevlendirdiği bir kimse değilim" diye karşılık verirdi. Bir defasında Mir Abbas Ali vası-

tasıyla, Mevlevi Abdülkadir Bey'e şöyle açıkça "Bendenizin tabiatı üzerinde tevhit ve kendini Allah'a^{cc} teslim etme duygusunun etkisi vardır. Şimdiye kadar biat konusunda Yüce Rabbim tarafından bana bir bilgi verilmemiştir. Onun için bu zahmet yoluna adım atmak caiz değildir. Belki Yüce Allah^{cc} daha sonra yeni bir kapı açacaktır. Mevlevi (Abdülkadir) Bey, din kardeşliği duygusunu ilerletmelidir. İhlâs ve sevgi pınarından (temiz su alarak) bu fidanı yetiştirmeye devam ederse, inşallah çok faydalı olacaktır" diye mektup yazdı.⁴

Yüce Allah^{cc} tarafından biat alma emri:

Nihayet altı yahut yedi sene sonra, 1888 senesinin ilk çeyreğinde Vadedilen Mesih Hazretlerine Yüce Allah^{cc} tarafından biat alması konusunda emir verildi. Bu ilahi buyruk şöyle idi: "Azmettikten sonra Yüce Allah'a^{cc} güven. Bizim gözlerimiz önünde ve vahyimize göre bir gemi hazırla. Sana biat olanlar, şüphesiz Allah'a^{cc} biat olurlar. Yüce Allah'ın^{cc} eli onların elleri üzerinde olacaktır."⁵

Hiz. Mirza Gulam Ahmed tabiat itibarıyla her çeşit sıradan insanları toplamaktan hoşlanmayan biri idi. Gönlü, huylarında vefa bulunan ve çiğ olmayan kimselerin bu mübarek cemaate katılmalarını istiyordu. Onun için ihlâs sahipleri ile münafıklar arasında ayırım yapacak bir hadisenin ortaya çıkmasını bekledi. Yüce Allah'ın^{cc} üstün hikmeti ve rahmetiyle, aynı yıl Kasım 1888'de, Vadedilen Mesih Hazretlerinin oğlu Birinci Beşir öldü. Ülke çapında kendisinin aleyhinde büyük bir muhalefet kasırgası kopuverdi. Ham olan kimseler, kötü zanda bulunarak kendisinden ayrıldılar. Kendi gözünde bu mübarek cemaatin başlangıcı için en uygun zaman da, işte o hâdiseler zamanıydı. Bir Aralık 1888 günü,

¹ Sahih-i Buhari, kitabü'l biat

² Mümtahine suresi, ayet 13

³ Sahih-i Buhari, kitabü'l ahkâm

⁴ Hayat-ı Ahmed; c.2, s.12-13

⁵ İstihar 1 Aralık, 1888, s.2

bir duyuru vasıtasıyla biat konusunda genel bir bildiri yayınladı. Vadedilen Mesih Hazretleri, biat olmak isteyenlerin sünnet-i seniyyeye uygun olarak istihare duasından sonra biat için kendisine gelmelerini duyurdu.¹

Yani önce dua etsinler ve istihare duasını yaptıktan sonra biat etsinler. Bu duyurudan sonra Vadedilen Mesih Hazretleri Kadiyan'dan Ludiya'ya giderek, Hz. Sufi Ahmet Can'ın yeni mahallede bulunan evine yerleşti.²

Biatın amacı ve gayeleri

Ludiya'dayken 4 Mart 1888 gününde yine başka bir duyuru ile Biatın amaç ve gayelerini şöyle izah etti: "Biat işlemi, takvaya bağlı olan kimseleri bir araya toplamak içindir. Gayesi de, takva sahibi kimselerin büyük bir topluluğunun dünyaya hayırlı bir şekilde etkisini göstermesidir. Onların birliği de İslam için bereket, yücelik ve hayırlı neticelere vesile olsun. Bir tek kelime ve tek ses üzerinde birleşmelerinin bereketi ile İslam'ın yüce ve kutsal hizmet işlerinde çabucak faydalı olabilsin. Tembel, cimri ve işe yaramaz birer Müslüman olmasınlar. Onların dağılıp bölünmeleri, birliklerinin bulunmayışı İslam'a aşırı derecede zarar vermiş, İslam'ın güzel yüzünü fasıkça durumlarından dolayı lekelemiştir. Böyle işe yaramaz insanlar gibi olmasınlar. Keza İslam'ın ihtiyaçlarından asla haberleri olmayan, kardeşlerine karşı hiç sempatisi bulunmayan, insanoğlunun hayrı için de asla bir coşkuları olmayan, gafil ve köşeye çekilmiş dervişler gibi de olmasınlar. Aksine başkalarına karşı sempatisi olan, milletin dert ortağı olup, fakirlere sığınak, yetimlere baba gibi olsunlar. İslami işleri yerine getirmek için tutkun âşık gibi feda olmaya daima hazır bulunsunlar. Bütün çabaları, kamu hizmet ve bereketleri dünyaya yayılsın

diye olsun. Allah^{cc} sevgisiyle O'nun kullarının hayrı ve sempatisinin pınarı, her kalpten gürül gürül akıp bir yerde toplanarak bir nehir gibi aktığı görülsün. Yüce Allah^{cc} bu topluluğu kendi celalini belli etmek ve kudretini göstermek için ortaya çıkarmak ve geliştirmek istemiştir. Gayesi de, bütün dünyada Allah^{cc} sevgisiyle içten bir tövbe, gönül temizliğiyle gerçek hayır, banş, yetenek ve insanoğlu sempatisi yaymaktır. İşte bu topluluk, O'nun özel bir topluluğu olacaktır. O, kendilerine bizzat ruhuyla güç verecektir. Kendilerini kötü bir yaşayıştan temizleyecek ve yaşamlarına tertemiz bir değişiklik bahşedecektir. O, daha önce verdiği İlahi haberlerinde söz verdiği gibi, bu topluluğu çok çoğaltacak ve binlerce doğru kimseyi bu topluluğa katacaktır. O, bizzat bu ağacı sulayacak ve yetiştirecektir. Öyle ki, onların çokluğu ve bereketi gözlere hayret veren olacaktır. Onlar yüksek bir yere konmuş olan lamba gibi, kendi aydınlıklarını dünyanın dört bucağına yayacaklardır. Keza onlar, İslami bereketler için örnek olacaklardır. Bu cemaatin içinden tam olarak itaat edenlere, her çeşit bereket konusunda diğer topluluklardaki kimseler üzerinde üstünlük verecektir. Daima, kıyamete kadar onlar arasında kabul gören ve yardım edilen kimseler doğup çoğalacaklardır. O Yüce Rabbimiz işte bunu istemiştir. O, kadirdir, istediğini yapar. Her güç ve kudret O'nundur."³

Aynı duyuruda kendisi, biat etmek isteyen kimselerin, 20 Mart'a kadar Ludiya'ya ulaşmalarını da istemiştir.

Biatın Başlangıcı

Buna göre Vadedilen Mesih Hazretleri 1889 tarihinde Sufi Ahmet Can'ın yeni mahallede bulunan evinde biat aldı. Hz. Münşi Abdullah Sanori'nin rivayetine göre, Biatın tarihi kelime-

¹ İstihar Tekmil-i Tebliğ, 12 Ocak 1889

² Hayat-ı Ahmad, c.3, c.1, s.1

³ Tebliğ-e Risalet, c.1, s.150-155

leri için bir defter hazırlandı. O defterin adı da: "Takva ve iç temizliği için tövbe biati" olarak konuldu.

O dönemde Vadedilen Mesih Hazretleri biat almak üzere herkesi ayrı ayrı olarak odaya çağırıp onlardan biat alırdı. İlk olarak Mevlana Nurettin Hazretlerinden biat aldı. Vadedilen Mesih Hazretleri biat edenlere nasihat ederek şöyle buyurmuştur: "Bu cemaate katılarak ilk olarak yaşayışınızda bir değişme meydana getirmelisiniz. Allah'a^{cc} imanınız doğru ve içten olmalıdır. Bu iman, sıkıntılı zamanınızda işinize yaramalıdır. O'nun emirlerini asla küçük görmemelisiniz. Aksine her bir emrine saygı göstermelisiniz ve fiilen emirlerini yücelttiğinizi göstermelisiniz.

Tamamen maddi vesilelere yönelmek, sadece onlara güvenmek ve Allah'a^{cc} tevekkül etmekten uzaklaşmak, tüm bunlar şirktir ve Allah'ın^{cc} varoluşunu inkâr etmek demektir. Vesilelere ancak şirki gerektirmeyecek derecede riayet etmelisiniz. Biz vesilelere riayet etmekten kimseyi alıkoymuyoruz. Ancak ona güvenmeyi yasak ediyoruz. "El işte, gönül aşkta" gibi olmalıdır işimiz!

Bakınız, siz biat olmuşsunuz ve bir söz vermişsinizdir. Bunu dil ile söyleyivermek kolaydır. Ancak onu yerine getirmek zordur. Şeytan daima insanı dinden kayıtsız etmeye uğraşır. Dünya ve onun çıkarlarını kendisine kolay, dini ise zor ve uzak gösterir. Böylece insanın kalbi katılaşıp ve onun son durumu, ilk durumundan daha da beter olur. Eğer Allah'ı^{cc} razı etmek istiyorsanız, günden kurtulmak konusunda verdiğiniz sözü yerine getirmek üzere kuvvetle ve çaba sarf ederek daima hazır olunuz.

Fitne doğuracak hiçbir harekette bulunmayınız. Kötülük yaymayınız. Küfredildiği zaman sabrediniz. Hiç kimseyle boy ölçüşmeyiniz. Size karşı koyana da iyi muamele ediniz ve iyilikle davranınız. Tatlı sözlü olmanın en güzel örneğini

gösteriniz. Yüce Allah^{cc} razı olsun diye, her emre içtenlikle boyun eğiniz. Düşmanınız bile biat ettikten sonra eskisi gibi olmadığınızı bilsin. Mahkemelerdeki duruşmalarda doğru tanıklık ediniz. Bu cemaate katılanın tam içtenlikle ve var gücüyle doğruluğa bağlanması gerekir.¹

Mart 1903'te bir bayram günüyüdü. Birkaç ah-bap oturmaktaydı. Vadedilen Mesih Hazretleri "Bugün ne kadar biat olan varsa ve daha önce biat etmiş olanların da hepsine nasihat olarak birkaç kelime söylemek istiyorum. (Biat için gelmiş olan bazı kimseler varmış anlaşılan.) Sözümlü iyi dinlemeniz gerekir. Sizin bu biatiniz tövbe biatıdır. Tövbe iki şekilde olur. Birincisi, eski günahları düzeltmek için çaba sarf etmek, yani yapmış olduğu hataların kötü sonuçlarını mümkün mertebe telafi etmek, günah ve hataları yok ederek, ıslah etmektir. İkincisi, gelecekte o günahlardan korunarak kendi kendini o ateşten korumaktır.

Geçmişteki bütün günahlar tövbe ile affolunur. Bu Yüce Allah'ın^{cc} verdiği bir sözdür. Ancak o tövbe içtenlikle ve iyi niyetle olmalıdır. Hiçbir gizli aldatmaca, tövbe edenin kalbinin bir köşesinde gizli bir şekilde bulunmamalıdır. O, kalplerde gizli ve saklı bulunan sırları da bilir. Hiç kimse O'nu aldatamaz. Onun için hiç kimse Yüce Tanrı'yı aldatmaya kalkmasın. İki yüzlülükle değil, doğrulukla O'nun huzurunda tövbe etmelidir. Tövbe bir insan için fazla yahut faydasız bir şey değildir. Onun etkisi yalnız kıyamet günüyle sınırlı değildir. Aksine onunla insanın hem dünyası hem de dini düzelir. Tövbe edene hem bu cihanda, hem de gelecek cihanda, her iki sinde de rahat ve refah nasip olur," dedi.²

Türkçeye çeviren: Dr. Abdulgaffar Han

¹ Zikr-i Habib; s. 436-439

² Melfuzat; c. 5, s. 187-188

Müslüman Ahmediye Cemaati'nin inançları

Vadedilen Mesihin^{as} II. Halifesi Mirza Beşirüddin Mahmud Ahmed^{ra}

Ahmedi Müslümanların inançlarını açıklarken Vadedilen Mesihin^{as} II. Halifesi Hz. Mirza Beşirüddin Mahmud Ahmed^{ra} "Davetü'l Emir" adlı eserinde şöyle buyurmaktadır:

Cemaatimizin inançlarını, İslam'a aykırı olup olmadığı anlaşılsın diye, tek tek sayacağım:

Allah'ın^{cc} varlığına inanırız. O'nun var olduğu inancına bağlanmak, en büyük ve en önemli hakikati kabul etmek olup, bir hayal veya batıl inanç peşinde koşmak değildir.

Allah'ın^{cc} tek olduğuna inanırız. O'nun ne yeryüzünde, ne de gökyüzünde bir ortağı yoktur. Her şey O'nun yarattığıdır ve O'nun yardımı ile desteğine muhtaçtır. O'nun ne oğlu, ne kızı, ne babası, ne anası, ne de kardeşi vardır. O tek ve benzeri yoktur.

Allah'ın^{cc} kutsiyetine, tüm kusurlardan münezzeh ve her türlü mükemmelliğe de sahip bulunduğu inanırız. O'nda asla kusur olmadığı gibi, eksiksiz her güzelliğe de sahiptir. O'nun kudreti de bilgisi de sınırsızdır. O, her şeyi kuşatmaktadır, ancak O'nu kuşatan hiçbir şey yoktur. İlk de son da, açık da gizli de ancak O'dur. O, Yaratandır ve tüm kâinatın da sahibidir. O'nun hükmü geçmişte olduğu gibi bugün

de sürmektedir ve gelecekte de sürecektir. O, dîridir ve ebedidir. Asla ayıbı ve noksanı yoktur. O'nun yaptıkları kendi iradesi sonucudur ve zorla yapılmış değildir. Dünyayı evvelce nasıl idare etti ise bugün de etmektedir. Sıfatları ebedidir, her an kudretini göstermektedir.

Meleklerin, Allah'ın^{cc} mahlûkatından olduğuna inanırız. Onlar, Kuran-ı Kerim'de zikredilmiş olan kanuna uyarlar. Yani "Kendilerine buyrulana yaparlar."¹ Belirlenmiş feleri yerine getirmek üzere

Allah'ın^{cc} hikmeti ile yaratılmışlardır. Onların varlığı gerçektir ve Kuran-ı Kerim'de onlarla ilgili buyrulan beyanlar mecazi değildir. Aynen insanlar ve diğer mahlûkat gibi, melekler de Allah'a^{cc} muhtaçtır. Allah^{cc}, kudretinin tecellisi için meleklerle asla muhtaç değildir. İsteseydi, kâinatı melekler olmaksızın da yaratırdı. Ancak O, mükemmel hikmetinin sonucu meleklerin yaratılmasını istedi. Böylece onlar vücuda geldiler. Allah^{cc}, göz için ışığı ve aklık için ekmeği yarattı. Işığı ve ekmeği, Kendisinin ihtiyacı olduğundan değil, insanların ihtiyacı için yarattı. Benzer şekilde Allah^{cc} meleklerle muhtaç değildir. Melekler Allah'ın^{cc} bazı iradelerinin ortaya çıkması için vasıtadırlar.

¹ Nahl suresi, ayet 51

Allah'ın^{cc} seçkin kulları ile konuştuğuna ve iradesini onlara vahyettiğine inanırız. Allah'ın^{cc} vahyi, kelimeler şeklinde nazil olur. Vahyin manasını veya kelimelerini vahyi alan hazırlamaz. Her ikisi de ona Allah'tan^{cc} gelir. Vahiy insan için gerçek gıdadır. İnsan vahiy ile yaşar ve o yolla Allah^{cc} ile ilişki kurabilir. Allah'ın^{cc} vahiy kelimeleri, kuvvet ve ihtişamları bakımından eşsizdir. Hiçbir insanın düşünemeyeceği bu kelimeler, irfan ve hikmet hazineleridir. Onlar, öylesine bir maden ocağıdır ki, ne kadar derin kazarsanız, o kadar kıymetli cevherler çıkarırsınız. Vahiy hazineleri maden ocağı ile karşılaştırıldığında çok üstündür. Çünkü maden ocağı tükenir, fakat vahyin hikmeti tükenmek bilmez. Vahiy, yüzeyi güzel kokulu ve içi paha biçilmez incilerle dolu bir denize benzer. Yüzeyde duranlar güzel kokusundan zevk alırlar, derine dalanlar ise inciler bulurlar. Vahyin muhtelif çeşitleri vardır. O, bazen şariat emirlerini içerir, bazen bir öğütten ibarettir. Bazen gayba dair, bazen manevi gerçekler hakkında bilgi getirir. Bazen Allah'ın^{cc} hoşnutluğunu, bazen hoşnutsuzluğunu, bazen sevgi ve saygısını, bazen ise ihtar ve azarlayışını iletir. Bazen ince ahlâkî meseleleri bildirir, bazen de gizli kötülüklerden haberdar eder. Özetle bizler, Allah'ın^{cc} kullarıyla konuştuğuna inanırız. Bu kelimeler, onları alanın manevi durumuna ve şartlara göre değişir. Bütün İlâhî kelimeler içinde ise, en mükemmel ve en kapsamlı olanı Kuran-ı Kerim'dir. Kuran-ı Kerim ile nazil olunan şariat ve hidayet kıyamete kadar geçerlidir. Gelecekte hiçbir kelimeler, onu ortadan kaldıramaz.

Dünyayı karanlık istila ettiğinde, insanların günah ve kötülüğe saplanarak, şeytanın etkisinden Allah'ın^{cc} yardımı olmaksızın kurtulmaları güçleştiğinde, **O'nun kerem ve rahmeti sonucu salih ve sadık kullarından seçtiklerine dünyayı uyarma ve doğru yolu gösterme görevini verdiğine de inanırız.** Allah^{cc}, "Kendi-

sine bir uyarıcı gelmemiş olan bir ümmet de yoktur¹" buyurmaktadır. Yani Allah^{cc} dünyanın bütün milletlerine uyarıcılarını göndemiştir. Bu peygamberlerin tertemiz ve nezih hayatı başkaları için daima mükemmel bir örnek ve rehber olmuştur. Onlar vasıtasıyla Allah^{cc}, iradesini ortaya koyar. O elçilerden yüz çevirenler helak olurlar, fakat onları sevenler ise Allah'ın^{cc} sevgisine mazhar olurlar. İlâhî nimetlerin kapıları da kendilerine açılır. Onlar kendilerinden sonra gelenlere önder olurlar. Dünya ve ahiretteki hayırlar da onlara mukadder kılınmıştır.

Yine bizim inancımıza göre, geçmişte insanlığı karanlık ve kötülükten aydınlığa çıkaran İlâhî elçiler, muhtelif mertebeye ve makamlara sahiptiler.

Onların en yücesi Peygamber Efendimiz Hz. Muhammed'dir^{sav}. Allah^{cc} kendisini, "İnsanların efendisi ve tüm insanlık için gönderilmiş bir resul," diye nitelendirmiştir. Allah^{cc} ona, mükemmel bilgiler vahyetti. Kendisine öyle heybet ile yardım etti ki dünyanın en kudretli hükümdarları bile onun korkusuyla titrediler. Bütün yeryüzü onun için bir mescit kılındı ve onun ümmeti dünyanın her noktasında ortağı ve benzeri olmayan Allah'a secde ettiler. Haksızlık ve adletsizliğin yerine hak ve adalet, zulmün yerine ise iyilik ve şefkat hüküm sürmeye başladı. On dan önceki peygamberler, Peygamber Efendimizin^{sav} devrinde yaşamış olsalardı, ona itaat etmeye ve onun izinden gitmeye mecbur kalırlardı. Kuran-ı Kerim şöyle buyurmaktadır:

وَإِذْ أَخَذَ اللَّهُ مِيثَاقَ النَّبِيِّينَ لَمَا آتَيْتُكُمْ مِنْ كِتَابٍ وَحِكْمَةٍ ثُمَّ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مُصَدِّقٌ لِمَا مَعَكُمْ لَتُؤْمِنُنَّ بِهِ وَلَتَنْصُرُنَّهُ

¹ Fatır suresi, ayet 25

"Hani Allah bütün peygamberlerden sağlam bir söz almıştı. "Size Kitap ve hikmet verdikten sonra, elinizde bulunan (kelâmı) gerçekleştiren bir peygamber gelince, ona mutlaka inanacaksınız ve ona mutlaka yardım edeceksiniz," demişti..."¹

Peygamber Efendimiz^{sav} ise şunu söylemişti:

لَوْ كَانَ مُوسَى وَ عِيسَى حَيَّيْنِ لَمَا وَسِعَهُمَا إِلَّا اتَّبَاعِي

"Musa ve İsa bugün hayatta olsalardı, bana itaat etmekten başka çareleri olmazdı."²

Biz, **Allah'ın^{cc} Kendisine yalvaran kullarının dualarını kabul ettiğine de inanırız.** O, onları güçlüklerden kurtarır. O diridir ve O'nun yaşadığını insan, her devirde ve her vakitte hisseder. Örneğin; O'nun varlığı, bir kuyu kazarken kurduğumuz ve kuyu tamamlandıktan sonra artık ihtiyaç kalmadığı için yıktığımız bir iskele gibi değildir. Aksine O nurdur ve O'nsuz her taraf karanlıktır ve her şey ölüdür. Kullan Kendisinden ayırdığınızda onlar cansız birer beden olurlar. Allah'ın^{cc} dünyayı yaratıp, sonra da bir kenara çekildiği doğru değildir. O'nun her zaman kulları ile ilişkisi devam eder. Onlar acz ve tevazu gösterdiklerinde O da onlara yönelir. Hâlbuki kulları O'nu unuturlarsa, O Kendini onlara hatırlatır. Sonra da özel elçileri vasıtasıyla onlara şöyle der:

إِنِّي قَرِيبٌ أُجِيبُ دَعْوَةَ الدَّاعِ إِذَا دَعَانِ
فَلْيَسْتَجِيبُوا لِي وَلْيُؤْمِنُوا بِي لَعَلَّهُمْ يَرْشُدُونَ

"...Ben onlara pek yakıным. Bana dua edenin duasını kabul ederim. Onlar doğru yolu bulsun-

lar diye, Benim emirlerime boyun eğsinler ve Bana inansınlar."³

Bizim başka bir inancımız da, **Allah'ın^{cc} kendi özel takdirini dilediğinde harekete geçirdiğidir.** Bu dünyanın olayları yalnız doğa kanunları ile idare edilmez. Bu kanunlar dışında özel kanunlar bulunur. Onlar vasıtasıyla Allah^{cc}, gücünü ve şanını ortaya koyar ve böylelikle kudretini gösterir. Cehaletleri yüzünden bazıların inkâr ettikleri işte bu kanunlardır. Bu gibileri doğa kanunlarından başkasına inanmazlar. Doğâ kanunları tabii kanunlar oldukları halde, bu gibiler onları İlâhî kanun sayarlar. Hâlbuki onlara doğa kanunu denebilir, İlâhî kanun denemez. İlâhî kanunlar öyle kanunlardır ki, onlar vasıtasıyla Allah^{cc} sevdiği seçkin kullarına yardım eder ve Kendi dostlarının düşmanlarını küçük düşürerek yok eder. Böyle kanunlar olmasa, dostu bulunmayan zayıf Musa^{as} zalim ve kudretli bir Firavun karşısında galip gelebilir miydi? Musa^{as} zayıf ve Firavun kuvvetli iken Musa^{as} başarı kazanır ve Firavun başansızlığa uğrar mıydı? Eğer doğa kanunlarından başka kanun yoksa Peygamber Efendimiz^{sav} kendisini ve tebliğini yok etmeye ant içmiş bir Arabistan'a karşı zafer kazanabilir miydi? Her çatışmada Allah^{cc}, Yüce Peygamberine^{sav} yardım etti ve düşmanlarına üstün gelmesini sağladı. Düşmanların her hücumu başansızlıkla sonuçlandı ve sonunda, on sene önce hayatını kurtarmak için tek bir fedakâr dostu refakatinde göç etmeye mecbur olduğu vadiye on bin mukaddes ile tekrar girdi. Doğâ kanunları bu gibi olayları izah edebilir mi? Doğâ kanunları sadece kuvvetlinin zayıfa karşı başansızını, zayıfın ise kuvvetli karşısında helâkini garanti eder.

Yine inancımıza göre, **öldükten sonra insan tekrar kaldırılacak ve yaşamı sırasındaki**

¹ Al-i İmran suresi, ayet 82

² El-yavakit vel cevahir, c.2 s.22, H. 1321, Mısır

³ Bakara suresi, ayet 187

amellerinin hesabını verecektir. İyi amellerde bulunanlar büyük mükâfatlara layık kılınacaklar. Ancak Allah'ın^{cc} emirlerini hiçe sayanlar ise, ceza göreceklerdir. İnsanı, bu hesaptan hiçbir şey kurtaramaz. İnsan yakılıp kül edilebilir ve külleri havaya savrulabilir ya da kuşlar, hayvanlar veya kurtlar tarafından yenilip, toza ve o toz da başka bir şeye dönüşebilir, ama akıbeti her ne olursa olsun, ölümden sonra yine kaldırılacak ve amellerinin hesabını vermek üzere Yaratanın karşısına çıkacaktır. Allah'ın^{cc} kudreti, insanın yeniden kaldırılması için onun maddi bedeninin sapasağlam olmasına asla ihtiyaç duymamaktadır. Allah^{cc}, insanı ruhunun veya varlığının en küçük zerresinden tekrar hayata döndürme kudretine sahiptir ve bu da zaten böyle olacaktır. Beden kül olsa da onun hiçliğe dönüşüp kaybolması mümkün değildir. Keza beden içinde yerleşik bulunan ruh da, Allah'ın^{cc} izni dışında asla hiçliğe dönüşemez.

Biz, Allah'ın^{cc} sonsuz şefkat ve merhametinin sonucu olarak, Kendisini reddeden ve dinine (İslam) muhalefet edenleri bizzat affetmesine kadar, her birinin cehennemde bir yerde kalacaklarına inanırız. Orada ceza olarak, son derece soğuk ve şiddetli sığağa maruz bırakılacaklardır. Bunun maksadı cehennemliklere eziyet çekertmek değil, onları bu yolla ıslah etmektir. cehennemde onlar zamanlarını feryat ve figan içinde geçirecekler. Ardından bir gün gelecek ve her şeye galip olan Allah'ın^{cc} rahmeti onları da içine alacaktır. Ondan sonra, Peygamber Efendimizin^{sav} ilan etmiş olduğu şu İlahi vaat yerine gelecektir:

يَأْتِي عَلَى جَهَنَّمَ زَمَانٌ لَيْسَ فِيهَا أَحَدٌ وَ
نَسِيمُ الصَّبَا تُحَرِّكُ أَبْوَابَهَا

"Bir zaman gelecek ve cehennemde hiç kimse kalmayacak; rüzgârlar esecek ve cehennemin

kapı ve pencereleri esen rüzgârlarla çarpıp duracaktır.¹"

Bizim başka bir inancımız göre, Allah'a^{cc}, peygamberlerine, meleklerine ve kitaplarına iman edenler, O'ndan gelen emirleri içtenlikle onaylayanlar, huşu ve huzur ile O'nun önünde secde edenler, zengin oldukları halde fukara gibi yaşayanlar, insanlığa hizmet edip, rahat ve huzurlarını başkaları için feda edenler, nefret, zulüm, tecavüz ve sair her türlü taşkınlıklardan sakınanlar ve iyilikte örnek olanlar, cennete gideceklerdir. Orada rahat ve sükûnet hüküm sürecek, ızdıraptan da eser bulunmayacaktır. Orada bulunanların hepsi Allah'ın^{cc} rızasına mazhar olacak, Allah^{cc} kendilerine cemalini gösterecek ve O'nun lütuf ve ihsanı da herkesi kuşatacaktır. Cennettekiler Allah'a^{cc} o kadar yakın olacaklar ki, O'nun sıfatlarını tam olarak aksettiren birer ayna haline gelecekler. İnsana ait olan bütün aşağılık arzular ortadan kalkacak, onların yegâne arzulan Allah'ın^{cc} arzulan olacaktır. Hepsi ebedi bir hayata kavuşarak, Allah'ın^{cc} sıfatlarının bir tecellisi haline dönüşeceklerdir.

Bizim inandıklarımız işte bunlardır. Bir insanın Müslüman olabilmesi için benimsemesi gereken inançlar da bunlardır. İslam uleması da, bizim bahsettiğimiz bu inançlardan bahsedegelmişlerdir. Biz kendileriyle tamamen aynı fikirdeyiz.

Türkçeye Çeviren: Raşit Paktürk

¹ Tefsir Maalam-üt Tenzil, Hud suresi, ayet 107

Cihadın büyüğü kılıç ile değil, Kuran ile yapılandır

Vadedilen Mesihin^{as} II. Halifesi Mirza Beşirüddin Mahmud Ahmed^{ra}

Ahmedi Müslümanların cihat hakkındaki inançlarını Vadedilen Mesihin^{as} II. Halifesi Hz. Mirza Beşirüddin Mahmud Ahmed^{ra}

"Davetü'l Emir" adlı eserinde şöyle açıklamıştır:

Cemaatimize yöneltilen bir itiraz, Ahmedi Müslümanların cihadı inkâr ettikleri şeklindedir. Bir kimsenin bu kadar yalan söyleye-

bilmesi hayret vericidir. Zira bizim cihadı inkâr ettiğimizi söylemek, bariz bir yalandır. Bize göre cihat olmadan iman kemale emez. Bugün İslam'ın düştüğü durum, Müslümanlar arasındaki imani zaaf ve hatta imanın pek ortada görünmemesi, cihat konusundaki tembelliğin sonucudur. Nitekim Kuran-ı Kerim'in birçok yerinde cihattan söz edilmektedir. Bu durumda Kuran'a içtenlikle bağlı bir Müslüman olarak cihadı nasıl inkâr edebiliriz? Bu bize yöneltilen büyük bir iftiradır. Biz yalnızca kan dökülmesine, fitne ve fesadın teşvik edilip nizamın ve asayişin bozulmasına ve de bütün bunların İslam adına gerçekleştirilmesine karşıyız. Çünkü böyle davranışlar, ancak İslam'ın güzel ve temiz yüzünde çirkin lekeler bırakmaktadır. Biz cihada karşı değiliz. Bizim karşı çıktığımız, nefsanî istekler ve kişisel çıkarlar elde etmek üzere İslam'ın kullanılmasıdır. Bizler, zulüm ve isyana cihat süsü verilmesini kesinlikle kabul etmiyoruz.

Bilindiği gibi seven bir kimse, sevgilisine kusur isnat edilmesine tahammül edemez ve bunu yapanlara da öfkelenir. Aynı şekilde bizler, İslam'ın adının kötüye çıkmasına sebep olanlardan şikâyetçiyiz. Onlar bu tutumlarıyla Müslüman oldukları halde İslam'a düşmanlık etmektedirler.

Bugün dünya, İslam'ı barbar bir din ve İslam'ın Peygamberini^{sav} ise (hâşâ) zalim bir kral olarak tanıma yolundadır. Peki, onlar Peygamber Efendimizin^{sav} hayatında, takva ve dindarlığa aykırı bir şey mi gördüler? Asla. Aslında Müs-

lumanlar bizzat kendi davranışlarıyla dünyanın böyle düşünmesine sebep olmuşlardır. Sonuçta bu düşünce onların akıllarından bir an için bile çıkmamaktadır. Bize göre Hz. Peygamber Efendimize^{sav} yapılan en büyük haksızlıklardan bir tanesi, Müslümanlar tarafından O'nun dünyaya tanıtılmasında içine düşülen ha-

tadır. Âlemlere rahmet olarak gelmiş olan bir peygamber, nasıl olur da bütün dünyanın nefretini üzerinde toplayan bir insan olarak tanıtılabilir? Keza nasıl olur da, bütün dünya O'na karşı bu kadar zehirlenebilir?

Ben dünyanın dört bir tarafından, "Cihat cihat!" diye seslenildiğini duyuyorum. Ancak bugün insanların davet edildiği cihatla, Allah^{cc} ve Peygamberinin^{sav} davet ettiği cihat arasında çok fark bulunmaktadır.

Kuran-ı Kerim cihat hakkında şöyle buyurmaktadır:

فَلَا تُطِيعِ الْكَافِرِينَ وَجَاهِدْهُمْ بِهِ جِهَادًا كَبِيرًا

"Sen kâfirlere uyma ve bu (Kuran) ile onlara karşı büyük bir cihat yap."¹

Peki, Müslümanlar bugün, Kuran ile yapılan bir cihada mı çağrılmaktalar? Kâfirlere karşı cihat etmek için kaç kişi ellerinde Kuran ile yola çıkmıştır? Acaba Kuran ve İslam'da insanları cezbedecek hiç bir güzellik bulunmuyor mu? Eğer bu doğru ise İslam'ın hak dini olduğunun delili nedir? İnsanların sözleri kalpleri etkilerken, (hâşâ) Allah'ın^{cc} kelamı kalpleri fethetmekten aciz mi düştü? İnsanları imana getirmek için Allah'ın^{cc} dini neden kılıca muhtaç olsun ki? Bugüne kadar kalplerin kılıçla fethedildiği asla görülmemiştir. İslam inancı, dini herhangi bir kor-

¹ Furkan suresi, ayet 53

ku ve tamahtan dolayı değiştireni de lanetle-
mektedir.

Allah^{cc} Kuran-ı Kerim'de şöyle buyurmaktadır:

إِذَا جَاءَكَ الْمُنَافِقُونَ قَالُوا نَشْهَدُ إِنَّكَ لَرَسُولُ
اللَّهِ وَاللَّهُ يَعْلَمُ إِنَّكَ لَرَسُولُهُ وَاللَّهُ يَشْهَدُ إِنَّ
الْمُنَافِقِينَ لَكَاذِبُونَ

"Münafıklar sana gelince, "Şüphesiz Senin Al-
lah'ın Peygamberi olduğuna şahadet ederiz,"
derler. Allah, senin kesinlikle kendi Peygamberi
olduğunu bilir. Allah, münafıkların kesinlikle ya-
lanıcı olduklarına (da) şahadet eder.¹"

Burada söz edilen münafıklardır. Eğer İslam'ı kılı-
çla yaymak doğru olsaydı ve böyleleri Kuran'ın
öğretisi sonucu görünüşte İslam'ı kabul edip iç-
lerinden imansız oldukları halde, onlardan Ku-
ran yine de bu şekilde söz eder miydi? Kılıç ile
ihlâslı bir cemaatin kurulabileceğini kim bekle-
yebilir ki? Kısacası kılıç gücüyle Müslüman ol-
mayanları İslam'a dahil etmek, bunu İslam'ın
emri gibi bir görüşe dayandırmak, büyük bir
yanılgıdan ibarettir. Doğrusu İslam, inanç hürri-
yetini kabul eden ilk dindir. Allah^{cc} şöyle bu-
yurmuştur:

لَا إِكْرَاهَ فِي الدِّينِ قَدْ تَبَيَّنَ الرُّشْدُ مِنَ الْغَيِّ

"Dinde zorlama (caiz) değildir. Çünkü hak ile
batıl arasındaki fark iyice ortaya çıkmıştır..."²

İslam'a göre bir fert, deliller ile Hakkı kabul et-
mek ya da reddetmek hürriyetine sahiptir. Ni-
tekim Allah^{cc} başka bir yerde ise şöyle buyur-
maktadır:

وَقَاتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ الَّذِينَ يُقَاتِلُونَكُمْ وَلَا
تَعْتَدُوا إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْمُعْتَدِينَ

"Sizinle savaşanlarla, siz (de) Allah yolunda sa-
vaşın. Fakat hiç kimseye aşırı davranmayın.

Şüphesiz Allah, aşırı davrananları hiç sevmez."³

İslam, ancak din adına Müslümanlara karşı sa-
vaş açan, onları zorla dinlerinden döndürmeye
çalışanlar karşısında dini savaşa izin vermekte-

dir. Ancak böyle bir savaşta bile İslam, haddin
aşılmasını kesinlikle yasaklamıştır. Ancak onlar
teşebbüslerinden vazgeçerlerse, Müslümanlar
da aynı şekilde savaştan vazgeçmeye mecbur
kılınmışlardır. Böyle bir öğreti karşısında, kim İs-
lam'ın kendi dininizi yaymak üzere Müslüman
olmayanlara savaş açın diye emrettiğini söyle-
yebilir? Allah-u Teâlâ farklı dinleri yok etmek
için değil, onları korumak için savaşa müsaade
etmiştir. Kuran-ı Kerim'de şöyle buyrulmuştur:

أُذِنَ لِلَّذِينَ يُقَاتِلُونَ بَيْنَهُمْ ظَلُمُوا وَإِنَّ اللَّهَ عَلَى
نَصْرِهِمْ لَقَدِيرٌ * الَّذِينَ أُخْرِجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ بِغَيْرِ
حَقٍّ إِلَّا أَنْ يَقُولُوا رَبُّنَا اللَّهُ وَلَوْلَا دَفْعُ اللَّهِ
النَّاسَ بَعْضُهُمْ بِبَعْضٍ لَهْجَمَتْ صَوَامِعُ وَبِيَعٌ
وَصَلَوَاتٌ وَمَسَاجِدُ يُذْكَرُ فِيهَا اسْمُ اللَّهِ كَثِيرًا
وَلَيَنْصُرَنَّ اللَّهُ مَنْ يَنْصُرُهُ إِنَّ اللَّهَ لَقَوِيٌّ عَزِيزٌ *

"(Bir sebep yokken) kendilerine karşı savaş açıl-
anlara, zulüm edilmelerinden dolayı (savaşma-
ları için) izin verilmiştir. Şüphesiz Allah, onlara
yardım etmeye gücü yetendir. Onlar, Allah Rab-
bimizdir, demelerinden dolayı, haksız yere evle-
rinden çıkarılanlardır. Eğer Allah, (bu kâfirler-
den) bazılarının (kötülüklerini) diğerleriyle gi-
dermeseydi, manastırlar, kiliseler, havralar ve
içinde Allah'ın adı çok anılan camiler alaşağı
edilirlerdi. O'nun (dinine) yardım edene, Allah
mutlaka yardım eder. Şüphesiz Allah, son derece
güçlüdür (ve her şeyden de) üstündür."⁴

Bu ayetlerden açıkça anlaşıldığı gibi bir millet
birilerini, "Allah Rabbimizdir," demekten me-
nettiğinde, yani dinlerine müdahale ettikleri
durumda, dini savaşa izin verilmektedir. Bir din
savaşı, bir milleti dininden dönmeye zorlamak,
ibadet yerlerine hürmetsizlik edip, onları yık-
mak veya insanları öldürmek maksadını gü-
tmez. Aksine bu savaşların gayesi bütün dinleri
ve mabetlerini korumaktır. İşte bu gaye İslam
öğretisine uygundur, çünkü İslam dini dünyaya
cabir ve zalim olarak değil, şahit ve koruyucu
olarak gelmiştir.

¹ Münâfikûn suresi, ayet 2

² Bakara suresi, ayet 257

³ Bakara suresi, ayet 191

⁴ Hac suresi, ayet 40-41

Kısacası İslam'ın müsaade ettiği cihat, ancak başkalarını İslam dinine gimekten zorla men eden ve başkalarını Müslüman oldukları için katleden bir millete karşı yapılabilir. Bunun haricinde başkalarına karşı cihat edilmez. Eğer iki millet arasında bunun dışında bir savaş olursa, bunun cihat ile bir ilgisi yoktur. Bu ancak siyasi veya milli bir savaştır. Böyle bir savaşın iki Müslüman millet arasında da çıkması mümkündür. Şiddet, soygunculuk ve kanunsuzluktan öte bir şey ifade etmeyen bugünkü cihat düşüncesinin, İslam ile hiçbir ilgisi yoktur. Bu düşünce, diğer din ve milletlerden Müslümanlara geçmiştir. Doğrusu, böyle bir cihat düşüncesinin Müslümanlar arasında yayılmasından, bugünlerde bu konuda Müslümanları en çok eleştiren Hristiyanlar sorumludur. Ortaçağda din savaşları, günlük hayatın bir parçası haline gelmişti. Bütün Avrupa bu savaşlara katılmaktaydı. Şimdiki özerkliğe sahip hudut kabileleri Hindistan sınırlarına nasıl saldırıyorlarsa, o zamanki Hristiyanlar da Müslüman memleketlerin hudutlarına aynı şekilde saldırıyorlardı. Ayrıca onlar, daha Hristiyan olmamış diğer Avrupa memleketlerine de saldırmaktan geri kalmazlardı. Onlar bu saldırılarıyla Allah'ın rızasını kazanabileceklerini sanırlardı. Anlaşıldığına göre, insan öfke içinde aklını kaybeder misali, Müslümanlar da Hristiyanlardan etkilenip onlar gibi saldırmaya başladılar ve zaman içerisinde bu konuda var olan İslam'ın öğretisini de unuttular. Hatta öyle bir devire girildi ki, öğretmenleri öğrencilerini eleştirmeye başladı. Üzülerek belirtmemiz gerekir ki, Müslümanlar yine de akıllanmıyorlar. Bugün bütün dünyada İslam'a karşı bu itiraz, bir silah olarak kullanılmaktadır. Lâkin Müslümanlar gözlerini açmıyorlar. Bugün Müslümanlar kendileriyle Hristiyan alemine kılıç verip, "Hadi İslam'a saldırın," demektedirler. Cihat adını verdikleri bu zalim savaşların İslam'a getirdiği zararı neden görmüyorlar? Zafer sadece silah ve sayı üstünlüğüyle değil, beceri, nizam, eğitim, hazırlık, coşku ve diğer milletlerin manevi desteği ile elde edilir. Bu şartlar lehte olduğunda, bazen çok küçük bir millet büyük bir orduya karşı zafer kazanır. Ama bu şartlar mevcut olmazsa, en büyük ordulardan bile hiçbir fayda

sağlanamaz. Keşke Müslümanlar cihadı yanlış yorumlayarak İslam'ı lekeleyip, menfaatlerini baltalamak yerine, kendilerini korumak için gerekli hazırlıkları yapmış olsalardı. Bir millet din maskesi altında dünyevi savaşlar açarsa, bütün milletler ona karşı cephe alırlar. Böylesi kimse-lerin fesadından, en adil devlet bile korunmuş değildir. Karşılarındaki her millet, "Bunlar için ne kadar iyi niyet beslersem besleyeyim, kendimi şerlerinden korunmuş hissedemem, çünkü onların savaşı, zulüm yahut haksızlığa karşı değil, din ihtilafı yüzündendir," diye düşünür. Kısacası, biz cihadı reddetmiyoruz. Biz bu çağda İslam'a büyük zarar veren cihat anlayışını reddediyoruz. Bize göre Müslümanların ilerlemesinin sırrı, bu meseleyi doğru olarak anlamakta yatmaktadır. Müslümanlar cihadın en büyüğünün kılıç ile değil Kuran ile yapılan cihat olduğunu,¹ din farkının başkalarının canına, malına veya namusuna tecavüze cevaz vermediğini² kavrarlarsa, gönüllerinde bir değişiklik meydana gelecektir ve bu değişiklik sayesinde adımları kendiliğinden doğru yola yönelecektir. Kuran'da şöyle buyrulmaktadır:

لَيْسَ الْبِرُّ بِأَنْ تَأْتُوا الْبُيُوتَ مِنْ ظُهُورِهَا
وَلَكِنَّ الْبِرَّ مَنْ اتَّقَىٰ وَآتَىٰ الْبُيُوتَ مِنْ
أَبْوَابِهَا وَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿٥٠﴾

"...Evlere arka tarafından girmeniz bir iyilik değildir. En mükemmel insan, takva sahibi olandır. Evlere kapılarından girin. Allah'ın takvasını benimseyin ki, başarıya eresiniz."³

Onlar Kuran-ı Kerim'in bu ayetteki emrini uygulamak suretiyle ancak ilerlemenin gerçek prensibini anlayabileceklerdir.

Türkçeye Çeviren: Raşit Paktürk

¹ Furkan suresi, ayet 53

² Nisa suresi, ayet 91, Bakara suresi, ayet 191, Mümtahine suresi, ayet 9

³ Bakara suresi, ayet 190

Ay ve Güneşin Vadedilen Mesih ve Mehdi'nin^{as} doğruluğuna şehadet etmesi

Hz. Muslih-i Mev'ud^{ra}

Vadedilen Mesihin^{as} II. Halifesi Hz. Mirza Beşirüddin Mahmud Ahmed^{ra}

"Davetü'l Emir" adlı eserinde şöyle buyurmuştur:

Peygamber Efendimiz^{sav}, Vadedilen Mesihin^{as} gelişinin alameti olarak bazı gökyüzü olaylarından haber vermiştir. Mesela Vadedilen Mesihin^{as} zamanında, bir Ramazan ayının muayyen tarihlerinde, ay

ve güneşin tutulacağını bildirmiştir. Bu alametin üzerinde o kadar ısrarla durulmuştur ki, Peygamber Efendimiz^{sav}, gökyüzü ve yeryüzünün yaratılmasından bu yana bu iki alametin başka hiçbir peygamberi desteklemek üzere zuhur etmemiş olduğunu açıklamıştır. Muhammed Bin Ali^{ra} tarafından rivayet edilen hadis-i şerif şöyledir:

إِنَّ لِمَهْدِينَا آيَتَيْنِ لَمْ تَكُونَا مُنْذُ خَلَقِ
السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ تَنْكَسِفُ الْقَمَرُ لِأَوَّلِ لَيْلَةٍ
مِنْ رَمَضَانَ وَتَنْكَسِفُ الشَّمْسُ فِي النِّصْفِ مِنْهُ
وَلَمْ تَكُونَا مُنْذُ خَلَقَ اللَّهُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ

"Mehdimizin iki alameti vardır. Yerin ve göğün yaratılmasından beri bu alametler daha önce hiç zuhur etmemiştir. Kamer (her zaman tutulduğu tarihlerin) ilk gecesinde, güneş ise aynı Ramazan ayında, (her zaman tutulduğu tarihlerin) ortasında tutulacaktır. Allah gökyüzü ile

yeryüzünü yarattığından beri, bunların ikisi de alamet olarak hiç zuhur etmemişlerdir.¹"

Bu alamet, birçok özelliği beraberinde bulundurmaktadır. Birincisi, Mehdi haricinde bu, daha önce hiç kimse için alamet olarak zuhur etmemiştir. İkincisi, Sünni ve Şii kaynak ve kitapları bunun hakkında ittifak halindedirler. Her iki grubun hadis kitapları da bu alametten bahsetmektedir. Nitekim böyle bir hadisin doğruluğu hakkında şüphe söz konusu değildir. Üçüncüsü, bu hadis-i şerifte yer alan alametler İslam öncesi din kitaplarında da Mesih'in gelişinin ikinci alameti olarak beyan edilmiştir. Nitekim İncil'de İsa^{as} kendi gelişini anlatırken, "Güneş karacak ve ay ışığını vermeyecek," diye bildirmiştir.² Diğer bir deyişle o, güneş ve ay tutulmalarından bahsetmektedir.

Burada esas itibariyle hadiste zikrolunan alametleri anlatırken, Kuran-ı Kerim'de de ay ve güneş tutulmalarının önemli ahir zaman alametleri olarak bildirilmiş olduğunu belirtmek, pek yersiz olmayacaktır. Kıyamet suresinde şöyle buyrulmuştur:

Burada esas itibariyle hadiste zikrolunan alametleri anlatırken, Kuran-ı Kerim'de de ay ve güneş tutulmalarının önemli ahir zaman alametleri olarak bildirilmiş olduğunu belirtmek, pek yersiz olmayacaktır. Kıyamet suresinde şöyle buyrulmuştur:

¹ Sünen Dar Kutnî, bab sıfatu salatil husuf vel kusuf, c.2, s.65, M.1966, Mısır

² Matta, b. 24, ayet.29

يَسْأَلُ أَيَّانَ يَوْمَ الْقِيَمَةِ ۖ فَإِذَا بَرِقَ الْبَصَرُ
وَحَسَفَ الْقَمَرُ ۖ وَجُمِعَ الشَّمْسُ وَالْقَمَرُ ۚ

"O, "Kıyamet günü ne zamandır?" (diye) sorar. Gözlerin kamaşacağı, ayın tutulacağı ve güneş ile ayın (tutulmalarının) bir araya getirileceği zamandır.¹"

Yani inkârcı, kıyamet günü ne zaman diye sormaktadır. Biz, onun alametlerini bildirmekteyiz. Gözlerin kamaştığı, yani insanoğlunu hayrete düşüren hadiselerin vuku bulacağı zaman, bu alametler zuhur edecektir. O zaman ay tutulacak, sonra ise güneş ve ay bir araya getirilecektir. Yani, ay tutulduktan sonra, aynı ay içerisinde güneş de tutulacaktır. Mesih'in gelişinin de Kıyamet arifesinde olacağı bildirildiği için, böylelikle Kuran-ı Kerim bu hadisi desteklemektedir.

Kısacası yukarıda bildirildiği üzere, bu gaybi haber özel bir önem arz etmektedir. Hicri 1311 (M.1894) senesinde bu gaybi haber aynen hadis-i şerifte bildirildiği gibi gerçekleşmiştir. O senenin Ramazan ayında, ay tutulmasının beklenebileceği üç tarihten birincisinde, yani Ramazan ayının on üçüncü gününde ay tutulması meydana gelmiştir. Orta tarihte, yani yirmi sekizinci gününde ise güneş tutulması gerçekleşmiştir. Her iki tutulma vuku bulduğunda, mehdilik iddiasını ileri sürmüş bir zat ise ortadaydı.

Bunun sonucunda, Müslüman olma iddiasında bulunan herkes için iki yoldan birini izlemek artık farzdır. İlki onlar, Hz.Resulüllah'ın^{sav} buyurduğu ve de Kuran-ı Kerim ile daha önceki peygamberlerin kitaplarının da desteklediği şekilde, Mehdi zuhur ettiğinde, ay ve güneşin ilk ve orta tarihlerde tutulacağını ve bunun daha önce hiç kimse için gerçekleşmediğini beyan eden hadis-i şerife iman edecekler ve Mehdilik iddia-

sında bulunduktan sonra, Allah-u Teâlâ'nın bu alamet ile desteklediği kimseyi de kabul edeceklerdir. İkincisi ise onlar, Allah^{cc} ve Resulü^{sav}, gerçek Mehdi'yi tanımak üzere işe yaramaz bir alamet söylemiştir, çünkü böyle bir alametle bir iddiacının doğruluğunu ölçüp tartmamız aklen mümkün değildir diyerek, Allah^{cc} ve Resulünü^{sav} terk edeceklerdir.

Bazı kimseler itirazda bulunarak, gaybi haberde, ilk tarihte ayın, ortasında ise güneşin tutulmasından bahsedilmektedir, hâlbuki sizin söz ettiğiniz ay tutulması on üçünde, güneş tutulması ise yirmi sekizinde vuku bulmuştur derler. Ancak biraz incelendiğinde, bu itirazın asılsız olduğu ve hadisin kelimelerine de ters düştüğü anlaşılmaktadır. Ay ve güneş tutulmaları sadece belli tarihlerde gerçekleşir. Bütün kâinat sistemi tamamen altüst edilmediği müddetçe, bu kuralın değişmesi mümkün değildir. Bundan dolayıdır ki, onların söyledikleri mana doğru kabul edilecek olursa, bu ancak kıyamet gününün alameti olabilir, ama kıyamet arifesinin ve Mehdi'nin döneminin alameti olması mümkün değildir.

Bunun haricinde onlar, birinci ve ortasında şeklinde yer alan kelimeleri ileri sürerlerken, hadis içerisinde zikredilen "kamer" kelimesini görmezden gelmektedirler. Arapçada ayın ilk günündeki aya "hilâl" denilir. Dördüncü günden itibaren ise ona, "kamer" denilmektedir. Nitekim Arapça sözlükleri iddiamızı destekliyor. Meşhur Arapça sözlük Akrabu'l Mevarid'te şöyle bildirilmektedir:

وَهُوَ قَمَرٌ بَعْدَ ثَلَاثِ لَيَالٍ إِلَى آخِرِ الشَّهْرِ وَأَمَّا
قَبْلَ ذَلِكَ فَهُوَ هِلَالٌ

¹ Kıyamet suresi, ayet 7-10

Yani, ay, üç gecedan sonra kamer olur ve ayın sonuna kadar ona kamer denilir. Ancak ilk üç gece boyunca ayın ismi hilâldir.¹

Özetle, hadiste kamer kelimesi kullanıldığı halde ve Allah'ın^{cc} kanununa göre ayın on üçü, on dördü ve on beşinde ay tutulması gerçekleşmesine rağmen, ayın birinci gününü kastetmeleri, akıl ve insafa aykırı bir durumdur. Bu tutumun gayesi, Allah^{cc} ve Peygamberinin^{sav} söylediklerini yalanlamak ve gönderilen kimseye iman etmemekten başka bir şey değildir.

Bu alametler, Peygamber Efendimizin^{sav} Vadedilen Mesih'in alametleri olarak anlattığı alametlerdir. Şüphesiz bunlardan bazıları, tek başına bile onun zamanının alameti olarak onun doğruluğunu ispatlamaya kâfidir. Ancak Peygamber Efendimiz^{sav} bu alametleri beyan etmekle, hiçbir şüpheye mahal vermemek üzere, onun zamanının toplu bir tablosunu insanların önüne koymuştur. Şüphesiz veba daha önceleri de ortaya çıkmıştı, depremler vuku bulmuştu, kumar ise hep vardı. İnsan ahlakının bozulduğu zamanlar da önceleri yaşanmıştı. Hristiyanlar da, bir zamanlar dünya üzerinde siyasi güç sahibiydiler. Ancak sorulması gereken şudur. Peygamber Efendimizin^{sav}, Vadedilen Mesih'in zamanının alametleri olarak bildirdikleri, acaba bir arada hiç vuku bulmuş mudur? Yahut başka bir devirde, bunların bu şekilde gerçekleşmesi mümkün müydü? Cevap, kesinlikle "Hayır" olurdu.

Dünyanın bugünkü durumundan habersiz bir kimse, öncelikle Peygamber Efendimizin^{sav} beyan ettiği alametlerden haberdar edildikten sonra, ona tarih kitapları verilerek, bunları okuyup Vadedilen Mesih'in zuhurunun zamanı hangisidir diye karar vermesi istenilirse, o

Adem'den^{as} başlayıp bu devrin başlangıcına kadar hiçbir dönemin Vadedilen Mesih'e ait olamayacağını söyleyecektir. Ancak zamanımızın durumunu okur okumaz o, eğer Peygamber Efendimizin^{sav} söyledikleri doğruysa, işte bu devir Vadedilen Mesih'in devridir diyecektir. Çünkü o, bir tarafta dine olan ilgisizliği, diğer taraftan ise dünyevi ilimlerin ilerlemiş olduğunu müşahade edecektir. Aynı zamanda o, İslam devletlerinin parlak günler geçirdikten sonra bugün ne kadar zayıf düştüklerini, Hristiyanlığın çöküş dönemini tamamlayıp ilerlemekte olduğunu ve bütün dünya servetini ele geçirdiğini, ama kendilerine muhalif ulusların ise fakir düştüklerini görecektir. O, tıbbın ve bilimin ilerlemesine rağmen, veba ve enfüanzanın, yani gribin bütün dünyada büyük tahribat yaptığını ve de bu devirde hastalıkların bakteri ve mikroplara isnat edildiğini de görecektir. O, insanların gelenek görenek ve bidatlere tutsak olduklarını müşahade ederken, tren ve vapur hakkındaki haberleri okuyacak ve sayısız bankanın var olduğunu da bizzat görecektir. Depremlerin sıklıkla vuku bulduğunu, yecüc ve mecücün ise bütün dünyada hâkimiyet kurduğunu, yine o görecektir. Gökyüzünde ay ve güneşin tutulması da onun gözlerini açacaktır. Yeryüzünde ise servetin artması ve işçi sınıfının güç kazanması onun ilgisini çekecektir. Kısacası bu devrin tarihinin her sayfası ve bu asrın her olayı, şimdiki zamanın Vadedilen Mesih'in zamanı olduğunu avaz avaz söyleyecektir. Bu kimse zuhur eden alametleri teker teker değil de, toplu bir tablo halinde incelediğinde, elleri titreyecek, kalbi heyecanla çarpacak ve kendini tutamayarak, "Ben aradığım devri buldum. Vadedilen Mesih bu devirde ya gelmiştir ya da asla gelmeyecektir," diyerek kitabını kapatıp bir kenara koyacaktır.

Türkçeye Çeviren: Raşit Paktürk

¹ Akrabu'l Mevarid, (Kamer kelimesi altında), c.2, s.1037, H.1403

Peygamber Efendimiz'in^{sav} ahir zamanla ilgili hadislerinde dec- cal'dan söz edilmektedir. Dec- cal, garip bir varlıkmiş gibi dü- şünüldükçe Peygamber Efendi- miz'in sözleri çok yanlış anla- şılmıştır. Vadedilen Mesih'in^{as} II. Halifesi Hz. Mirza Beşirüddin Mahmud Ahmed^{ra} deccal me- selesini açıklığa kavuşturmak için aşağıdaki makaleyi kaleme almıştır:

Deccal hakkındaki gaybi haber ile ilgili birçok itiraz ileri sürül- mekte ve dediklerine göre de deccalın, Vadedilen Mesihten^{as} önce ortaya çıkması gerekmektedir. Deccal ortaya çıkmadığı- na göre de, Vadedilen Mesih^{as} henüz gelmiş olamaz.

Deccal hakkında söylenenler gaybi bir haber olduğuna göre, ileri sürülen bu itiraz gerçekle- re dayanmamaktadır. Deccalın ortaya çıkışı gaybi bir habere dayanır ve bu tür haberler de bir tabire muhtaçtır. Bir Müs- lüman, Kuran-ı Kerim'de yer alan aşağıdaki ayetleri okudu- ğu halde, halen deccalı olağa- nüstü bir varlık olarak arıyorsa, bu son derece üzücüdür.

وَالشَّمْسُ وَالْقَمَرُ رَأَيْتَهُمْ لِي سَاجِدِينَ

"Hani Yusuf babasına demişti ki: "Ey babacığım, şüphesiz ben on bir yıldız, güneşi ve ayı (rü- yamda) gördüm. Onları, ben- den dolayı secde edenler (ola- rak) gördüm."¹

إِنِّي أَرَى فِي الْمَنَامِ أَنِّي أَذْبَحُكَ

"...(İbrahim) dedi ki: "Oğlum! Ben rüyamda kendimi, şüphesiz seni boğazlarken gördüm..."²

Deccal hakkındaki gaybi haberi anlamak üzere, diğer hadisler ve Allah'ın^{cc} sünneti (kanunları) hiç dikkate alınmamıştır. Ha- dislerden anlaşılan, Vadedilen Mesih'in^{as} gelişinden önce, hem deccalın, hem de Hristiyanlığın dünyada hâkim olacağıdır. Bu haberden de deccalın, Hristi- yanlık olduğu ortadadır. Çünkü aynı zamanda hem deccalın, hem de Hristiyanlığın birbirin- den ayrı olarak dünyaya hâkim olması mümkün değildir. Her ikisinin aynı devirde dünyaya galip gelmesi, aslında bunların aynı şeyin iki farklı ismi oldu- ğunu göstermektedir.

Deccal ve Hristiyanlık fitnesi- nin aynı şey olduğu, başka bir hadisten de anlaşılmaktadır. Resulüllah^{sav}, deccal fitnesin- den korunmamız için, Kehf su- resinin ilk on ayetini okumamızı tembih etmiştir. Söz konusu bu ilk on ayete gelince, bunlar Hristiyanlıktan bahsetmekte- dir. Nitekim Allah'ı Teâlâ şöyle buyurmuştur:

وَيُنذِرَ الَّذِينَ قَالُوا اتَّخَذَ اللَّهُ وَلَدًا

² Saffat suresi, ayet 103.

Bu iki ayette Yusuf^{as} ve İbrahim'in^{as} rüyalarından bahsedilmektedir. Her ikisi de, ileride gerçekleşecek olan gaybi haberleri sembolik şekilde an- latmaktadır. Benzer şekilde, deccal ile ilgili gaybi haber de semboliktir ve tabire muhtaçtır. (Çevimen)

"(O bunu,) "Allah bir evlat edindi," diyenleri uyarmak üze- re (de indirmiştir.)"³

Bundan deccal fitnesi ile Hristi- yanlık fitnesinin aynı şeyler olduğu açıkça anlaşılmaktadır, çünkü tavsiye edilen ilacın, hastalığa uygun olması lazımdır. Eğer deccal fitnesi Hristi- yanlık fitnesinden ayrı bir şey olsa idi, Peygamber Efendimiz^{sav} gibi hikmet sahibi bir insan, korunmamız için bu ayetlerden bahsetmezdi. Bu ayetlere gelince, onlarda dec- caldan hiç bahsedilmeyip, an- cak Hristiyanlığın reddinden bahsedilmektedir. Peygamber Efendimizin^{sav} deccal fitnesin- den korunmamız için bu ayet- leri okumamızı tavsiye etmesi gösteriyor ki, onun gözünde Hristiyanlığı yaymak üzere ça- ba gösterenler, deccalın ta kendisidir.

Aslında deccalı bir insan olarak algılamaları, onları yanılgı için- de bırakmıştır. Hâlbuki o, bir insan değildir. Sözlüklerde "deccal" kelimesi şöyle açık- lanmaktadır:

أَوْ مِنَ الدَّجَالِ بِالتَّشْدِيدِ لِلرَّفَقَةِ الْعَظِيمَةِ
تُغَطِّي الْأَرْضَ بِكَثْرَةِ أَهْلِهَا وَقِيلَ هِيَ الرِّفْقَةُ
لِلتَّجَارَةِ الْمَنَاعَ تَحْمِلُ

"Deccal büyük bir zümrenin is- midir. Onlar, sayılarının çoklu- ğu sayesinde bütün dünyayı kaplayacaktır. Bazılarının dedi- ğine göre ise, onlar üzerinde alışveriş yaptıkları mal ve eşya-

¹ Yusuf suresi, ayet 5

³ Kehf suresi, ayet 5

yı bir yerden bir yere taşıyan
zümrenin ismidir.¹

الدَّجَالُ أَرْفَقَةُ الْعَظِيمَةِ

"Deccal büyük bir zümredir."²

Bu tasvirler, bugünkü Hristiyan papazlara son derece uymaktadır. Onlar, kitaplarını ve insanları eğlendirip meşgul edecek çeşitli vasıtalarını, dünyanın bir tarafından başka bir tarafına taşırlar. Keza gittikleri yerlerde çeşitli alışveriş faaliyetlerinde de bulunurlar. Deccal kelimesinin bir manası, "el mümavvih", yani sahtekâr, kalpazan bir kimse demektir.³ Hristiyan papazlardan daha sahtekâr kim olabilir ki? Onlar bir insanı öylesine tasvir etmektedirler ki, halk onu (hâşâ) bir ilâh olarak görmeye başlamıştır. Deccalın tek gözlü olması, iri cüsseli bir eşeğe sahip bulunması ve bu eşeğin önünde ve arkasında duman bulutlarının olması, tamamen tabire muhtaç ifadelerdir. Sağ gözün kör olması, onun maneviyattan uzak oluşuna bir işarettir. Çünkü rüya tabiri ilminde, sağ taraf ile kastedilen daima din olmuştur. Kısacası sağ gözün körlüğü, manevi ilimlerden tam anlamı ile gafil olduğunu göstermektedir. Deccalın eşeğine gelince, bu Hristiyan uluslar tarafından icat edilmiş olan, tren demektir. O eşeğe benzer şekilde ilerler, ateş ve su ile ça-

lışır, önünde ve ardında duman bulutları bırakır ve Hristiyan papazlar ise onun sayesinde bütün dünyaya yayılabilmişlerdir.

Peygamber Efendimizin^{sav} şahadetinden, deccal ile ilgili haberlerin tevil ve yorumu muhtaç olduğu anlaşılmaktadır. Hadiste rivayet edilene göre, Peygamber Efendimiz^{sav} bir gün İbni Sayyad'ı görmeye gider. Onun hakkında halk arasında ilginç haberler yayılmıştı. Peygamber Efendimiz^{sav} onunla konuştu ve konuşma esnasında İbni Sayyad'ın üzerinde şeytanın etkilerinin bulunduğunu tespit etti. Bunun üzerine Hz. Ömer^{ra} kılıcını çekti ve Allah^{cc} adına yemin olsun ki, deccal budur deyip, onu öldürmek istedi. Ancak Peygamber Efendimiz^{sav} ona mani olup, şöyle buyurdu: "Eğer İbni Sayyad deccal değilse, onu öldürmen caiz değildir. Eğer o deccal ise, onu öldürmek Mesih için mukadder kılınmıştır. Sen onu öldüremezsin."⁴

Bu hadis-i şeriften, deccal ile ilgili bütün haberlerin tabire muhtaç olduğu anlaşılmaktadır. Çünkü Hz. Ömer^{ra}, İbni Sayyad'ın deccal olduğu kanaatine vardığında, Peygamber Efendimiz^{sav} bunu reddetmedi. Hâlbuki o, bizzat kendisi deccalın alametini açıklarken, deccalın alnında "kâfir" kelimesinin yazılı olacağını, tek gözlü olup, Medine'ye giremeyeceğini söy-

lemiştir. Bu üç alametin hiçbirisi İbni Sayyad'da bulunmuyordu. O kör değildi, diğer müminler bir yana, Peygamber Efendimiz^{sav} bile onun alnında "kâfir" kelimesinin yazılı olduğunu görmedi ve ayrıca o, Medine içinde bulunuyordu. Deccal ile ilgili haberler zahiri manada gerçekleşecek idiyse, Peygamber Efendimiz^{sav}, neden İbni Sayyad hakkında tereddüt göstermişti? Onun Hz. Ömer'e^{ra} şöyle demesi gerekirdi: "Sen deccalın kör olacağını⁵, alnında ise kâfir kelimesinin yazılı olup⁶, Medine'ye de giremeyeceğini⁷ benden duymadın mı?" Onun Hz. Ömer'in^{ra} sözünü reddetmeyip, tereddüt göstermesi, Peygamber Efendimizin^{sav} gözünde, deccal ile ilgili haberlerin, kelimelerin zahiri manası ile değil, başka bir şekilde gerçekleşebileceğini caiz kılmaktadır. Peygamber Efendimiz^{sav} deccal ile ilgili haberlerin tabire muhtaç olduğunu gösterdikten sonra, kelimenin zahiri manasında ısrarcı olmak hiç kimsenin hakkı değildir. Bizlere düşen ise, onun manalarını inceleyerek, ne anlatılmak istendiği anlamaktır.

Hız. Muslih-i Mev'ud^{ra}

Türkçeye Çeviren: Raşit Paktürk

¹ Tacü'l Urus, (decl kelimesi altında), c.7, s.318

² Akrabü'l Mevarid, (Decl kelimesi altında) c.1, s.320, H.1403

³ Lisanü'l Arab, (decl kelimesi altında), c.4, s.294

⁴ Mişkat, bab: Kıssa İbn-i Sayyad Faslı, s.478, Tirmizi, Ebvabü'l Fiten

⁵ Tirmizi, Ebvabü'l Fiten

⁶ Tirmizi, Ebvabü'l Fiten

⁷ Tirmizi, Ebvabü'l Fiten

Vadedilen Mesih'in^{as} İslam'ı diğer dinlere üstün kılma yöntemleri

Vadedilen Mesih'in^{as} II. Halifesi Hz. Mirza Beşirüddin Mahmud Ahmed^a "Davetü'l Emir" adlı eserinde Vadedilen Mesih'in doğruluğunu destekleyen dördüncü delili şöyle açıklamıştır:

Mehdi'nin^{as} doğruluğunun delillerinden birisi de, Kuran-ı Kerim'in Vadedilen Mesihe^{as} özgün olarak bahsettiği vazifelerin, onun elinden gerçekleşmesi ve böylelikle bu gaybi haberin tamamlanmasıdır. Diğer bir ifadeyle Allah-u Teâlâ, onun eliyle İslam'ın diğer dinlerden üstün olduğunu göstermiştir. Yüce Allah, Kuran-ı Kerim'de şöyle buyurmuştur:

هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَىٰ وَدِينِ الْحَقِّ لِيُظَاهِرَهُ عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ

"...Allah, Peygamberini hidayet ve hak diniyle, tüm dinlere galip kılmak üzere gönderendir.¹"

Peygamber Efendimizin^{sav} hadislerinden anlaşılan, bu galebenin Vadedilen Mesih'in^{as} zamanında gerçekleşecek olduğudur. Çünkü o, deccal fitnesinin ortadan kaldırılmasının, yecüc ve mecücün helâk edilmesinin ve Hristiyanlığın yok edilme vazifesinin, Vadedilen Mesih'e ait olduğunu beyan etmiştir. Ayrıca bu fitnelerin bütün fitnelerden daha tehlikeli olduğu da zikredilmiştir. Deccal, yani Hristiyanlık inancının hamilerinin, Vadedilen Mesih'in geliş zamanında tüm dinlere üstün gelmeyi başarmış olacakları da bildirilmiştir. Özetle, Vadedilen Mesih'in deccal ve benzeri fitnelere galip gelmesinden açıkça anlaşılması gereken, onun devri ile İslam'ın,

artık diğer dinlere üstün kılınacağıdır.

Bu ayette, "...hidayet ve hak dini (İslam'ı), tüm dinlere galip kılmak," ifadesiyle işaret edilen, sadece Vadedilen Mesih'in zamanıdır. Bu man üzerinde hemen hemen bütün Müslümanlar ittifak halindedir. Örneğin, Cami-el Beyan Tefsirinin yirmi sekizinci cildinde, bu ayet şöyle açıklanmıştır:

وَذَلِكَ عِنْدَ نُزُولِ عِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ

"İslam'ın bu galebesi, Meryem oğlu İsa'nın nüzul vaktinde gerçekleşecektir.²"

Akıl da, bunu desteklemektedir. Çünkü bütün dinler, bu devirde zuhur ettikleri gibi daha önce hiç zuhur etmemişlerdi. İletişim kanallarının artması, matbaanın icadı, kitapların neşrinin kolaylaşması, her dine mensup olanların içinde büyük bir coşku yaratmıştır. Daha önce hiç görülmemiş şekilde fazla sayıda din göze çarpmaktadır. Yüce Peygamber^{sav} zamanında İslam aleyhinde yalnızca dört din mevcuttu. Bunlar Mekke'li müşrikler, Hristiyanlar, Yahudiler ve Mecusilerdi. Bundan dolayı Resulullah'ın^{sav} devrinde, bu haberin gerçekleşme zamanı henüz gelmemiştir. Günümüzde ise tüm dinler ortaya çıkmış olduğundan ve yeni taşıtlar icat olunup, telgraf, matbaa ve sair de keşfedilip, böylelikle tüm dinler arasında çetin bir rekabet de başlamış olduğundan, bu haberin gerçekleşme zamanı, ancak bizim zamanımızdır.

Kısacası Kuran-ı Kerim, hadis-i şerif ve akliselim, İslam'ın diğer dinlere zaferinin Vadedilen Mesih zamanında mukadder kılındığını anlatmaktadır. Vadedilen Mesih'in gerçek vazifesi budur ve onun dışında da hiç kimse bunu başarma gücüne sahip kılınmamıştır. Sonuç olarak bu işi kim başarır, onun Vadedilen Mesih oluşu hakkında da şüpheye yer yoktur. Bu işin Hz. Mirza Gulam Ahmed'in^{as} eliyle gerçekleştiği, muhtelif olaylar ile ispatlanmıştır. Nitekim Vadedilen Mesih, bizzat kendisidir.

Hz. Mirza Gulam Ahmed'in^{as} iddiasından önce, İslam'ın durumu öylesine zayıftı ki, Müslümanlar arasından akıl sahibi olan ve zamanın akışını anlayan kimseler bile, birkaç gün içinde İslam'ın yok olup izinin bile kalmayacağını beyan etmekteydiler. Gelişmeler de buna işaret etmekteydi. Hristiyanlık İslam'ı o denli süratle yutma k-taydı ki, bir asır içerisinde İslam dininin yok olma tehlikesi söz konusuydu. Hristiyanlar karşısında Müslümanlar üst üste yenilgilere maruz kalmaktaydılar. Diğer Müslümanlar bir yana, Hz.

Resulullah'ın^{sav} soyundan gelen seytler arasından binlerce kişi İslam'ı terk ederek vaftiz olup, sadece Hristiyanlığı kabul etmekle de kalmayarak, İslam ve Peygamberine karşı çok çirkin kitaplar yayınladılar. Onlar kürsüye çıkarak Peygamber Efendimize^{sav} öyle çirkin ithamlarda bulunuyorlardı ki, onları dinleyen bir müminin yüreği paramparça olurdu. Ölü bir din olan ve tebliğ faaliyetlerinde asla başarıya ulaşamayan, tarih boyunca kendi yuvalarını korumaktan bile aciz Hindu dini de bunun karşısında cesaretlenmişti. Onlar arasından Arya fırkası, Müslümanları

² Ebi Cafir Muhammed bin Cerir, Cami-el Beyan Tefsiri; c.28, s.58, H.1329, Mısır

¹ Tövbe suresi, ayet 33

Hindulaştırmak gibi bir hedef benimsemişti. Bu manzara, hedefini hiç şaşırmayan bir avcının ölü bedenini etrafında toplanmış akbabaların durumu gibiydi. Bir zamanlar ondan korkup yaklaşma cesaretinde bile bulunamayanlar, şimdi kemikleri üzerine oturup, etlerini didikleyip yemek çabası içindeydiler. İslam'ı desteklemek üzere ortaya çıkan bazı Müslüman yazarlar da, İslam öğretisinin güzelliğini kabul etmek yerine, emirlerinin ancak cahiliye devrinin durumu için olduğunu, ancak içinde bulunan zamanın aydınlık zaman olması sebebiyle de, İslam'a itiraz edilmemesi gerektiğini beyan etmeye başlamışlardı. Bu olayların tamamı İslam'ın nasıl güçsüz ve çaresiz bir duruma düşmüş olduğunu göstermektedir.

İslam ümmetinin içinde bulunduğu bu umutsuzluk devrinde ve dış dünyadan gelen saldırılar zamanında ise, Hz. Mirza Gulam Ahmed^{as}, İslam'ın müdafaasını üstlendi. Onun yaptığı ilk hücum ise, başlı başına düşmanı sersemletmeye yetmişti. O, Berahin-i Ahmediye isimli eserini kaleme aldı ve kitabında İslam'ın doğruluğunun delillerini izah etti. İslam düşmanlarına meydan okuyarak, kaleme aldığı delillerinin beşte birini mensup oldukları dinler bakımından cevaplayabildikleri takdirde, kendilerine 10.000 Rupî ödül vereceğini açıkladı.¹ Her türlü çaba içine girmelerine rağmen düşman, bunu cevaplama aciz kaldı ve Hindistan'ın bir ucundan diğer ucuna kadar, bu kitabın benzersiz oluşu hakkında büyük bir gürültü koptu. Bir zamanlar kendini müdafa etmekten aciz olan bir din adına mert birinin or-

taya çıkıp, kılıcını diğer dinlerin başına indirmesi ile canlarını zor kurtarabilen diğer dinlerin durumu karşısında, tüm İslam düşmanları hayret içinde kalakaldılar.

O, bu zamana kadar Vadedilen Mesihlik iddiasında henüz bulunmamıştı ve insanlar kendisine karşı muhalefet ve husumet duyguları da taşıyorlardı. Binlerce Müslüman alenen onun hakkında, "Bu devrin müceddidi Mirza Gulam Ahmed'tir," demeye başlamışlardı. Hatta Ludiyanalı bir evliya onun hakkında şöyle yazmıştı:

ہم مریضوں کی ہے تمہیں نظر تم مسیحانو خدا کے لیے
*"Biz hastaların ümit kaynağı, ancak sensin. Allah aşkına bizim Mesihimiz sen ol!"*²

Bu kitap ile onun İslam'ı savunması ve desteklemesi neticesinde, düşmanları İslam'ın ölü değil, diri bir din olduğunu kabullenmek zorunda kaldılar. İslam karşısında dinlerinin nasıl ayakta durabileceği konusunda, hepsini bir tereddüt sardı. Bir zamanlar başarılarından ötürü gurura kapılan ve İslam'a kolay bir av olarak bakan Hristiyan misyonerleri, eşeğin kaplandan kaçması gibi, Vadedilen Mesihin hizmetkârlarından kaçmaya başladılar. Onlardan hiçbiri bugün, Müslüman Ahmediler karşısında duramamaktadır. İslam artık tüm diğer dinlere galip gelmiştir, çünkü delil kılıcının darbesi tesirini zamanla gösteriyor olsa da, etkisi kesin ve daimidir.

Şüphesiz Hristiyanlık, önceden olduğu gibi hala dünyayı çepeçevre sarmıştır. Öteki dinler de varlıklarını sürdürmektedirler. Ancak onlar için ölüm çanının çalmış olduğu ve bellerinin de kırıldığı ko-

nusunda artık hiç şüphe yoktur. Yüzeysel bakanların bile kolaylıkla anlayabilecekleri şekilde, geleneklerine bağlılıkları neticesinde insanlar, bugün çoğunlukla İslam dinine katılmıyor olsalar da, bunun belirtileri yine de kendini göstermeye başlamıştır.

Aklı başında olan bir kimse, daha tohum ekildiğinde onun geleceği hakkında hüküm verir. Vadedilen Mesih^{as} diğer dinlere öyle bir darbe indirmiştir ki, onların yeniden canlanmaları mümkün değildir. Onlar, er ya da geç ölü kitleler halinde İslam'ın ayakları altına düşeceklerdir. Ölümlelerini kesin kılan Vadedilen Mesih'in^{as}, diğer dinlere indirdiği darbeler şunlardır:

Hristiyanlığa indirdiği darbe

Hristiyanlığın her türlü başarısı, İsa'nın^{as} çarmıhta ölümünün insanlar için kefareti olduğu inancına dayanmaktadır. Onlara göre, ölümünden sonra dirilen İsa^{as}, gökte Tanrı'nın sağ tarafında oturmaktadır. Ölüm olayının anlatılış şekli, insanların gönüllerinde onun sevgisini yerleştirirken, diğer taraftan da hayatta olup, gökte Tanrı'nın sağ tarafında oturuyor olması, onun azametini ve (hâşâ) ilahlığını kabul ettirmektedir. Hz. Mirza Gulam Ahmed^{as} İncil'e dayanarak, çarmıhta ölme ve tekrar dirilme inanışlarının her ikisinin de yanlış olduğunu ispatlamıştır. Ayrıca tarihi gerçeklerden de Hz. İsa'nın^{as} çarmıhta ölümünün imkânsız olduğunu göstermiştir. Çünkü çarmıhta üç gün boyunca asılı kalanların bile ölmedikleri, açıkça bilinen bir gerçektir. İncil'e göre İsa^{as} ise en fazla üç veya dört saat boyunca çarmıhta asılı kalmıştı. Yine İncil'de nakledildiğine göre, o

¹ Ruhani Hazain, c.1, s.27-28, Berahin-i Ahmediye

² Melek Fadl Hüseyin, Taassurati Kadiyan, s.67, Aralık 1938, Lahor

çarmıhtan indirildiğinde bir mızrak darbesi sonucu böğründen sıcak kan akmıştı.¹ Hâlbuki cansız bir cesetten kan akması mümkün değildir. İncil’de Hz. İsa^{as} tarafından önceden verilen ve hala mevcut olan bir habere göre, o çarmıhtan diri olarak inecekti. Bizzat o şöyle haber vermişti: “Kötü ve zina işleyici nesil bir alamet arar; ona Yunus Peygamberin alametinden başka bir alamet verilmeyecektir. Çünkü nasıl Yunus üç gün üç gece iri balığın karnında kaldı ise, insanoğlu da üç gün üç gece yerin bağrında öyle kalacaktır.”²

Hz. Yunus’un^{as} diri olarak bir balığın karnına girdiği ve de yine diri olarak oradan çıktığı ittifakla kabul edilmektedir. Aynı bunun gibi İsa^{as} da, canlı iken kabre indirildi ve yine diri iken oradan çıkarıldı. Vadedilen Mesih^{as} tarafından ileri sürülen bütün deliller İncillere dayandığından, bu darbeye karşılık vermek o zamanda mümkün değildi, bugün de mümkün değildir. Nitekim insanları Hristiyanlığa çeken kefarete inancının batıl olduğu ispatlanınca, bu dinin bir bacağı da böylelikle kırılmış oldu.

Hristiyanlık putunun diğer bacağı, Hz. İsa’nın^{as} gökyüzünde hayatta olup, Tanrı’nın sağ tarafında oturduğu inanışdır. Vadedilen Mesih^{as} yine İncil’e dayanarak bu bacağı kırmıştır ve çarmıh olayından sonra Hz. İsa’nın^{as} göğe çıkmadığını İncil’le ispatlamıştır. Aksine İsa^{as} İran, Afganistan ve Hindistan’a göç etmiştir. İncil’de yazılanlara göre İsa^{as} şöyle demiştir: “Ve bu ağıldan olmayan başka koyunla-

rım var ki, onları da getirmeliyim.”³ Babil Hükümdarı Bahtu’n Nasr’ın on iki İsrail kabilesinden on tanesini esir alıp Afganistan’a sürdüğünü, tarih bize anlatmaktadır. Hz. İsa’nın^{as} yukarıda yer alan bu sözüne göre, onun Afganistan ve Keşmir’e gitmesi gerekmektedir. Böylece o, kaybolan koyunlara Allah’ın kelâmını iletcekti. Eğer buralara gelmezse, onun dünyaya gelme amacı da boş çıkacaktı.

Vadedilen Mesih^{as}, İncil’den bulunduğu delillere ilaveten, tarihi ve coğrafi delillerle de tezinin doğruluğunu hakkıyla ispatlamıştır. O, eski Mesihlik ve Hristiyanlık tarihinden, Hz. İsa’nın^{as} havarilerinin Hindistan’a gelmiş olduklarını kanıtlamıştır. İleri sürdüğü şekilde, Tibet’te İncil’in öğretilerine benzer bir kitap bulunması ve onun Hz. İsa’nın^{as} hayatına dair olaylar içermesi, Hz. İsa’nın^{as} mutlak surette bu bölgeye gelmiş olduğunu göstermektedir. Ayrıca o, Afganistan ve Keşmir’in tarihi kalıntılarını ve şehir isimlerini, Yahudilerin buralara gelip yaşamış olduklarını ispat eden unsurlar olarak açıklamıştır. Nitekim “Keşmir” kelimesinin aslı, “Keşir”dir. Bunun anlamı ise Suriye’ye benzer memleket demektir. “K” harfi “gibi” anlamında olup, “şir” ise “Suriye” demektir. Aynı şekilde, Kabil ve birçok diğer Afgan şehirlerinin adları da Suriye’nin şehir adlarının birer benzeridir. Tüm deliller arasında en güçlüsü ise, Vadedilen Mesih^{as} tarafından Srinagar şehrinin Hanyar Mahallesinde Hz. İsa’nın^{as} mezarının keşfedilmiş olmasıdır. Keşmir’in tarihinden anlaşıldığına göre bu mezar, bir peygambere aittir. Ona “Prens Peygamber” denilmekteydi ve 1900 sene önce Batıdan gelmişti. Keşmir’in eski

sakinleri bu mezara, İsa Sahib’in mezarı adını vermişlerdi.

Kısacası o, çeşitli yollarla ulaşan rivayetlere dayanarak, Hz. İsa’nın^{as} vefatını müteakiben Keşmir’de defnedilmiş olduğunu ispatlamıştır. Böylece o, Kuran-ı Kerim’de yer alan ve birebir Keşmir bölgesini tarif eden aşağıdaki ayetteki vaadin de gerçekleşmiş olduğunu kanıtlamıştır.

أَوْنَاهُمَا إِلَى رَبْوَةٍ ذَاتِ قَرَارٍ وَمَعِينٍ

“Biz Meryem’in oğlunu ve annesini, bir mucize kıldık. İkisini yüksek, yerleşime elverişli ve pınarlar bulunan bir yerde barındırdık.”⁴

Özetle o, Hz. İsa’nın hayatını ölümüne kadar kanıtlayarak ve onun mezarını bularak, onun ilahlığına güçlü bir darbe vurmuştur. Böylelikle onun hakkındaki ilahlık inancı, daimi olarak ölü bir inanca dönüşmüştür. Bundan böyle Hristiyanlığın başını doğrultabilmesi de artık mümkün değildir.

Bütün dinlere karşı tek bir silah

Hristiyanlık, siyasi kudreti, yaygınlığı, tebliğ faaliyetleri ve bilimsel ilerlemeler açısından, zamanımızda tüm diğer dinler karşısında önemli bir üstünlük sahibidir. Bu nedenle Allah^{cc}, Hristiyanlığa karşı Hz. Ahmed’e^{as} özel silahlar bahşetmiştir. Öte taraftan, diğer bütün inançlara karşı ona verilen silahın etkisinden, hiçbir dinin kurtulabilmesi mümkün değildir. Bu silah, her dine mensup eski ileri gelenlerin ahir zamanda yeryüzüne bir ıslah edicinin geleceğinden haber vermiş olmasıdır. Verilen bu gaybi haberden dolayı bütün din-

¹ Yuhanna, b.19, ayet.31-34

² Matta, b.12, ayet. 39-40

³ Yuhanna, b.10, ayet.16

⁴ Müminun suresi, ayet 51

ler, bir peygamber, avtar veya o haberde adı ne şekilde geçiyor ise, böyle bir kimseyi beklemekteldiler. Beklenen kimsenin geliş ile onlar, onun her türlü gelişmeyi sağlayacağına inanmaktaydılar. Hindu, Zerdüşti ve diğer büyük küçük her dinde bu tür haberler mevcut olup, böylelikle vadedilen kişinin devrinden haber verilmiştir. Yani, onun geliş zamanı tanınabilsin diye, bazı alametler beyan edilmiştir. Allah^{cc} tarafından Vadedilen Mesihe^{as} bildirildiğine göre: "Bütün gaybi haberler ve içerdği alametler birbirine benzemektedir. Eğer bazı haberlerde, fazladan bazı alametler zikredilmişse de, onlar da diğer alametlerin işaret ettiği devire işaret etmektedirler. Sonuç olarak, peygamber veya avtar diye bahsedilen kimseler, aynı zamanda gelmelidirler."

Bu gaybi haberlerin binlerce sene sonra bu devirde gerçekleşmiş olması, onların insan veya şeytan tarafından değil, Allah^{cc} tarafından olduğunu açıkça göstermektedir. Kuran'da yer alan aşağıdaki ayet bunun kanıtıdır:

فَلَا يُظْهِرُ عَلَىٰ غَيْبِهِ أَحَدًا إِلَّا مَن ارْتَضَىٰ
مِن رَّسُولٍ

"O, gaybı bilendir. Gayb (ilminde de başka) kimseyi üstün kılmaz. Ancak seçip beğendiği peygamber, (bundan) müstesnadır..."¹

Diğer taraftan her kavim ve millette müstakil bir peygamber, nebi veya avtarın, kendi milletini diğer tüm milletlere üstün kılmak üzere Allah^{cc} tarafından gönderilecek

olması, akla ters düşen bir durumdur. Bunun anlamı, bir peygamberin diğer bir peygamberle karşı karşıya gelmesidir. Ayrıca aynı devirde, her kavmin bütün diğer kavimlere üstün gelmesi de imkânsızdır. Kısacası bir taraftan bu gaybi haberlerin gerçekleşmesi, onların Allah^{cc} tarafından olduğunu ispatlarken, diğer taraftan ise onların farklı şahıslar olarak zuhur edip fitneye sebep olmaları ve akla ters düşmeleri, aslında bu gaybi haberlerde tek bir kişinin gelişinden bahsedildiğinin açık bir delilidir. Allah'ın^{cc} istediği, İslam öncesi dinler tarafından bir kimsenin beklenmesi ve o zuhur ettiğinde de onun dilinden İslam'ın doğruluğuna şahadet edilmesidir. Böylelikle O, bu dinin mensuplarının İslam'ı kabul etmelerini ve İslam'ın diğer dinlere galip gelmesini hedeflemiştir. Nitekim Mehdi, Mesih'ten başka biri değildir. Krişna, Mesih'ten başka biri değildir. Zerdüştilerin beklediği Maisodarbahmi Krişna'dan, Mehdi'den veya Mesih'ten başka biri değildir. Bundan dolayıdır ki, aslında bütün dinler tek bir kimseyi beklemekteldiler. Gaybi haberlerde farklı adlar altında ondan bahsedilmesindeki gaye, kendi peygamberlerinden haberi duymakla ve dillerinden ismini okumakla, vadedilen kişinin yabancı biri zannedilmemesi içindir. Böylelikle hedeflenen, her dinin mensuplarının, vadedilen kişinin ortaya çıkma zamanı geldiğinde hakkındaki tüm gaybi haberlerin gerçekleştiğini de gördükten sonra, onun doğruluğunu ikrar etmeleri ve şahadetinden dolayı İslam'ı kabul etmeleridir.

Bu hikmet dolu gaybi haber, bir örnek ile şöyle açıklanabilir. Birçok milletin birbirlerine karşı savaştı-

ğını gören birisi, hakemler vasıtasıyla onların aralarında bir uzlaşmaya varmalarını arzu eder. Her biri kendi hakemini adını verdikten sonra, verilen isimlerin tek bir kimseye ait farklı isimler olduğu anlaşılır ve böylece onun kararına uyarak hepsi uzlaşırlar.

Hz. Mirza Gulam Ahmed^{as}, ahir zamanda farklı dinlerce vadedilen kişi hakkındaki gaybi haberlerin, bu devirde gerçekleştiğini, ama aynı zamanda kendi milletini üstün kılmak için birden fazla kimsenin ortaya çıkmasının da mümkün olmadığını ispatlamak suretiyle, aslında muhtelif adlar altında bütün dinlerin tek bir kişiyi beklemekte olduğunu ileri sürüp, vaat edilenin de bizzat kendisi olduğunu beyan etmiştir. Bir peygamber yalnız bir kavme ait olamaz. Kim Allah^{cc} uğrunda onunla beraber ise, peygamber de onun peygamberidir. Bundan dolayıdır ki, Hz. Ahmed^{as} de her dinin mensuplarının kendi aralarından bir kimsedir. Ancak ona iman etmekle her türlü ilerleme mümkündür. Ona iman etmenin manası da İslam'ı kabul etmektir. Diğer bir deyişle, Vadedilen Mesihin^{as} zuhuru, İslam'ın tüm dinlere galebesini vadeden büyük gaybi haberin gerçekleşmesidir.

Bu darbe, hiçbir dinin onun karşısında duramayacağı kadar keskindir. Her dinde ahir zamanda ortaya çıkacak bir ıslah ediciye dair gaybi haber mevcuttur. Bildirilen alametler bu devirde gerçekleşmiş olduğu halde, Hz. Mirza Gulam Ahmed^{as} haricinde ortada hiçbir iddiacı bulunmamaktadır. Sonuç olarak insanlar, ya kendi dinlerinin yalan söylediğini ya da İslam'ın vadettiği kişinin aynısının din kitaplarında da vadedilmiş olduğunu

¹ Cin suresi, ayet 27-28

nu kabul edecekler ve ona iman etmekten başka bir çareleri de kalmayacaktır. Dünyevi dinler için, bu iki yol dışında, takip edilebilecek başka bir yol yoktur. Bu yolların ikisi de İslam'ın galebesini sağlar. Çünkü öteki dinlerin mensupları, dinlerini yalan kabul edip terk ederlerse ya da onları doğrulamak üzere, o dinlere ait gaybi haberlere uygun bir şekilde bu devir için vadedilen ıslah ediciyi kabul ederlerse, her iki durumda da galip gelecek olan, ancak İslam'dır.

Bu darbe etkisini gösterdikçe, diğer dinlerin mensupları İslam'ı kabul etmeye mecbur olacaklardır. Eninde sonunda yeryüzündeki tek din, İslam olacaktır. Peygamberlerin sünnetine uygun olarak Vadedilen Mesih^{as} bunun tohumunu ekmıştır. Zamanı geldiğinde ise o ağaç olup meyvesini verecek ve dünya onun meyvelerini tadacak, lezzetinden hoşlanacak ve de onun gölgesinin serinliğini kabul ederek altında oturmaya da mecbur kalacaktır.

Bunun etkisinden muaf bir din olarak, Sihlerin dininin düşünülmesi olasıdır. Çünkü onun kurucusu Guru Nanak, Peygamber Efendimizden^{sav} çok sonra dünyaya gelmiştir. Onların kitaplarında da ahir zamanda bir ıslah edicinin geleceğine dair haber mevcut olup, bu kimsenin Batala'da ortaya çıkacağı bildirilmektedir.¹ Batala ise, Hz. Ahmed'in^{as} ortaya çıktığı Kadiyan köyünün bağlı bulunduğu ilçenin ismidir. Böylece bu haber de harfi harfine gerçekleşmiştir. Ancak bu dinin mensupları tarafından şöyle bir itiraz ileri sürülebilmesi mümkündür. Hz.

Muhammed^{sav} Hatemü'n Nebiyyin ise, ondan sonra bu dinin temelinin atılması nasıl mümkün oldu? Bu dini de ıslah etmek ve onu İslam'a çekmek üzere Allah^{cc}, Vadedilen Mesihe^{as} bir silah bahsetmiştir. O, bir rüyasında kendisine Guru Nanak'ın yeni bir din getirmediyi ve hatta onun ihlâs sahibi bir Müslüman olduğunu bildirmişti.

Görünürde bu insanlara tuhaf gelen ve şaşırtıcı bir iddia idi. Ancak Allah^{cc} öylesine güçlü deliller ile doğruluğunu ispatladı ki, binlerce Sih'in gönlü bunun doğruluğunu kabul etti. Bundan önce kendilerinin Hindu inancının bir parçası olduğunu ileri süren Sihler, böylelikle Hindulardan ayrılmak için büyük bir mücadeleye giriştiler. Vadedilen Mesihin^{as} bu iddiasından önce Sih tapınaklarında Hindulara ait putlar yer almaktaydı. Ancak bu iddianın sonrasında ise, Sihler bir din olarak henüz İslam'ı kabul etmemelerine rağmen, onlarda büyük bir değişim meydana geldi ve böylece onlar tapınaklarından putları çıkarıp atarak, Hindu dinine mensup olduklarını açıkça inkâr ettiler.

Vadedilen Mesih^{as} bu rüyayı gördükten sonra Sih dinini incelediğinde, bazı gerçekleri ortaya çıkarmıştır. Granth Sahib, Guru Nanak'ın vaazlarını içeren bir kitaptır. Bunda beş vakit namaz, oruç, zekât ve hac için telkinler yer almakta ve bunları terk edene de şiddetle ihtarda bulunulmaktadır. Sihlerin kitaplarından, Guru Nanak'ın Müslüman evliyaların sohbetinde bulunduğu da anlaşılmaktadır. O, onların türbelerinde itikâfa girip, onlarla birlikte namaz da eda etmiştir. Hac vazifesini yerine getirmiş, Bağdat ve

diğer İslam diyarlarını da ziyaret etmiştir. En önemli gerçek ise, onun bulunan abasıdır. Sihler tarafından bu aba, kutsal bir emanet olarak koruma altında tutulmaktadır. Onun üzerinde Kuran-ı Kerim'den çeşitli sure ve ayetler bulunmaktadır. Örneğin İhlâs suresi, Ayetü'l Kürsi ve "Allah indinde din, yalnız İslam'dır"² ve Kelime-i Şahadet kalın harflerle bu aba üzerinde yazılıdır. Sihler Arapça bilimmediklerinden, bu ibarelerin ilahi sırlar olduğunu zannediyorlardı. Onlar bunun, Guru Nanak tarafından İslam'ı kabul ettiğine dair bir ilan olduğunu anlayamamışlardı. Vadedilen Mesih^{as}, Sih kitaplarında bulunan ve onlarda korunan mukaddes emanetlere dayanan bu güçlü delilleri, Sihler arasında yaymaya başlayarak, kurucularının Müslüman olduğunu kendilerine hatırlattı. Bu yöntem, Sihler üzerinde büyük ölçüde bir değişiklik yaratmayı başarmıştır. Sihler bu gerçeği öğrendikçe, bizden ayrılmış kardeşlerimiz olduklarını, dinlerinin ise İslam olduğunu anlayacaklardır. Onlar yüzlerce sene önceki siyasi kavgalarından dolayı hak dinini kabul etmekten geri kalmayacaklardır. Bu kavgaların asıl sebebi, tarihi gerçeklerden de anlaşıldığı üzere Müslümanlar değil, Hindulardır. Sihler dünyaca bilinen cesaretlerini kullanarak, hakkı her şeyden üstün tutup, geçmişini unutacak ve naralar atarak İslam saflarına gelip katılacaklardır. Onlar, Batala ilçesinde zuhur eden ıslah ediciye iman etmek suretiyle, müminlerin cemaatine katılacaklar ve küfür ile bidat karşısında bütün güçleriyle duracaklardır.

¹ Canım Saki Baai Bâla Hindi, s.211-212, Pencap Üniversitesi, Chandigarh

² Ali İmran suresi, ayet 20

İslam'ı diğer dinlere karşı muzaffer kılmak üzere Hz. Ahmed^{as} tarafından kullanılan üçüncü yöntem ile her din İslam karşısında asla başını kaldıramaz hale gelmiştir. Bu yöntem, dini bakış açılarının tamamen değişmesine vesile olmuştur. Oysa onun iddiasından önce, birbirleri ile tartışan dinlerin her biri istisnalar dışında diğerlerini yalancılıkla itham ederlerdi. Yahudiler Hz. İsa'yi^{as}, Hristiyanlar Peygamber Efendimizi^{sav}, Zerdüştiler yukarıda bahsedilen üç dinin peygamberlerini, bu üç dinin mensupları ise Zerdüştilerin peygamberlerini, bunun da ötesinde bu dört din diğer dinlerin ileri gelenlerini, onlar ise bu dört dinin büyüklerini yalancılıkla suçlardı. Bu çok tuhaf bir savaştı. Her din bir diğeri ile kavga halindeydi. Ancak akıl sahibi bir kimse bütün gerçeklerin bulunduğunu görebiliyordu. O, bütün dinlerde hakikatler bulunduğu halde, her dinin, öteki dinin ileri gelenlerini yalancılıkla suçlaması karşısında büyük bir şaşkınlık içindeydi.

Bu mücadele neticesinde, dinler arasındaki husumet ve ihtilaf artmaktaydı. Hindular, kendi din büyüklerinin hayatını okuduklarında, onlarda büyük ahlaki meziyetler buluyorlardı. Onlar diğer dinlerin mensuplarından Hindu dininin ileri gelenleri hakkında, onların yalancı oldukları şeklinde beyanlar duydukça, hayrete düşüp, kin bu insanların gözlerini kör etmiş diye düşünüyorlardı. Öte yandan başka dinlere mensup olanlar kendi din büyükleri aleyhinde sözler işittiklerinde, öfkeye kapılırlardı. Kısacası bu mesele giderilmesi imkânsız bir sorun haline gelmişti. Tarafsız olarak düşünenler ise, tüm âlemlerin Rabbi olan Allah'ın^{cc} tek bir kavmi seçerek bütün diğerlerini

terk edebileceğini düşünüyorlardı. Ancak böyle düşünenler, akıllarından geçen bu soruyu sormaya cesaret edemiyorlardı. Çünkü böyle bir soru, onların kendi inançlarının kökünün kazınması demektir.

Hindular kendilerince bu ukdeye bir çözüm bulmuşlardı. Onlara göre bütün dinlerin kaynağı Allah^{cc} olup, bir saraya yönelen farklı yollara benziyorlardı. Hindu dini ise bunların hepsinden daha faziletli idi. Bu çözüm haliyle hiçbir işe yaramıyordu, çünkü cevabı mümkün olmayan iki büyük itiraz ile karşı karşıyaydı. İlki, eğer bütün dinler mevcut şekilleri ile Allah^{cc} tarafından olup, O'na ulaşma vesileleri ise, o zaman aralarında usul bakımından neden ihtilaflar bulunmaktadır? Ayrıntılarda ihtilaf olması mümkün olmakla beraber esas üzerinde bir ihtilafın bulunmaması gerekirdi. Birçok yol aynı şehre doğru gidebilir, ama doğruya giden yolların bazısının batıya götürmesi, aynı şekilde kuzeye giden yolların bazısının güneye götürmesi mümkün değildir. Bu yolların bir miktar dolambaçlı olması mümkünse de, hepsinin aynı yöne gitmesi gereklidir. Aynı şekilde daimi hakikatler arasında hiçbir zaman ihtilaf olamaz. Allah'ın^{cc} bir dine belli bir ibadet şeklini, başka bir dine ise başka bir ibadet şeklini öğretmiş olması mümkündür. Ancak O'nun kendisini Yahudilere ve Müslümanlara "bir", Zerdüştilere "iki", Hristiyanlara ise "üç" olarak tanıtması akla aykırı bir durumdur. O'nun, Hindulara yüz binlerce put içinde ilahi güç bulunduğunu, Çinlilere her şeye ait ayrı bir ilahın olduğunu, Müslümanlara O'nun zatının herhangi bir şeyde tecessüm etmekten münezzehtir kılındığını, oysa Hristiyanlara O'nun bir insan şekline girmiş olduğunu,

Hindulara ise O'nun en hakir hayvanın, mesela domuzun şeklini alabildiğini öğrettiğini aklın kabul etmesi mümkün değildir. Aynı şekilde O'nun Müslümanlara, ölümden sonra ahiret hayatı olduğunu, Yahudilere ahiret hayatı olmadığını, Müslümanlara ölümlerin hayata dönmeyeceklerini ve Hindulara insanın ölümünü müteakip seri halde müteaddit hayatlar geçireceğini de öğretmesi mümkün değildir. Kısacası, farklı kavimlerin farklı durumlarına binaen Allah'ın^{cc} emirlerinin farklılık göstermesi mümkündür. Ancak onlara ebedi gerçeklerin farklı farklı öğretilmiş olması mümkün değildir. Dinlerin mevcut şekilleri itibariyle aralarında sadece İlahi emirler bakımından ihtilaf bulunmayıp, ebedi gerçekler konusunda aralarında önemli farklılıklar bulunuyor olmasından, onlar hakkında, Allah'a^{cc} götüren farklı yollardır denmesi, doğru olamaz.

Hinduların bu inancına karşı yöneltilen ikinci itiraz ise şöyledir. Eğer onların dinleri iddia ettikleri gibi hem en eskisi hem de en üstünü ise, o zaman en üstün dini gönderdikten sonra Allah'ın^{cc} ondan daha aşağı mertebedeki dinleri göndermesi, aklın kabul edebileceği bir durum değildir. İnsanoğlu daha ilk baştan kâmil dini kabul etme yeteneğine sahip idiyse, ilmin ve fen bilimlerinin bu denli ilerlemesinden sonra, daha aşağı mertebedeki dinlerin indirilmiş olmasının nedeni, acaba neydi? Oysa sonraki dinin öncekinden daha mükemmel olması ya da hiç olmazsa ona denk olması gerekmez miydi?

Bu iki güçlü itiraz Hindular tarafından cevaplanamamaktadır ve Allah'ın^{cc} öteden beri insanoğlu-

nun hidayete kavuşması hakkındaki planı neydi diye ortaya konulan soru ise aynen yerinde durmaktadır.

Hristiyanlar bunun karşısında çözüm olarak bir görüş ortaya atmışlardır. Buna göre Allah^{cc}, İsa^{as} vasıtasıyla bütün dünyayı hidayete davet etmişti. Bundan ötürü herhangi bir milletin tarafını tuttuğu yönündeki itirazın da Allah'a^{cc} yöneltmesi söz konusu olmazdı. Ancak sundukları çözüm doğru değildi. Mesihin gelişinden önce Allah^{cc} bütün dünyanın hidayeti için ne yapmıştır, şeklinde ortaya konulacak soruya bir cevap bulunmamaktadır. Kitab-ı Mukaddes'ten anlaşılan ise, onun öğretisinin İsrailoğulları haricinde hiçbir millet için olmadığıdır. Mesihin gelişinden sonra, bütün dünya için bir kapı aralandı ise, ondan önce gelmiş geçmiş diğer kavimlere mensup milyonlarca insanın hidayeti için Allah^{cc}, acaba ne yapmıştır?

Kısacası, bu soru karşısında teselli verecek bir cevap bulunmadığı için, bu çözümsüzlük insanların içini kemirmekteydi. Vadedilen Mesih^{as}, bu konu karşısında o güne dek süregelen dünyanın bakış açısını, Kuran-ı Kerim'den delillere dayanarak değiştirmiş ve şöyle açıklamıştır. Kuran-ı Kerim şöyle buyurmaktadır:

وَإِنْ مِنْ أُمَّةٍ إِلَّا خَلَا فِيهَا نَذِيرٌ

“...Kendisine bir uyarıcı gelmemiş olan bir ümmet yoktur.”¹

Bu ayetten anlaşıldığına göre, her diyar ve kavme Allah'ın^{cc} peygamberleri gelmiştir. Biz, Hindistan, Çin, Rusya, Afganistan, Afrika,

Avrupa ve Amerika'ya peygamberler gelmemiştir demeyiz. Ayrıca başka kavimlerin ileri gelenlerini reddetmez ve kendilerini de yalancılıkla itham etmeyiz. Diğer kavimlerde peygamberlerin, şeriatların ve kitapların bulunması, bizim dinimize ters düşmemekte ve onun yolunda da bir engel teşkil etmemektedir. Aksine bu durum, onu tasdik etmektedir. Bizim inancımıza göre, daha önce gelmiş geçmiş farklı kavimlere, zamanın şartlarına uygun olarak peygamberler gönderilmiştir. Sonrasında insanoğlu kâmil şeriatı anlayabilme yeteneğine sahip olduğunda, Allah^{cc} Peygamber Efendimizi^{sav} tüm dünyaya peygamber olarak göndermiştir. Netice olarak hiçbir kavim hidayetten mahrum bırakılmamasına rağmen, bugün sadece İslam hidayete götüren yoldur, çünkü son ve en mükemmel din İslam'dır. Mükemmel din gelince, diğer dinler kendiliğinden feshedilerek hükümsüz bırakılmışlardır. Yüce Allah'ın^{cc} onları korumaması ve beşeri müdahalelere maruz kalmaları, doğruluktan çok uzak olmaları ve asıl şekillerini yitirmeleri, bu dinlerin hükümlerini kaybetmelerinin açık delilleridir. Onlar bugünkü durumları ile değil, ancak ortaya çıkış durumları ile doğrudular. Vadedilen Mesih'in^{as} sunduğu bu görüşü hiç kimsenin reddetmesi mümkün değildir. Bu ilke kabul edilmediği takdirde ise, Allah-u Teâlâ'nın bazı insanların hidayeti için uğraştığını, ancak diğer insanların hidayeti için hiçbir şey yapmadığını kabul etmek gerekecektir. Ancak, akliselim bunu reddeder. Oysa bu ilke kabul edilecek olursa, böylelikle İslam'ın doğruluğu da kabul edilmiş olacaktır. Çünkü bu gerçek ve doğru

ilkeyi dünyaya takdim eden, İslam'dır. İslam ise dinlerin en sonuncusudur.

Dünyada hangi dine mensup olurlarsa olsunlar, eğitilmiş ve açık fikirli insanlar, Vadedilen Mesih'in^{as} sunduğu bu ilkedен mutlaka etkilendirilir. Çünkü sunulan bu ilkeyi reddetmeleri halinde, Allah'ı^{cc} da terk etmek durumunda kalacaklardır. Oysa onların bunu yapması mümkün değildir. Diğer taraftan, eğer bu ilkeyi kabul ederlerse, İslam'ı da kabul etmiş olacaklardır. Onların bunu yapmaktan başka bir çareleri yoktur. Kısacası Vadedilen Mesih^{as}, bundan önce dünyanın çok dar olan bakış açısını değiştirerek, İslam'ın galip geliş için kesin bir ortam hazırlamıştır.

Onun İslam'ı galip kılmak üzere kullandığı dördüncü yöntem ise, İslam aleyhine devam etmekte olan tartışmaların yönünü değiştirerek, diğer dinlere mensup olanları sersemletmiştir. O, Allah'ın^{cc} yol göstermesi ile yürürlükte olan kelim ilmini tamamen değiştirip bazı ilkeler koymuştur. İslam muhaliflerinin bunları ne reddetmesi, ne de bunlarla İslam'ın karşısında durabilmeleri mümkün değildir. Bu ilkeleri reddetseler de kabul etseler de, ölümleri kesindi ve kaçarak kurtulmaları mümkün olmadığı gibi, karşı koyacak olsalar da korunmaları imkânsızdı.

Vadedilen Mesih'in^{as} geliş öncesinde bir dine mensup olanlar, diğer bir din hakkında diledikleri gibi eleştiride bulunurlar, ancak söz konusu kendi dinleri olduğunda ise, onun lehinde diledikleri gibi konuşurlardı. Tenkit ve münazaranın şekli aynen böyleydi. Münazara alanının sınırsız olmasından dolayı, hiçbir sonuca varılması da mümkün olmazdı. Koşu yarışı dü-

¹ Fatır suresi, ayet 25

zenlendiğinde, ona katılanlar bazı kurallara göre orada yer aldıkları için, sonuçta kimin kazandığı hep belli olur. Ancak her bir koşucu dilediği yönde koşacak olursa, bu durumda kazanan asla anlaşılmaz. Böylelikle koşucular hakkın da doğru bir kanaate de sahip olmak mümkün değildir. Aynen bunun gibi, dini araştırmalar da belli kurallar ile sınırlandırılmazlar, doğru bir neticeye varılamaz. Vadedilen Mesih'in^{as} gelişinden önce, herhangi bir dinin mensubu bir kimse, herhangi bir kitapta okuduğu güzel bir konuyu derhal kendi dinine isnat edip, dinimizin öğretisi ne güzeldir derdi. Böyle olduğunda, dinin özü hiç tartışılmazdı. Tartışılan din değil, ancak âlimlerin ve münazara yapanların kişisel görüşleri olurdu. Sonuç olarak hakkı arayanlar, hiçbir netice elde edemezlerdi. Vadedilen Mesih^{as} bu şekildeki münazaranın yanlışlığını her açıdan iyice ispatlayarak şöyle demiştir: Eğer Allah-u Teâlâ tarafından gelen Kitap hi-dayetimiz için gönderildiyse, o zaman inanmamızı istediği her konu da onda bulunmalıdır. Ayrıca hangi delillere dayanarak inanmamızı istiyorsa, içinde onlardan da bahsediyor olması gerekir. Eğer Allah^{cc} tarafından olan Kitap iddia ve delillerden yoksun ise, o zaman insanoğluna faydası ne olabilir ki? Eğer hem iddiayı hem de delilleri biz sunacak isek, o zaman Allah'ın^{cc} keliması ne anlama gelir? Böyle bir din Allah^{cc} tarafından değil, (hâşâ) bizim takdim ettiğimiz bir din olacaktır. Böyle olunca biz, dinin iddiasını ve onun delillerini sunmuş olmamızdan dolayı, Allah'ın^{cc} minneti altında da sayılamayız. Kısacası dini araştırmalar yapılırken, dinlerinin Allah^{cc} tarafından olduğunu iddia

edenlerin, dinlerine mensup ettikleri iddiayı, ancak kabul ettikleri İlahi Kitap'tan sunmaları gereklidir. Aynen bunun gibi, bu iddiayı ispatta kullanılan delillerin de, İlahi Kitap'tan sunuluyor olması lazımdır.

Bu ilkenin diğer dinlerce reddedilmesi mümkün değildi. Reddetmelerinin manası, din diye anlata geldiklerinin, inandıkları İlahi Kitaplarda yer almıyor olmasıdır. Çünkü söyledikleri ile dinleri aynı ise, o zaman inandıkları Kitaptan iddiayı neden ortaya koyamamaktadırlar? Yahut da iddiayı takdim edebiliyorlar ise, Kitapları bunun delilini neden sunamamaktadır. Allah-u Teâlâ insana akıl verdiği için, o delilsiz bir şey kabul edemez. Öyleyse O, imani konuların kabulü için insanları deliller ile neden desteklememektedir? Özetle diğer dinler, bu ilkeyi reddedemezlerdi, çünkü reddetmeleri dinlerinin eksik ve işe yaramaz olduğu anlamına gelirdi. Öte yandan, bu ilkeyi kabul etmeleri de mümkün değildi. Diğer dinler, bu ilkeye tabi olarak incelendiklerinde, iddialarının yüzde doksanının İlahi Kitaplar ile hiçbir ilgisi bulunmadığı anlaşılmaktadır. Kitaplarda yer alan iddialara gelince, onların da aşağı yukarı yüzde yüzü delilsiz bırakılmışlardır. Sanki Allah^{cc}, bir iddiayı ortaya koyup, ispatını ise insana havale etmiştir. Vadedilen Mesih^{as}, muhtelif dinlere mensup olanların, hayal ürünü olan ya da oradan buradan edindikleri fikirleri kendi dinlerine aitmiş gibi gösterdiklerini ve dinlerinin üstünlüklerini ispatlamak üzere düzenledikleri münazaralar ile insanların zamanını da boşa harcadıklarını ispatlamıştır. Çünkü görüşlerinin doğruluğu ispatlana-

cak olsa bile, ilgili konu din Kitaplarında yer almadığından dolayı bu durum, dinlerinin doğruluğunu değil, belli bir konuda fikirlerinin doğruluğunu göstermektedir. Vadedilen Mesih^{as} İslam ilkelerinin tümünün Kuran-ı Kerim tarafından sunulduğunu, ayrıca doğruluklarının delillerinin de aynı yerde beyan edildiğini açıklamıştır. İspat olsun diye o, yüzlerce konu hakkında Kuran-ı Kerim'in iddiasını ve sunduğu delillerini göstererek, bu konuyu aydınlığa kavuşturmuştur. İslam düşmanları, bunun karşısında tam manası ile acze düşmüşlerdir. Onlar bu ilkenin karşısında şaşkınlık içersindedirler. Bugüne kadar hiçbir düzenleri, onları bu ilkenin darbesinden kurtaramadı ve kurtaramayacaktır da. Sunduğu kelim ilmi öylesine mükemmel ve üstündür ki, ne inkâr edilebilir, ne de onun mevcudiyetinde herhangi bir yalan desteklenebilir. Bu ilke kullanıldıkça, batıl dinlerin temsilcileri dini tartışmalardan kaçmaya devam edeceklerdir. Keza o dinlerin zayıflıkları, takipçilerine de aşkâr olacaktır. Böylelikle dünya, İslam'ın üstün geleceği günü de bizzat gözleriyle görecektir.

Vadedilen Mesih^{as} tarafından kullanılan beşinci yöntem, diğer dinlerin sancaklarını tamamen aşağıya indirmiştir ve İslam'a kimsenin inkâr edemeyeceği bir üstünlük sağlamıştır. İslam düşmanlarına o, dinin asıl gayesinin kul ile Allah^{cc} arasında kurulması gereken ilişki olduğunu açıklamıştır. Nitekim zamanımızda hak üzerinde olan ve Allah'ın^{cc} sevdiği din, kul ile Allah^{cc} arasında ilişkiyi kurup, bunun belirtilerini taşıyan dindir. Dünyada en küçük bir şeyin dahi etkisi olduğunu görmekteyiz. Ateş bedene dokunduğunda ya da biz ona yaklaştığımızda, bizi yakar ve-

ya ısınmamıza sebep olur. İçtiğimizde su, hararetimizi yok ederken, çehremizde bile etkisini gösterir. İyi beslendiğimizde kilo alırız, spor yaptığımızda ise beden güçlenir ve enerjimiz artar. Kullandığımız ilacın üzerimizde müspet veya menfi bir etkisi olur. Bütün bunlara rağmen Allah^{cc} ile kurulan ilişkinin hiçbir etkisinin görülmemesi tuhaf bir durumdur. İbadet ederek burunlarımız aşırırken, oruçla midemiz sırtımıza yapışırken, zekât ve sadakalar ödeyerek hazinelerimiz tükenirken, yine de insanda hiçbir değişikliğin ortaya çıkmaması ve yaptıklarımızın da bir neticesinin görülmemesi mümkün mü? Durum böyleyse, o zaman Allah^{cc} ile bir ilişki kurmanın faydası nerede? Biz O'nunla niye bir ilişki kuralım? Küçük bir makamdaki devlet memuruyla olan ilişkimizin belirtileri sonucu, onun huzurunda bize de saygı gösterilir ve emri altında çalışanlar bize bunun bir sonucu olarak iyi davranırlar. Böylelikle ricalarımız kabul edilir ve sıkıntılarımızın giderilmesine için çaba gösterilir. Hatta herkes, onun tarafından sevildiğimizi ve kabul görüldüğümüzü de fark eder. Bunlara rağmen Allah^{cc} ile olan ilişkimizin belirtilerinin nefsimizde ve davranışlarımızda hiç görülmemesi mümkün olabilir mi?

Kısacası Vadedilen Mesih^{as} diri olan dinin alameti olarak, ona uyanın Allah^{cc} bulabilmesi, O'nun yanında yakınlık görmesi ve Allah'a^{cc} yakın olan kimselerde de bu yakınlığın belirtisinin bulunması gerektiğini açıklamıştır. Nitekim çeşitli dinlere mensup olanlar, birbirlerine saldırmak yerine, manevi hayata sahip olduklarını ispatlamalı ve çeşitli durumlarıyla Allah'a^{cc} yakın olduklarını gösterme-

lidirler. Onlar, kendi dinlerinin öğretilerine uymak suretiyle, Allah^{cc} ile ilişki kurmuş olan kimseleri takdim etmelidirler. Sonuç olarak hangi din, bu ölçüye göre doğruluğunu ispatlarsa, ona iman edilmelidir. Aksi takdirde o, cansız bir bedendir ve kimsenin de yükünü taşıyabilmesi mümkün değildir. Bu durumda ancak biz onun yükünü taşımak durumunda oluruz. Böyle bir din fayda sağlamak yerine, bize zarar verecek olup, bu dünyada bizi küçük düşürüp, ahirette ise azaba vesile olacaktır. Nitekim bizim, bu yükü sırtımızdan atmamız gereklidir.

Vadedilen Mesih'in^{as} bu iddiasını akıl sahibi hiç kimse reddedemedi. O bunları ileri sürünce, öteki dinlerin mensupları üzerine yıldırım düşmüş gibi oldu ve onlar saygınlıklarını kurtarmak telaşına düştüler. Hz. Mirza Gulam Ahmed^{as} bu tür manevi hayatın belirtilerinin sadece İslam'da bulunduğunu söyleyip diğer herkese meydan okuyarak, başka hiçbir dinin bu ölçüye göre doğruluğunu ispatlamasının mümkün olduğunu belirtmiştir ve eğer bunun aksini düşünen bir kimse varsa, karşısına çıkması için hodri meydan dediği halde hiç kimse ortaya çıkmamıştır ve çıkmaları da mümkün değildir. Onların içlerinde manevi hayattan bir emare bulsaydı, karşısına mutlaka çıkarlardı. Dinimiz hak dinidir demek üzere binlercesi haykırabilir, ama Allah^{cc} sevgisi ve ilişkisini ispatlamak hiç kimsenin elinde olan bir şey değildir. Allah^{cc} sevgisi bir yana, onunla geçici bir ilişkisi dahi olmayanlar, ona yakın olduklarını nasıl ispatlayabilirler ki?

Vadedilen Mesih^{as}, Hindular, Hristiyanlar, Yahudiler ve bütün diğer

din mensuplarına bu konuda davette bulundu. Ancak hiçbiri bu daveti kabul etme cesaretini göstermedi. O, çeşitli vesilelerle kendilerini teşvik etmesine rağmen, çağrısına karşılık vermeyi göze alan olmadı. Bir keresinde o, Pencap'ın başpiskoposunun karşısına çıkarak, kimin duasının Allah^{cc} yanında kabul edileceği anlaşılsın diye, ona meydan okudu. Hz. Mirza Gulam Ahmed^{as} onu korkusuzca çağırarak, "İncil'de, içinde bir hardal tanesi kadar iman varsa, dağlara yürü dediğiniz takdirde, onlar da yürüyecektir, diye yazılıdır. Kuran-ı Kerim'de ise, müminlere yardım edileceği ve dualarının da kabul edileceği vadedilmektedir. Buna göre ikimiz herhangi bir mesele hakkında ayrı ayrı dua edelim." dedi. Böylelikle İslam'a uygun yaşayanın dualarının mı Allah^{cc} yanında kabul göreceği, yoksa Hristiyanlığa uygun yaşayanın mı kabul edileceği ortaya çıkacaktı. Sıklıkla meydan okuduğu halde, başpiskopos yine de sessizliğini korudu. Onun bu sükutu öylesine tuhaf karşılandı ki, bazı İngilizce basılan gazeteler dahi onun bu tutumunu eleştirmekten geri kalmadılar. Gazeteler papazların bol maaş aldıkları halde, böyle bir meydan okuma karşısında kaçtıklarını yazdılar. Hem yabancılar, hem de kendi dindaşları tarafından eleştirilmesine rağmen, hiçbir şey başpiskoposu bu daveti kabul etmek konusunda razı edemedi ve o, çeşitli bahaneler ileri sürerek bu kâseden içmekten özellikle kaçındı.

Vadedilen Mesih^{as} aralıksız olarak bu tarz meydan okumalara devam etti, ama İslam düşmanlarından hiçbirisi onun karşısına çıkmadı. Onun bu yöntemi sonucu, akliselim ve şuur sahibi herkes etkilene-

rek dinlerinin etkisiz olduğunu anladılar. Onlar, İslam'ın diri ve etkin olduğunu gördükçe de onun doğruluğu kendilerine daha da aşikâr oldu. Tartışmalar esnasında insan boş laflarla hakikatı gizleyebilir, ama bizzat müşahede edip, tecrübe ettiği ile karşı karşıya kalınca, onun hiçbir özür ileri sürmesi mümkün değildir. Er ya da geç onun doğruluğu gönlünü avlayacaktır. Bu yöntem de Allah'ın^{cc} izni ile İslam'ın galebesi için güçlü tesirini gösterecektir. Aslında akli başında olan her insan nezdinde İslam, maddi neticesi bir süre sonra ortaya çıksa bile, bu yöntem sonucu üstünlüğünü çoktan göstermiştir.

İslam düşmanları karşısında Vadedilen Mesih'in^{as} kullandığı bu beş yöntem örnek olarak sunulmuştur. Bunlardan Vadedilen Mesih'e^{as} verilen görevin, onun tarafından yerine getirilmiş olduğu anlaşılmaktadır. Eğer o Vadedilen Mesih değilse, o zaman vadedilmiş olan Mesih'in yerine getireceği bundan daha fazla ne iş kalmıştır? Acaba o, kılıç zoruyla mı insanları İslam'a davet edecektir? Bu şekilde Müslüman olmayı kabul edenler, İslam'a ne fayda sağlayabilirler ki? Öte yandan zorbalık sonucu kavuştukları imanın kendilerine faydası ne olabilir ki? Eğer günümüzde Hristiyanlar, iktidar sarhoşluğu ile Müslümanları zorla Hristiyan yaparlarsa, insanlar

kendileri hakkında ne düşünecekler? Bu yapılan çirkinse ve hoş bulunmuyorsa, aynısını Mesih sergileyecek olursa, bu itiraz edilecek bir durum doğurmayacak mı? Kılıç zoruyla insanları Müslüman yapmak kesinlikle İslam'a zarar verecektir. Her nezeh ve hürriyeti seven kimse, bunun sonucunda İslam'dan nefret edecektir. Kısacası kılıca başvurmak için Mesih'in gelmesine de ihtiyaç yoktur. Hâlbuki onun vazifesi, İslam'ı delillerle galip kılmaktır. Hz. Mirza Gulam Ahmed^{as}, deliller ve müşahedeler ile İslam'ı diğer tüm dinlere üstün kılmıştır. Artık başka bir Mesih'in gelip yapacağı bir iş de kalmamıştır. Vadedilen Mesih'e^{as} ait vazifelerin tümünü yerine getirdiği için, Hz. Mirza Gulam Ahmed^{as}, Vadedilen Mesih'in ta kendisidir. Deliller zaten mevcut olduğu için, Hz. Mirza Gulam Ahmed^{as} İslam'ı diğer dinlere nasıl üstün kılmış olabilir, diye bir soru kimileri tarafından ileri sürülebilir. Eğer kılıç mevcut ise ama onu kullanabilen kimse bulunmuyorsa, düşmanın yenilgiye uğradığından bahsetmek de mümkün olamaz. Kılıcın faydalı olabilmesi için, onu kullanabilecek birini bulmak lazımdır. İslam'ın durumu söz konusu olunca, insanların delil kılıcını kullanmaları bir tarafa, böyle bir kılıcın varlığından dahi haberleri bulunmuyordu. Allah-u Teâlâ Vadedilen Mesih'e^{as} Kuran ilmini bahşetti ve

bunun sonucunda o, zamanımızda İslam'ın üstünlüğü için ihtiyaç duyulan tüm delilleri Kuran-ı Kerim'den bulup çıkardı. Sonrasında o, diğer dinler karşısında bunları kullandı ve diğer insanlara bu delillerin nasıl kullanılması gerektiğini de öğretti. Kısacası onun geliştiği ile İslam'ın diğer dinlere üstünlüğü sağlandı. Aksi takdirde ordu için topçusu olmayan bir topun zararı olduğu gibi, Kuran-ı Kerim de kendisinden faydalanmayı bilen arif bir kimse olmadığı durumda benzer bir tehlike arz etmekteydi. Müslümanlar Kuran'ı yanlış kullandıklarından dolayı kendilerini helaka sürüklemekteydiler. Ancak Vadedilen Mesih^{as} Allah^{cc} tarafından görevlendirildiğinde, Kuran-ı Kerim'in öylesine tesir ve delilleri ortaya çıktı ki, düşmanların karşısında durabilmeleri şöyle dursun, kendilerini müdafaa etmekten bile aciz duruma düştüler. Hatta onlardan bazıları, Hz. Mirza Gulam Ahmed'in^{as} böylesi meydan okumalardan zor kullanılarak men edilmesi için zamanın hükümetine başvuruda bulundular. Bunun nedeni, artık İslam'ın diğer dinlere galebesinin gün gibi aşikâr olması ve bir ejderha gibi diğerlerini yutacağını da anlaşılmasıydı.

Türkçeye Çeviren: Raşit Paktürk

Kaside: "Şüphesiz Kuran dini, benim dinimdir"

Vadedilen Mesih ve Mehdi^{as}

تَذَكَّرُ يَا أَخِي يَوْمَ التَّنَادِ
وَتُبُّ قَبْلَ الرَّحِيلِ إِلَى الْمَعَادِ

1-Ey kardeşim! Kıyamet gününü hatırlayıp ölmeden tövbe et!

فَأَخْرِجْ كُلَّ حَقْدِكَ مِنْ جَنَانٍ
وَزَكِّ النَّفْسَ مِنْ سَمِّ الْعِنَادِ

2-Her türlü kinini kalbinden çıkarıp nefsinin düşmanlık zehrinden temizle,

وَاخْفَ قَهْرَ الْمُهَيِّمِ عِنْدَ ذَنْبٍ
وَقِفْ ثُمَّ اتَّهَجْ سُبُلَ الرَّشَادِ

3-Günah işlerken Allah'ın^{cc} gazabından korkup günahı uzak dur ve hidayet yolunu izle,

وَأُقْسِمُ أَنَّنِي يَا ابْنَ الْكَرَامِ
لَقَدْ أُرْسِلْتُ مِنْ رَبِّ الْعِبَادِ

4-Ey soylu ve şerefli insanların evladı! Kulların Rabbi olan Allah tarafından gönderildiğime yemin ederim,

وَقَدْ أُعْطِيتُ عِلْمًا بَعْدَ عِلْمٍ
وَكَأْسًا بَعْدَ كَأْسٍ مِنْ جَوَادِ

5-Cömert olan Rabbim tarafından bana bilgi üstüne bilgi verildi ve kadeh üzerine kadeh içirildi,

وَحَبِّ كُلِّ حِينٍ يَجْتَبِينِي
وَيُدْنِينِي وَيُعْطِينِي مُرَادِي

6-Mahbubum (sevgilim) her an beni seçer, kendine yakınlaştırır ve muradımı bana verir,

فَمَا أَشْقَىٰ بَلَعِنَ اللَّاعِنِينَ
وَ صِدْقِي سَوْفَ يُذَكِّرُ فِي الْبِلَادِ

7-Bu yüzden lânetleyenlerin lânetinden bed-
baht olmam mümkün değildir. Yakın bir gele-
cekte dünya ülkelerinde doğruluğumdan söz
edilecektir,

وَكَأْسٍ قَدْ شَرِبْنَا فِي وَهَادٍ
وَأُخْرَىٰ نَشْرَبُ فَوْقَ الْمَصَادِ

8-Bir kadehi alçak yerde içtik öbürünü ise dağ
zirvesinde içeceğiz,

وَلَسْتُ أَخَافُ مِنْ مَوْتِي وَ قَتْلِي
إِذَا مَا كَانَ مَوْتِي فِي الْجِهَادِ

9-Cihat esnasında ölümden ve katledilmekten
korkmam,

وَأَثَرْنَا الْحَيِّبَ عَلَىٰ حَيَاةٍ
وَقُمْنَا لِلشَّهَادَةِ بِالْعَتَادِ

10-Sevgilimi hayata tercih ettim ve her türlü
hazırlıkla şehit olmak için çıktım,

وَمَا الْخُسْرَانُ فِي مَوْتٍ بِتَقْوَىٰ
وَ خُسْرُ الْمَرْءِ فِي سُبُلِ الْفَسَادِ

11-Takvayla ölmek insanı hüsrana uğratmaz
çünkü bir insanın gerçek hüsranı fesat yolunu
izlemektir,

وَإِنِّي قَدْ خَرَجْتُ إِلَىٰ ذُكَاةٍ
فَفَارَتْ عَيْنُ نُورٍ مِّنْ فُؤَادِي

12-Ben bir güneşe doğru çıktım ve kalbimden
bir nur pınarı fışkırmaya başladı,

بِحَمْدِ اللَّهِ إِنَّ الْحَبَّ مَعَنَا
وَمَا يَرْمِي مَتَاعِي بِالْكَسَادِ

13-Allah'a^{cc} şükürler olsun ki Mahbubum bi-
zimledir ve O yaptıklarımızı değersiz kılmaya-
caktır,

وَيُذْنِنِي بِحَضْرَتِهِ بِلُطْفٍ
وَيَسْقِينِي مُدَامَ الْإِتْحَادِ

14-O lütfuyla huzurunda beni yakınlaştınp ka-
vuşma şarabından içirir,

وَإِنَّ هِدَايَةَ الْفُرْقَانِ دِينِي
وَأَدْعُوكُمْ إِلَىٰ نَهْجِ السِّدَادِ

15-Şüphesiz Kuran Dini, benim Dinimdir ve sizi
de hiç eğri olmayan bu yola çağırırmaktayım,

فَقُمْ إِنْ شِئْتَ كَالْأَحْبَابِ طَوْعًا
وَإِمَّا شِئْتَ فَاجْلِسْ فِي الْأَعَادِي

16-İster bir dost gibi sevgiyle kalkıp (bana gel).
İster düşmanların safında oturadur,

وَقَدْ بَارَىٰ الْعَدُوَّ بِعِزِّ حَرْبٍ
وَبَارَزْنَا فَيَا قَوْمِي بَدَادِ

17-Düşman savaş iradesiyle ortaya çıktı ve biz
de karşısına çıktık. Ey millet bu savaşta sevi-
yemde olanı bul (da bakayım).

وَكَانَ نَصِيحَةً لِلَّهِ فَرَضِي
فَقَدْ بَلَّغْتُ فَرَضِي بِالْوَدَادِ

18-Allah^{cc} rızası için nasihatta bulunmak vazi-
femdi. Ben bu vazifemi seve seve yerine getir-
dim.¹

Türkçeye Çeviren: Raşit Paktürk

¹ Tuhfe-yi Bağdat;(1893), Ruhani Hazain; s.13–14, c.7, 2.bs,
London 1984

“Hz. İsa İlah olamaz” İncil ve Tevrat ışığında

5. Bölüm

Aşağıda yer alan yazı, Youtube üzerinde yayın yapan MTA Türk kanalındaki aynı adlı seriden, konuşmaların düzenlenerek yazıya aktarılması ile oluşturulmuştur.

Hristiyanların iddia ettiklerine göre “Hz. Adem^{as} haşa! günah işlemiş ve o günah miras şeklinde nesilden nesile geçmiş ve geçmeye de devam ediyormuş. İnsanoğlunu o günahın cezasından kurtarmak için Allah^{cc} hâşâ oğlunu yani Hz. İsa’yı^{as} göndermiş ve ancak ona iman eden kurtulup ebedi olarak cennette kalacakmış!

Şimdi bu bir iddiadır. Kurtulur diyorlar ama kimse kurtulan birini görmedi. En azından gerçekten bu iddialar doğru ise bunun etkilerini görmemiz gerekir. Kurtulmanın etkileri neler olabilir? Tevrat’a göre Hz. Adem’in^{as} meyve yediğinde Allah^{cc} bazı cezaları yılan, bazı cezaları kadına bazı cezaları da Hz. Adem’e^{as} yani hemcinsi olan erkeklere uyguladı. Uygulanan bu cezalardan en azından Hz. İsa’ya^{as} iman etmiş olanların kurtulmaları gerekir. Şimdi o cezalar nedir?

Eski Ahit’te **Tekvin adlı kitabın 3. bölümünde 1 ila 19.** ayetlerde şöyle anlatılıyor.

1. RAB Tanrı'nın yarattığı yabanıl hayvanların en kurnazı ylandı. Yılan kadına, "Tanrı gerçekten, 'Bahçedeki ağaçların hiçbirinin meyvesini yemeyin' dedi mi?" diye sordu.
2. Kadın, "Bahçedeki ağaçların meyvelerinden yiyebiliriz" diye yanıtladı,
3. "Ama Tanrı, 'Bahçenin ortasındaki ağacın meyvesini yemeyin, ona dokunmayın; yoksa ölürsünüz' dedi."
4. Yılan, "Kesinlikle ölmezsiniz" dedi,

5. "Çünkü Tanrı biliyor ki, o ağacın meyvesini yediğinizde gözleriniz açılacak, iyiyle kötüyü bilerek Tanrı gibi olacaksınız."
6. Kadın ağacın güzel, meyvesinin yemek için uygun ve bilgelik kazanmak için çekici olduğunu gördü. Meyveyi koparıp yedi. Yanındaki kocasına verdi, o da yedi.
7. İkisinin de gözleri açıldı. Çıplak olduklarını anladılar. Bu yüzden incir yapraklarını dikip kendilerine önlük yaptılar.
8. Derken, günün serinliğinde bahçede yürüyen RAB Tanrı'nın sesini duydular. O'ndan kaçıp ağaçların arasına gizlendiler.
9. RAB Tanrı Adem'e, "Neredesin?" diye seslendi.
10. Adem, "Bahçede sesini duyunca korktum. Çünkü çıplaktım, bu yüzden gizlendim" dedi.
11. RAB Tanrı, "Çıplak olduğun sana kim söyledi?" diye sordu, "Sana meyvesini yeme dediğim ağaçtan mı yedin?"
12. Adem, "Yanıma koyduğün kadın ağacın meyvesini bana verdi, ben de yedim" diye yanıtladı.
13. RAB Tanrı kadına, "Nedir bu yaptığın?" diye sordu. Kadın, "Yılan beni aldattı, o yüzden yedim" diye karşılık verdi.
14. Bunun üzerine RAB Tanrı yılan, "Bu yaptığından ötürü bütün evcil ve yabanıl hayvanların en lanetlisi sen olacaksın" dedi, "Karnının üzerinde sürünecek, yaşamın boyunca toprak yiyeceksin.

15. Seninle kadını, onun soyuyla senin soyunu birbirinize düşman edeceğim. Onun soyu senin başını ezecek, Sen onun topuğuna saldıracaksın."
16. RAB Tanrı kadına, "Çocuk doğururken sana çok acı çektireceğim" dedi, "Ağrı çekerek doğum yapacaksın. Kocana istek duyacaksın, seni o yönetecek."
17. RAB Tanrı Adem'e, "Karının sözünü dinlediğin ve sana, meyvesini yeme dediğim ağaçtan yediğin için toprak senin yüzünden lanetlendi" dedi, "Yaşam boyu emek vermeden yiyecek bulamayacaksın."
18. Toprak sana diken ve çalı verecek. Yaban otu yiyeceksin.
19. Toprağa dönünceye dek ekmeğini alın teri dökerek kazanacaksın. Çünkü topraksın, topraktan yaratıldın. Ve yine toprağa döneceksin."

Şimdi bu ayetlerde anlatılanları teker teker inceleyelim:

RAB Tanrı'nın yarattığı yabanıl hayvanların en kurnazı ylandı. Yılan kadına, "Tanrı gerçekten, 'bahçedeki ağaçların hiçbirinin meyvesini yemeyin' dedi mi?" diye sordu."

Yılan kadına soru soruyor. Burada dikkate değer olan yılanın Hz. Âdem'e^{as} değil kadına gelmesidir. Neden? Çünkü Tevrat'a göre kadın günaha daha meyilli olduğu için yılan kadına geliyor. Yoksa o bir erkeğin günaha daha meyilli olduğunu bilseydi Hz. Adem'e^{as} giderdi. Bunu daha çabuk avlayabilirim diye düşünecekti ama kadına gidiyor. Bütün bu konuşma kadın ve yılan arasında geçiyor, Hz. Âdem^{as} ortada yok. Altıncı ayette anlatılanlara göre kadın kendisi yemekle kalmayıp kocasına da yedirdi. Bundan da anlaşılan günahı işleyen de işleten de kadındı. Hz. Adem'in günahı yoktu.

İddia ettiklerine göre bu günah işlenmiş ve Adem'in nesli üzerinde etkisi hâlâ devam ediyormuş. Eski Ahit'te anlatılanlara göre bu günah işlendikten sonra Allah^{cc} bunun cezasını açıkladı. Peki ceza neymiş bir bakalım! Açıklanan ceza yılan, kadın ve Adem içindi. 14. ve 15. ayetler yılanın cezasını açıklarken şöyle der:

14. *Bunun üzerine RAB Tanrı yılanı, "Bu yaptığından ötürü bütün evcil ve yabanıl hayvanların en lanetlisi sen olacaksın" dedi, "Karnının üzerinde sürünecek, yaşamın boyunca toprak yiyeceksin."*
15. *Seninle kadını, onun soyuyla senin soyunu birbirinize düşman edeceğim. Onun soyu senin başını ezecek, sen onun topuğuna saldıracaksın."*

Mademki miras yoluyla devam eden günahın cezasından bizi kurtarmak için Hz. İsa^{as} kurban olmuşsa o zaman en azından Hristiyanlarla yılan arasındaki bu düşmanlığın bitmesi lazım. Ama görüyoruz ki hala yılan Hristiyanları ısırtıyor ve onlar da onu öldürüyorlar.

Sonra kadının günahının cezası 16. ayette şöyle açıklanmaktadır:

16. *RAB Tanrı kadına, "Çocuk doğururken sana çok acı çektireceğim" dedi, "Ağrı çekerek doğum yapacaksın. Kocana istek duyacaksın, seni o yönetecek."*

Bu ayete göre kadın ceza olarak doğum sancısı ile çocuk doğuracak ve kocası onu yönetecek. Peki, Hz. İsa^{as} günahlar için kefareti olduysa bugün Hristiyan kadınların hangisi bu cezadan kurtuldu? Her Hristiyan kadın doğum sancısı ile çocuk doğurmaktadır. Netice olarak Hristiyan kadınlar işlenen günahın cezasından kurtulamamıştır. Zayıf imanlı oldukları için kefaretin etkisini bunlar üzerinde göremiyoruz diye bir bahane ileri sürebilirler. Peki iman sahibi Hristiyan bir kadın ortaya çıkıp "Ben bu cezanın et-

kisinden kurtuldum" diyebilir mi? Kocalar kadınlara hep hüküm sürmektedirler. Ayrıca her kadının kocasına karşı arzusu vardır. Hatta Hristiyan Batı dünyasında gördüğümüze göre kocası başka bir kadına meyilli olduğu zaman kadınlar hemen kıskanıyor, sert tepki gösteriyor ve Hristiyanlıkta yasak olmasına rağmen boşanıyorlar.

Erkeğin cezasına gelince

Allah Adem'e^{as} "Karının sözünü dinledin," dedi. Dikkat ederseniz Hz. Adem^{as} şeytanın sözünü dinlediği için değil kadının sözünü dinlediği için cezalandırılıyor.

Eski Ahit'te olay şöyle anlatılıyor:

17. *RAB Tanrı Adem'e, "Karının sözünü dinlediğin ve sana, meyvesini yeme dediğim ağaçtan yediğin için toprak senin yüzünden lanetlendi" dedi, "Yaşam boyu emek vermeden yiyecek bulamayacaksın."*

Peki, kefarete iman etmiş hangi Hristiyan erkek zahmete katlanmadan yiyebiliyor. Her Hristiyan erkek zahmet çekmek ve emek sarfetmek zorundadır. Erkeğin Eski Ahit'teki cezası şöyle devam ediyor:

18. *Toprak sana diken ve çalı verecek, yaban otu yiyeceksin.*

19. *Toprağa dönünceye dek ekmeğini alın teri dökerek kazanacaksın. Çünkü topraksın, topraktan yaratıldın ve yine toprağa döneceksin.*

Şimdi hangi Hristiyan erkek alın teri dökmeden kazanıyor? Görüldüğü gibi İsa^{as} bizi işlenen günahın neticesinden kurtardı şeklindeki laflar sadece Hristiyanların iddialarıdır. Hristiyanların iddia ettiklerine göre İsa'nın kefarete iman etmeyen ebediyete kadar cehennemde yatacakmış! İddia ettiklerine göre Allah^{cc} hem adaletli hem rahmet sahibidir. Allah'ın^{cc} adaleti ge-

reği insan, günahının cezasını çekmeli. Bundan dolayı İsa'nın kefarete iman edenlerin günahının cezasını İsa çekmiş! Hristiyanların adalet anlayışı da haksızlığa dayanmaktadır. Çünkü zayıf olan her insan kendi günahlarından ötürü ebediyete kadar cehennemde kalacakmış, ama Allah'ın^{cc} oğlu olduğu iddia edilen İsa, kendisine iman eden bütün insanların günahlarını üstlendiği halde sadece üç gün üç gece acı çekmiş! Bu anlatılanların hikâyeden öte bir değeri yoktur.

Hz. İsa Çarmıhta Ölmemiştir

Hristiyanlar Hz. İsa'nın, ona iman edenlerin günahlarını üstlenmek suretiyle çarmıhta ölüp kefarete olduğuna inanırlar. Bundan dolayı Hz.İsa'nın çarmıhta ölüp ölmediğini incelememiz gerekir. Eğer o, kefarete olmaya razı idiye ve seve seve çarmıhta ölmeyi kabul ettiyse kendisinin buna istekli olduğunu İncil'de görmemiz gerekir. Ama Yeni Ahit'i incelediğimizde o çarmıha gerilmeye istekli değildi ve orada ölmek için Allah'a^{cc} yalvanyordu. Allah^{cc} da duasını kabul ederek onu bu ölümden kurtardı. Hz. İsa^{as} Yahudilerin çarmıh olayının hazırlıklarını yaptığını hissediyor ve "bu kaseyi benden uzaklaştır" diye Allah-u Teâlâ'ya dualar ediyordu. Kendisi dua etmekle kalmayıp havarilerine de dua etmelerini tembih ediyordu. Ancak Hristiyanların iddia ettiklerine göre Hz. İsa^{as} çok dua etmesine rağmen çarmıhta ölmekten kurtulamamış.

Allah-u Teala peygamberleri en çetin sınavlara sokmak suretiyle dener. Ona iman etmeyenler düştüğü durumu görünce artık bu kurtulamaz diye zannederlerken Yüce Allah^{cc} duaları sonucu peygamberlerini sıkıntıdan kurtarıp desteğinin onların arkasında olduğunu gösterir.

Hz. İsa'nın^{as} durumunu incelediğimizde, onun aleyhinde kurulan entrikalar çok korkunçtu. Bu

tuzakların ne denli tehlikeli olduğunu Hz. İsa^{as} biliyordu ve bundan dolayı hem kendisi Allah'a^{cc} yalvarıyordu hem de havarilerin dua etmelerini istiyordu. Yeni Ahit'e göre duası kabul olmayanın durumunu incelememiz gerekir.

Matta 21. Bölüm ayet 21'de şöyle deniyor:

"İsa onlara şu karşılığı verdi: «Size doğrusunu söyleyeyim, eğer imanınız olur da kuşku duymazsanız, yalnız incir ağacına olanı yapmakla kalmazsınız; şu dağa, 'Kalk, denize atıl' derseniz, dediğiniz olacaktır."

İncil'in bu ifadesinden anlaşıldığı gibi eğer Hz. İsa'nın^{as} duası kabul olmadıysa o zaman hâşâ onun imanı yoktu ve kuşkuları vardı demektir.

Matta 26. Bölüm ayet 36-45'de Hz. İsa'nın çarmıha gerilmeden önceki hali şöyle anlatılıyor:

"Sonra İsa öğrencileriyle birlikte Getsemani denen bir yere geldi. Öğrencilerine, «Ben şuraya gidip dua edeceğim, siz burada oturun» dedi.

Petrus ile Zebedi'nin iki oğlunu yanına aldı. Kederlenmeye ve ağır bir sıkıntı duymaya başlamıştı.

Onlara, «Yüreğim ölüm derecesinde kederli» dedi. «Burada kalın, benimle birlikte uyanık durun.»

Biraz ilerledi, yüzüstü yere kapanıp dua etmeye başladı. «Baba» dedi, «mümkünse bu kâse benden uzaklaştırılsın. Yine de benim değil, senin istediğin olsun.»

Öğrencilerin yanına döndüğünde onları uyumuş buldu. Petrus'a, «Demek ki benimle birlikte bir saat uyanık kalamadınız!» dedi.

«Uyanık durup dua edin ki, ayartılmayasınız. Ruh isteklidir, ama beden güçsüzdür.»

İsa ikinci kez uzaklaşıp dua etti. «Baba» dedi, «eğer ben içmeden bu kâsenin uzaklaştırılması mümkün değilse, senin istediğin olsun.»

Geri geldiğinde öğrencilerini yine uyumuş buldu. Onların göz kapaklarına bir ağırlık çökmüştü.

Onları bırakıp tekrar uzaklaştı, yine aynı sözlerle üçüncü kez dua etti.

Sonra öğrencilerin yanına dönerek, «Hâlâ uyuyor, dinleniyor musunuz?» dedi. «İşte saat yaklaştı, İnsanoğlu günahkârların eline veriliyor.

Bu ayetlerden Hz. İsa'nın^{as} duaya olan güçlü ve sarsılmaz imanı anlaşılıyor. Bundan dolayı durmadan Allah'a^{cc} yalvarıyordu. Çünkü duası sonucu her peygamberde olduğu gibi onun düşmanlarının da hedeflerine ulaşamayacaklarını biliyordu.

Markos bölüm 14, ayet 32 den 42 ye kadar da bu dua tekrar tekrar anlatılır.

"Sonra Getsemani denilen bir yere geldiler. İsa öğrencilerine, «Ben dua ederken siz burada oturun» dedi.

Petrus'u, Yakup'u ve Yuhanna'yı yanına aldı. Hüzünlenmeye ve ağır bir sıkıntı duymaya başlamıştı.

Onlara, «Yüreğim ölüm derecesinde kederli» dedi. «Burada kalın, uyanık durun.»

Biraz ilerledi, yüzüstü yere kapanıp dua etmeye başladı. «Mümkünse o saati yaşamayayım» dedi.

«Abba, Baba, senin için her şey mümkün, bu kâseyi benden uzaklaştır. Ama benim değil, senin istediğin olsun.»

Öğrencilerinin yanına döndüğünde onları uyumuş buldu. Petrus'a, «Simun» dedi, «uyuyor musun? Bir saat uyanık kalamadın mı?

Uyanık durup dua edin ki, ayartılmayasınız. Ruh isteklidir, ama beden güçsüzdür.»

Yine uzaklaştı, aynı sözleri tekrarlayarak dua etti.

Geri geldiğinde öğrencilerini yine uyumuş buldu. Onların göz kapaklarına bir ağırlık çökmüştü. İsa'ya ne diyeceklerini bilemiyorlardı.

İsa üçüncü kez yanlarına döndü, «Hâlâ uyuyor, dinleniyor musunuz?» dedi. «Yeter! Saat geldi. İşte İnsanoğlu günahkârların eline veriliyor.

Kalkın, gidelim. İşte beni ele veren geldi!”

Bu ayetlerden Hz. İsa'nın^{as} duaya olan imanı anlaşıldığı gibi onun çarmıha gerilmek istemediği de anlaşılmaktadır. Eğer onun duası kabul edilmediyse o zaman haşa Hz. İsa Allah^{cc} indinde değeri olmayan birisiydi. Ancak böyle bir şeyin ona isnat edilmesine ne bir Müslüman ne de onu gerçekten seven bir Hristiyan razı olabilir. Aslında onun bu konudaki duaları kabul edildi ve Yahudilerin ona içirmek istedikleri kâse ondan uzaklaştırıldı.

Hz. İsa'nın çarmıhta ölmediğine dair Yeni Ahit'teki başka bir delil **Matta 12. bölüm ayet 38'den 40. Ayete** kadar şöyle anlatılıyor;

“Bu arada bazı din bilginleri ve Ferisiler söz alarak şöyle dediler: «Öğretmenimiz, senden doğa üstü bir belirti görmek istiyoruz.»

İsa onlara şu karşılığı verdi: «Kötü ve vefasız kuşak bir belirti istiyor! Ama ona Yunus peygamberin belirtisinden başka bir belirti gösterilmeyecek.

Yunus, nasıl üç gün üç gece o koca balığın karnında kaldıysa, İnsanoğlu da üç gün üç gece yerin bağrında kalacak.”

Matta 16. Bölüm 4. Ayette şöyle deniyor:

“Kötü ve vefasız kuşak bir belirti istiyor! Ama ona Yunus'un belirtisinden başka bir belirti gösterilmeyecek.» Sonra İsa onları bırakıp gitti.”

Luka 11. bölüm 29. ayette ise şöyle deniyor:

“Çevredeki kalabalık büyürken İsa konuşmaya başladı. «Şimdiki kuşak kötü bir kuşak» dedi. «Doğa üstü bir belirti istiyor, ama ona Yunus'un belirtisinden başka bir belirti gösterilmeyecek.”

Bu ayetlere göre Yahudi din bilginleri İsa'dan bir alamet göstermesini istiyorlar. İsa^{as} da onlara şöyle diyor: «Kötü ve vefasız kuşak bir belirti istiyor! Ama ona Yunus peygamberin belirtisinden başka bir belirti gösterilmeyecek. Yunus, nasıl üç gün üç gece o koca balığın karnında kaldıysa, İnsanoğlu da üç gün üç gece yerin bağrında kalacak.”

Çarmıh olayı Hristiyanların anlattığı gibi gerçekleştiyse Hz. İsa Yunus peygamberin mucizesini gösteremedi demektir. Çünkü Yunus peygamber iri balığın karnına canlı olarak girmişti, üç gün üç gece orada canlı olarak kaldıktan sonra yine canlı olarak oradan çıkmıştı. Eğer Hz. İsa^{as} yerin bağrına ölü olarak girip, üç gün üç gece ölü olarak orada kaldıysa ve oradan göğe çıktıysa bunun Yunus'un alemeti ile hiç ilgisi yoktur. Ama eğer İsa^{as} yerin bağrına canlı olarak girdiyse, üç gün üç gece orada canlı olarak kalıp yine canlı olarak oradan çıktıysa bu Yunus'un alametine tıpatıp uymaktadır.

İncil'in ayetlerinden anlaşılan, çarmıh olayı Hristiyanların bugün anlattıkları gibi değil Hz. İsa'nın dua ettiği gibi gerçekleşmişti. Yüce Allah'ın^{cc} duasını kabul etmesi sonucu ölüm kasesi ondan uzaklaştırılmış ve o çarmıh üzerinde ölmemişti.

Devam edecek...

Raşit Paktürk

Minhac-ut Talibîn'den

Minhac-ut Talibîn (Arayanların Yolu) adlı bu eser, Vadedilen Mesih ve Mehdi'nin^{as} 2. Halifesi Hz. Mirza Beşiruddin Mahmud Ahmed'in^{ra} 27 Aralık 1925 yılında senelik "Jalsa Salana" toplantısında-ki konuşmasıdır.

Bölüm 5

Maddenin altı adet zahirî yönlerine karşı gelen birinci iç özelliği **cezp** özelliğidir. Yani kendisine çekme kuvveti. Bunun doğal ikilisi **meyil** yani yönelme ve bir şeye doğru çekilme kabiliyetidir. Durum müsait olur olmaz her zerrecik ya çekmeye başlar ya da çekilmeye.

İkinci iç özelliği **def et-me** ve itme özelliğidir. Bunun ikilisi de sakınmak, **geri çekilmek** ve içtinap etmektir.

Üçüncü özelliğin adı **ifna**'dır¹. Kendi varlığını sürdüren her şey bir şeyi yok ederek bunu başarır. Örneğin elimi buradan alıp buraya koyarsam ilk şekli yok edilmiş olur. Ancak onu yok edince yeni şeklini elde edebilirim. Aynı şekilde zerrecikler başka şeylerin etkisi altında kalarak şekil değiştirirlerse önceki şekillerini yok ederler. Bunun ikilisi de **yok olma** özelliğidir. Başkasını yok etme kabiliyeti olan her zerrede kendi yok olma kabiliyeti de vardır.

Dördüncü özellik **ibka**'dır. Bir şeyi düşürün; eğer yolunda bir engel varsa onu durduracaktır, düşüp yok olmasını engelleyecektir. Yani baki

kalmasını sağlayacaktır. Bunun ikilisi de zerrelerin **baki kalma**² özelliği ve kabiliyeti vardır.

Beşinci özelliği **izhar**'dır, yani kendisinden başka bir şeyi vurgulamak, iyice görünmesini sağlamak, büyüterek göstermek. Bunun ikilisi **zuhurdur**. Bu da kendisini ortaya çıkartmak, iyice zahir etmek demektir.

Altıncı özellik **ihfa** yani bir şeyi gizlemektir. Örneğin elimin arkasında bir şey varsa elim onu gizlemiş

olur. Bunun ikilisi **hifa** dır yani kendisini bir şeyin arkasına getirerek gizlemek.

Maddenin en küçük zerreciklerinde bile bulunan bu altı özellik ahlakların kaynağı ve membasıdır, onların doğduğu pınardır. Tüm ahlakların temeli bunlardır. Gelişe gelişe ve terakki aşamalarından geçe geçe insanda hayret verici bir şekilde zuhur eden işte bunlardır. Madde karmaşılaştıkça yapabildiği şeyler de artar, netlik kazanır. Bu özellikler de bu durumda daha açık bir şekilde dışa vururlar. En basit halindeyken ise bu özelliklerin dışa vurması da basittir, sınırlıdır. Tamamen maddenin doğal özellikleri olduğu müddetçe biz bunlara iyi veya kötü diyebiliriz ama yüce ahlak veya günah diyeme-

¹ Başkasını yok etmek

² Sürekli var olma

yiz. Nasıl ki her işimize yarayan şeye iyi ve yaramayana kötü diyorsak bunların ilkel hali de aynen böyledir. Bu aşamada bunlar sadece doğanın kanununu temsil ederler. Bakınız bu asa eğer birisinin üstüne düşerse acı çekecektir ama hiç kimse "bu ne ahlaksız bir asa" demeyecektir. Aynı şekilde birisi yolda yürürken para bulursa "ne şanslıyım" diyecektir ama paraya "teşekkür ederim; ne iyi ettiniz de bulundunuz" demeyecektir. Yani olaylar maddenin kurallarına uygun olunca bazen iyi bazen kötü olurlar ama ne yüce ahlak statüsüne kavuşurlar ne de günah statüsüne düşerler. Onlara iyi veya kötü demek sadece o anda bizim ihtiyaçlarımızın bir göstergesidir.

Çoğu zaman bu gösterge görecelidir. Bir mermi birini vurursa akrabaları "ne kadar büyük şansızlık" derken düşmanı "çok iyi oldu" diyecektir. Bunlar göreceli şeylerdir, "hulk" ile bir alakası yoktur. Doğal bir kuvvet veya özellik kendisini doğanın kanunu çerçevesinde göstermektedir, o kadar. İşin içinde bir irade olmadığı için "hulk" denilemez ama dışarıdan bakınca "hulk" sayılabilecek amellere benzemektedir.

Ama madde terakki ettikçe eninde sonunda insan şeklini alınca bu altı özellik yüzlerce şekilde dışa vurmaya başlarlar. İnsan bileşiklerden oluşan bileşik bir varlık olduğu için bu özellikler de bileşik olurlar, son derece karmaşık olabiliyorlar. Bunların misali renkler gibidir. Renkler de temelde beş altı çeşit olmalarına rağmen bileşiklikçe yüzlerce olurlar. İnsanda bu özelliklerin zuhuru bambaşka seviyelere çıktığı için "hulk" statüsünü kazanıyor. Cismani ve bedensel oluşumuna "halk" denildiği için burada da belli bir karmaşıklıktan sonra bir gizli içsel doğum daha yaşadığını vurgulamak için "hulk" kelimesi kullanılmıştır. Aslında bunlar da maddedir, yani maddenin en küçük zerrelerinde bile mevcutturlar ama belli bir karmaşıklık seviye-

sinde artık bambaşka bir şekil almışlardır. Yeni bir doğuş denmeye hak kazanmışlardır. Bu özellikler cemadat ve cansız nesneler seviyesindeyken bunların adı kuvvetler idi. Sonra bitkilerin seviyesine çıkınca ve biraz daha yükselince biz bunlara hisler demeye başlarız. Hayvanlar dünyasında bunların adı şehvetler ve doğal meyillerdir. Daha da mükemmelleşince ve insan seviyesine çıkınca, eğer akıl ve fikrin irade altında yönlendirilmesine tabi değillerse ancak doğal meyiller veya içgüdüler denilebilirler ama akıl ve irade sayesinde dışa vuruyorlarsa "hulk" olurlar. Yani terakkinin âlâ seviyelerine varmış olurlar. İnsanın oluşumunu anlatırken Kuran-ı Kerim şöyle diyor;

وَلَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ مِنْ سُلَالَةٍ مِنْ طِينٍ ﴿١﴾ ثُمَّ جَعَلْنَاهُ نُطْفَةً فِي قَرَارٍ مَكِينٍ ﴿٢﴾ ثُمَّ خَلَقْنَا النَّطْفَةَ عَلَقَةً فَخَلَقْنَا الْعَلَقَةَ مُضْغَةً فَخَلَقْنَا الْمُضْغَةَ عِظَامًا فَكَسَوْنَا الْعِظَامَ لَحْمًا ثُمَّ أَنْشَأْنَاهُ خَلْقًا آخَرَ فَتَبَارَكَ اللَّهُ أَحْسَنُ الْخَالِقِينَ ﴿٣﴾

Yani: "Biz insanı yaş toprağın özünden yarattık. Sonra da onu duraklanacak bir yere belsuyu halinde koyduk. Sonra da onu daha ileri götürerek yapışkan bir vücut haline getirdik. Daha sonra bu yapışkan vücudu bir et parçasına dönüştürdük. Bu et parçasını kemikler şekline soktuk. Bu kemiklerin üstünde de et meydana getirdik. Sonra da onu başka bir biçime soktuk. Doğrusu en güzel yaratıcı olan Allah ne yücedir!"

İnsan en yüce mahlûktur ve tüm yaratılanlar onun altındadırlar. Şimdi bu bilgiler ışığında insanın ahlaklarını inceleyelim. Hepsini ilkel maddede bile bulunan bu altı adet son derece sade davranışların karmaşık halleridir. Sadece insan-

¹ Mü'minûn (23) sûresi, ayet 13-15

daki bileşiklik ve evrim onları da bileşik hale getirmiştir. Bu sebepten bunlara da öz olarak iyi veya kötü diyemeyiz. Ancak yersiz kullanımlarına kötü diyebiliriz.

Örneğin korkaklık vardır, herkesçe kötüdür. Ama bu sadece belli bir durumdan *geri çekilmek* demek değil mi? Salt geri çekilmek özünde ne kötüdür ne de iyi. Doğal bir meyildir. Kötü olabilmesi için aklın önerdiği ve durumun gerektirdiği amele ters düşmesi şarttır. *Zuhud*¹ da geri çekilmektir, sakınmaktır ama buna herkes iyi der. Oysa her iki durumda da amelin dış görünüşü aynıdır. Ama gerçek şudur ki *zuhud* bile özünde iyi veya kötü değildir. Ancak aklın rehberliğinde ve durumun gerektirdiği davranış biçimi dikkate alınarak irade sahibi birisi tarafından yapılırsa iyi olur, yoksa kötü. Adı ister *zuhud* olsun ister başka bir şey fark etmeyecektir. Ancak akıl ve durumun gerektirdiği şartlar dikkate alınınca iyi olmaya aday olacaktır. Sabır da aynı şekildedir. Bunda da geri çekilme özelliği vardır. Ama iyi denilebilmesi için akıl sayesinde ve yerli yerinde olması şarttır.

Şimdi de *meyil* yani başkasına doğru çekilmenin bir örneğini alalım, yani delicesine sevmek. Seven birisi mahbubunu böyle sever. Bir müridin pirini sevmesi de aynı sınıfa girer, bir öğrencinin öğretmenini sevmesi de. Böyle birisi hocasındaki cezp kuvvetine dayanamaz, ona çekilir. İşte bu meyil veya başkasına çekilmesi eğer aklın sayesinde ve yerli yerindeyse yüce bir hulk olur. Değilse adı sadece sokak serseriliğidir, alçaklıktır. Oysa her iki durumda arkasında işleyen kuvvet aynıdır. Başkasının etkisi altında kalıp ona doğru çekilme kabiliyetidir, başka bir şey değildir.

Def etme ve uzaklaştırma kuvvetinin bir misali cesarettir. Cesaret nedir? Maddenin zerreciklerinde bile var olan özelliğin karmaşıklıktan dışa vurmasıdır. Aklın sayesinde ve yerli yerinde olursa yüce bir ahlaktır, yoksa anlamsız bir ahlaksızlık. Sürekli ağızlarından küfür eksik olmayan insanlar da bu özellikten payını alanlardır. Böyle küfürlerin asıl amacı da başkasının ilzam veya suçlamasını veya hamlesini veya zulmünü uzaklaştırmaktır, def etmektir.

Cezp etme kuvvetinin bir zuhurunu alalım. Bu başka şeyleri kendisine çekmek demektir. İlginç bir şekli de hırsıdır. Bu cezp etme kuvveti insanın amellerinde etkisini gösterince bazen hırsa dönüşüyor ve malları ve makamları kendisine çekmeye başlıyor. Caiz olmayan şekilde dışa vurursa kötü deriz; yoksa iyi. Güler yüzlülükle birisiyle görüşmek de bu temel kuvvetin bir cilvesidir. Birisini sevmek ve methetmek de bu başlığın altında oldukları gibi, hakkı savunma, yaymaya çalışma ve neticesinde herkesi hak tarafına çekme isteği de yine cezp etme kuvvetinin tecellisidir.

Kendini yok etme özelliği neticesinde doğan ahlakların bir örneği *tahhavr* dur. *Tahhavr* belli durumlarda insanın “canımı bile veririm, yok olurum ama bunu yaparım veya yapmam” şeklinde verdiği kararların arkasında yatan duygudur, cezbesidir. Bu cezbe bazen akla göre de uygundur. Bu durumlarda son derece yücedir. Nimetullah Han Bey’in “imanımı korumanın bedeli eğer canımsa, veririm” demesi gibi. Akıl sayesinde bu duygu ve cezbeden faydalanılırsa adı fedakârlık olur ki o yüce bir şeydir. Ama elini boşuna ateşe sokan birisi gibi yaparsak yine *tahhavr* olur ama işe yaramaz bir *tahhavr* olur, kötüdür deriz.

İhsan da bu özelliğin bir cilvesidir. Başkası için kendi hakkından vazgeçen ihsan etmiş olur ve bir nebze de olsa kendisini yok etme kapılarını

¹ Zahidin yaptığı şey. Yani dinin yasakladığı şeylerden geri çekilmek.

kendisi açmış olur. Kendisinin baki kalması için gerekli olan şeyleri başkasına verir.

İfna yani başkasını yok etme meylini ele alacak olursak öldürmek, fesat yapmak ve kin beslemek vesaire bunun birer örneği gibi ortaya çıkarlar.

İbka yani başkasını baki kılma kabiliyetinin örneği olarak cömertlik, umut, ihsan ve buna benzer diğer ahlaklar sunulabilir. İhsanı daha önce kendini yok etme özelliğinin bir örneği olarak sunmuştum. Bazen aynı ahlak ya çeşitli meyillerin bir araya gelmesiyle ya da bazen her birinden ayrı ayrı da oluşabilir.

Kibir, herkesi geride bırakma arzusu, cesaret, kendini beğenmek *zuhur* özelliğinin altındadır. Hepsinin temelinde ortaya çıkma arzusu gizlidir.

Sırların ifşa edilmesi, riyakârlık, utanmazlık, doğruyu söyleme arzusu, işte bunlarda *izhar* yani bir şeyi ortaya çıkartma meylinin cilveleridir.

Tevekkül, gaflet, utanç yüzünden sıkılmak veya hayâ vs. *hıfa* yani gizlenme kuvvetinin dış vurmasıdır.

İstihza, mizah, yalan şehadet, sır saklama ve yalan vs. *İhfâ* nın örnekleridir.

Bazı ahlaklar bileşiklerdir. Örneğin kıskançlık ve ya haset *cezp etme* ve *ifnanın* karışımıdır.

Hakat, yani kin yüzünden hayın esirgeme ise *ıctinap etme* ile *ifnanın* doğurduğu bir sonuçtur^[1].

Bazı ahlaklar durum değiştiği için farklı köklerden doğuyorlar. Gayret gösterip bir konu için savaşmak bazen *geri çekilmek*, *ıctinap etmek*

içindir. Örneğin birisinin durmadan yaptığı bir iddiadan kurtulup rahat bulmak isteyen birisi bunu yapar. Bazen ise gayret gösterip savaşmak kendi hakkını aramak, yani bir şeyi elde etmek içindir. Bu durumda arkasında *cezp etme* özelliği yatar.

Sözün özü insanın ahlaklarını incelersek, maddenin temel davranışlarının gelişmiş halleri olduğunu görmek mümkündür. Sadece evrim geçirmiş olmaları bunlara gayri maddi bir şekil vermiştir. Bazı durumlarda da bileşik hale gelmişlerdir. Bu anlattıklarım sadece ahlakların membasını ve kaynağını bulmuş olmasını sağlamıyor. Aynı zamanda özünde bazı hareketlerin ne iyi ne de kötü olduğunu da ispatlıyor. Bunları iyi yapan bunların kullanımı ve yerli yerinde olmasıdır. Özünde herhangi bir kabiliyet iyi veya kötü değildir.

Ama bunun da ötesinde bu araştırmalarımız bize gösteriyor ki bu dünyayı yapan, planlayan bir zat vardır. Ahlak köklerinin bu kadar derinlere gitmesi tesadüf olamaz. Besbelli ki kainatın yaratılışından itibaren insanın kalbinde kaçabilmesi hiçbir şekilde mümkün olmayan bu ahlak köklerinin yerleştirilmesi ancak irade sahibi birisinin işi olabilir^[2]. Bu irade sahibi varlık insanın yaratılışının gayesini bildiği için ahlak kavramını onun hamuruna karıştırmıştır. Neticesinde insan hangi yaşında olursa olsun, ne duruma düşerse düşsün, doğal meyilleri yüzünden bu konudan uzaklaşamıyor, bunlardan etkilenmeye mecbur kalıyor.

Devam edecek...

Çeviren: S. Atik Ahmad

^[1] Birisinde başkasını öldürme pahasına olsa bile elde eder, diğerinde ise başkasını öldürme pahasına olsa bile ıctinap eder, geri çekilir.*

^[2] Yani ahlak içgüdülerinden kurtulması için kendi varlığının temel taşları olan madde zerreciklerinden de kurtulması gerekecektir ki bu mümkün değildir.*

Vadedilen Mesih'in^{as} 5. Halifesi tarafından, barışı korumak için dünya liderlerine uyarı mektupları

Müslüman Ahmediye Cemaati yakın zamanda, bakanların, büyükelçilerin, Lortlar ve Avam Kamarası üyelerinin, Londra Belediye Başkanının ve diğer ileri gelen birçok misafir ile toplumun, her kesimden insanların bir araya geldiği ve uluslararası barışın sağlanması için koşulların tartışıldığı, 9. Barış Seminerini düzenledi. Açılış konuşmasında Hz.Mirza Masrur Ahmed^{aba} Vadedilen Mesih'in V. Halifesi ve Ahmediye Cemaatinin Dünya Çapında Başkanı olarak uyarıda bulundu ve dünyanın içine girdiği çok tehlikeli durumun, bizleri nükleer anlaşmazlıklarla, Üçüncü Dünya Savaşına doğru götürdüğüne işaret etti. Hz. Emirü'l Müminin konuşmasında şöyle buyurdu:

"Barışı desteklemek için belli başlı dünya liderlerine ardı ardına mektuplar yazdım... İran ile İsrail arasında kabaran ve çok tehlikeli bir seviyeye ulaşan düşmanlığı görerek, hem İsrail Başbakanı Benjamin Netanyahu, hem de İran Cumhurbaşkanı Mahmud Ahmedinecad'a mektup gönderdim ve karar verirken, insanlığın hatırı için, onların her türlü acelecilikten ve düşüncesizlikten kaçınmaları gerektiğini bildirdim. Geçenlerde Başkan Barack Obama ve Kanada Başbakanı Stephen Harper'a da yazarak, her ikisini de yeryüzünde

barışın ve uyumun gelişmesi için rollerini ve sorumluluklarını yerine getirmeye çağırdım. Yakın bir zamanda diğer ülke başkanlarına yazarak onları da uyarmayı düşünmekteyim...

Farklı farklı liderlere yazdığım mektuplarıma herhangi bir değer veya önem verilip verilmeyeceğini bilmiyorum. Ancak tepkileri ne olursa olsun, yeryüzündeki milyonlarca Ahmedi Müslüman'ın manevi lideri olarak, dünyanın korkunç durumu ile ilgili, onların his ve duygularını dile getirdim. Açıkça bilinmelidir ki, ben bu duyguları herhangi kişisel bir korkudan dolayı değil, insanlığa karşı içten sevgim sonucu ifade ettim. İnsanlığa karşı bu sevgi, her gerçek Müslüman'da, Resulullah'ın^{sav} talimatları sonucu gelişmiş ve yerleşmiştir. Önceden de bildirdiğim üzere, o tüm insanlığa rahmet olarak gönderilmiştir."

Bu sayımızda; Hz. Mirza Masrur Ahmed'in^{atba}, Papa 16. Benediktus, ABD Başkanı Barack Obama, İran Cumhurbaşkanı Mahmud Ahmedinejad ve İsrail Başbakanı Benjamin Netanyahu'ya hitaben yazıp yolladığı mektupların Türkçe tercümelerini aşağıda bulabilirsiniz:

Papa XVI. Bendiktus'a mektup;

Saygıdeğer Papa XVI. Benediktus, Duam, Allah'ın^{cc}, lütuf ve nimetlerini size bağışlaması içindir.

Uluslararası Müslüman Ahmediye Cemaatinin Başkanı olarak, size Kuran-ı Kerim'in mesajını iletmekteyim:

"...Ey Ehl-i Kitap! (Sizinle) aramızda ortak olan söze gelin. Allah'tan başka kimseye ibadet etmeyelim, O'na hiçbir şeyi ortak koşmayalım ve Allah'ı bırakıp birbirimizi Rab edinmeyelim..."¹

Bugünlerde dünya İslam'a kötü gözle bakmakta ve sürekli aşağılayan iddialar ile onu hedef almaktadır. Aslında bu artan iddialar, İslam'ın gerçek talimatlarının hiçbirine bakılmaksızın yapılmaktadır. Ne yazık ki, bazı Müslüman kuruluşlar sadece kendi çıkarları için İslam'ı tamamen yanlış bir renkte tanıtmışlardır. Bunun sonucu olarak, Batılıların ve Müslüman olmayan ülkelerin kalplerinde Müslümanlara karşı güvensizlik artmıştır. Hatta öyle ki, son derece iyi eğitim görmüş olmalarına rağmen insanlar, İslam'ın kurucusu Hz. Resulullah Muhammed^{sav} aleyhinde asılsız iddialarda bulunmaktadır. Her dinin amacı, insanoğlunu Allah'a yaklaştırmak ve insani değerleri yerleştirmektir. Hiçbir dinin kurucusu, takipçilerine diğerlerinin haklarını gasp etmeyi veya zalimce davranmayı asla öğretmez. Bundan dolayı sadece azınlık olan ve yanlış yola sapmış bazı Müslümanların davranışları, İslam'a ve onun kurucusu Resulullah'a^{sav} saldırmak için asla bir bahane olmamalıdır. İslam bize, bütün dinlerin peygamberlerine saygı göstermeyi öğretmektedir. Bunun için bir Müslüman'ın İsa^{as} da dâhil olmak üzere, İncil'de ve Kuran'da zikredilen tüm peygamberlere inanması gerekmektedir. Bizler Resulullah'ın^{sav} mütevazı takipçileri olarak, ona yapılan saldırılardan dolayı son derece acı ve üzüntü duymakta-

yız. Bunun karşısında ise bizler, dünyaya onun asil niteliklerini sürekli tanıtarak ve Kuran'ın güzel talimatlarını daha da fazla ifşa ederek cevap vermekteyiz.

Eğer bir kimse tabi olduğunu iddia ettiği halde, belli bir öğretiye uymuyorsa, bu durumda hatalı olan öğreti değil, bizzat o kimsedir. 'İslam' kelimesinin anlamı barış, sevgi ve emniyet demektir. Dini konularda zorlama olmaması, Kuran'ın açık bir talimatıdır. Kuran-ı Kerim baştan sona, sevgi, şefkat, barış, uzlaş ve fedakârlık öğretileri ile doludur. Kuran-ı Kerim defalarca buyurmaktadır ki, eğer bir kimse takvayı benimsemese, Allah'tan^{cc} uzaklaşacaktır ve bundan dolayı İslam'ın öğretilerinden de mahrum kalacaktır. Bundan dolayı, bir kimse İslam'ı kan akıtma öğretileri ile dopdolu bir aşırılık ve zorbalık dini olarak resmedecek olursa, bilinsin ki böylesi bir tasvirin gerçek İslam ile hiçbir alakası yoktur.

Müslüman Ahmediye Cemaati, yalnızca gerçek İslam'ın takipçisidir ve bütünüyle Allah rızası için çalışmaktadır. Eğer bir kilise yahut da başka bir ibadethanenin korunmaya ihtiyacı varsa, onlar bizleri kendileri ile birlikte omuz omuza durur halde bulacaklardır. Camilerimizden yankılanacak tek mesaj ise, ancak, – Eşhedü en la ilahe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abduhu ve Resuluhu – dur.

¹ Al-i İmran suresi, ayet 65

Dünya başının bozulmasında rol oynayan temel bir etken, bazılarının, zeki, iyi eğitilmiş ve özgür oldukları için, dinlerin kurucularını aşağılama ve onlarla alay etme bakımından kendilerini serbest hissetmeleridir. Toplumda barışı sağlamak için kişinin kalbindeki her türlü düşmanlık duygusunu gidermesi ve hoşgörü seviyesini arttırması gereklidir. Birbirlerinin peygamberlerine karşı saygı ve hürmeti savunmak üzere, onların duruşlarına ihtiyaç vardır. Dünya huzursuzluk ve tedirginliklerin içinden geçerken, bu endişe ve korkuyu ortadan kaldırmak üzere sevgi ve şefkat ortamının tesisi gerekmektedir. Bunu da, çevremizdekilere sevgi ve barış mesajını ileterek ve öncesinden daha fazla uyum içinde ve daha iyi bir şekilde yaşamayı öğrenip, insanlığın değerlerinin farkına vararak yapmalıyız.

Bugün dünyada küçük çaplı savaşlar patlak verirken, diğer yerlerde büyük güçler barış getirmek üzere çabaladıklarını iddia etmektedirler. Görünürde bize söylenenin farklı olduğu, ama bunların arkasında ise gerçek önceliklerinin ve politikalarının gizlice uygulandığı, artık kimse için bir sır değildir. Esas soru, bu şartlar altında dünyada barışı tesis etmenin mümkün olup, olmadığıdır. Üzücü olan, dünyanın içinde bulunduğu mevcut şartlara yakından ve dikkatle baktığımızda, bir başka dünya savaşının temellerinin çoktan atılmış olduğunu görmektir. Eğer İkinci Dünya Savaşı sonrasında, adalete giden eşitlik yolu takip edilmiş olsaydı, dünyanın tekrar bugünkü savaş alevine kapılıp giden durumuna şahit olmamız da söz konusu olmayacaktı. Birçok ülkenin nükleer silahlara sahip olması, kin ve düşmanlıkları arttırmakta ve dünya adeta kendi felaketinin uçurumunda durmaktadır. Eğer bu kitle imha silahları kullanılacak olursa, gelecek birçok nesiller, kalıcı sakatlıklarına neden olduğumuz için, bizleri asla bağışlamayacaktır. Dünyanın dikkatinin Yaratıcı ve O'nun yarattıklarının haklarını korumaya çevrilmesi için, halen zaman vardır.

İnanıyorum ki, dünyanın gelişimine dikkatlerimizi yoğunlaştırmak yerine, çok daha önemli, hatta gerekli olması sebebiyle, gayretlerimizi dünyayı tahribattan korumak için acilen arttır-

malyız. İnsanlığın, beşeriyetin kurtuluşunun yegâne garantörü olan Yaratıcıyı acilen tanımaya ihtiyacı vardır. Aksi takdirde, dünya hızla kendi yok oluşuna doğru ilerlemektedir. Eğer bugün insanlar gerçekten başarı ile barışı tesis etmek istiyorlarsa, birbirlerinin hatalarını bulmak yerine, içlerinde bulunan kötülüğü kontrol altında tutmaya çalışmalıdırlar. Kendi kötülüklerini gidermek suretiyle, bir kimse adaletin en güzel örneğini ortaya koymalıdır. Ben sürekli olarak dünyaya, başkalarına olan aşırı düşmanlığın, insan değerlerini zorla gasp etmek olduğunu ve bunun da dünyayı tahribe sürüklediğini hatırlatmaktayım.

Dünyada etkin bir sesiniz olması sebebiyle, sizi ısrarla dünya genelini haberdar etmeye davet ediyorum. İnsanlar Allah'ın tesis ettiği doğal dengeye engeller koymak suretiyle, hızla yok oluşa doğru ilerlemektedirler. Bu bildirinin, öncekinden daha fazla ve daha geniş çapta ve daha büyük bir önemle iletilmesi gereklidir. Bütün dünya dinlerinin, dini bir ahenge ve bütün dünya insanların da sevgi, şefkat ve kardeşlik ruhunun yaratılmasına ihtiyacı vardır. Duam, hepimizin sorumluluklarımızı anlayıp, barış ile sevginin tesisi ve de Yaratıcımızın yeryüzünde tanınması adına üzerimize düşenleri yapmamız içindir. Bizler bizzat dualarımızla, yeryüzünün bu helâkten korunması için daima Allah'a yalvarmaktayız. Ben, bizleri bekleyen bu yıkımdan korunmak üzere dua etmekteyim.

Saygılarımla,

Mirza Masrur Ahmed

Vadedilen Mesihin V. Halifesi

Uluslararası Müslüman Ahmediye Cemaatinin Başkanı

ABD Başkanı Barack Obama'ya mektup

08 Mart 2012

Sayın Başkan,
Yeryüzünde artmakta olan kaygı verici gelişmelerin ışığında, dünyanın süper güç sahibi bir ülkesi olan ABD'nin Başkanı olmanız ve bunun sonucu ülkenizin ve bütünüyle dünyanın geleceğini etkileyecek bir karar yetkisine sahip bulunmanızdan dolayı, size yazmamın gerekli olduğunu düşündüm.

Bugünlerde dünyada büyük bir gerginlik ve huzursuzluk vardır. Belli bölgelerde küçük çaplı savaşlar patlak vermektedir. Ne yazık ki süper güçler, çatışmaların ortaya çıktığı bölgelerde barışın tesisi çabalarında umulduğu gibi başarılı olamadılar. Küresel olarak neredeyse her ülkenin, ya başka ülkeleri desteklemek yahut da onlara muhalefet etmek faaliyetleri ile meşgul olduğunu, ancak adaletin gereklerinin de hiç yerine getirilmediğini görmekteyiz. Dünyanın bugünkü durumunu incelediğimizde ise, başka bir dünya savaşının temellerinin çoktan atılmış olduğunu, üzüntüyle görürüz. Büyük ve küçük pek çok ülke nükleer silahlara sahip olduğundan, uluslar arasındaki garezler ve düşmanlıklar artmaktadır. Böyle bir durumun ortasında, Üçüncü Dünya Savaşı hemen gözlerimizin önünde belirmektedir. Böylesi bir muharebe, şüphesiz atom savaşını da kapsayacağı için, bizler dünyanın korkunç bir tahribata doğru yol almasına şahit olmaktayız. Eğer İkinci Dünya Savaşı sonrasında eşitlik ve adalet yolu takip edilmiş olsaydı, bir kere daha savaş alevinin içine dalan bugünkü dünyanın durumuna tanıklık etmeyecektik.

Hepimizin bildiği gibi, İkinci Dünya Savaşına yol açan esas nedenler, Milletler Cemiyeti'nin başarısızlığı ve 1932 de başlayan ekonomik krizdi. Bugün önde gelen ekonomistler, şimdiki ekonomik kriz ile 1932 de yaşananlar arasında sayısız benzerlikler bulunduğunu belirtmektedirler. Siyasi ve mali problemlerin küçük ülkeleri savaşa götürdüğünü, iç anlaşmazlıklar ve hoşnutsuzlukların bu ülkelerde yaygın hale geldiğini, bir kere daha gözlemlemekteyiz. Sonuçta bu, bazı güçlerin ortaya çıkıp ülke idaresini ele almalarına ve bizleri bir Dünya Savaşına sürüklemelerine neden olacaktır. Eğer daha küçük ülkelerde anlaşmazlıklar, siyaset ve ikna yollarıyla çözümlenemezse, bu dünyada yeni bir gruplaşma ve bloklaşmanın oluşmasına sebep olacaktır. Bu da Üçüncü Dünya Savaşının çıkışının habercisidir. Bundan dolayı şimdilerde inanıyorum ki, dünyanın iler-

lemesine odaklanmak yerine, dünyayı felaketten kurtarmak adına gayretlerimizi acilen arttırmamız daha önemli olup, mutlaka gereklidir. İnsanoğlunun, kurtuluşu için yegâne teminatı olan, bizlerin Yaratıcısı ve tek İlahını tanımaya acilen ihtiyacı vardır.

Aksi takdirde, dünya kendi yok oluşuna doğru hızla ilerlemeye devam edecektir.

Benim sizden ve esasen tüm dünya liderlerinden ricam, zor kullanarak diğer ulusları baskı altına almak yerine, diplomasiyi, diyalogu ve akıllı kullanmanızdır. Amerika Birleşik Devletleri gibi, dünyanın başlıca güçleri, barışın tesisi için rollerini oynamalıdır. Onlar küçük ülkelerin eylemlerini dünyanın düzenini tahrip etmek için bahane kılmamalıdır. Halen nükleer silahlar, yalnızca Birleşik Devletlerin ve diğer büyük güçlerin ellerinde bulunmayıp, genelde savaş başlatmaya hazır bir şekilde düşüncesizce hareket eden iktidarların var olduğu küçük ülkeler bile, böyle kitle imha silahlarına sahiptirler. Bu nedenle sizden en basit şekli ile ricam, elinizden geldiğince gayret sarf etmeniz, büyük ve küçük güçlerin Üçüncü Dünya Savaşını başlatmasına mani olmanızdır. Şüphesiz olmasın ki, bu görevde başarısız olduğumuz takdirde, böyle bir savaşın kötü etki ve sonuçları sadece Asya'nın fakir ülkeleri ile sınırlı kalmayacak, hatta Avrupa ve Amerika'yı da etkileyecektir. Gelecek nesillerimiz bizim eylemlerimizin korkunç sonuçlarına katlanmak zorunda kalacaklar ve dünyanın her yerinde çocuklar sakat ve şekil bozuklukları ile doğacaklardır. Onlar, dünyayı felakete sürükleyen atalarını asla affetmeyeceklerdir. Yalnızca kendi çıkarlarımızı düşüneneğimize, gelecek nesillerimizi düşünmeli ve onlara parlak bir gelecek hazırlamak için çaba sarf etmeliyiz. Yüce Allah^{cc} size ve bütün dünya liderlerine bu bildiriye anlamayı nasip eylesin. Saygılarımla,

Mirza Masrur Ahmed

Vadedilen Mesihin V. Halifesi

Uluslararası Müslüman Ahmediye Cemaati Başkanı

İran Cumhurbaşkanı Mahmud Ahmedinecat'a mektup

07 Mart 2012

Sayın Cumhurbaşkanı,
Esselamu Aleykum Ve Rahmetullahi Ve Berakatuhi,
Dünyada ortaya çıkan olayların vahim durumunun ışığında, İran Cumhurbaşkanı olmanız ve bundan dolayı, ülkenizin ve genel anlamda dünyanın geleceğini etkileyecek kararlar alma yetkisini elinizde bulundurmanız sebebiyle, size yazmamın gerekli olduğunu hissettim. Bugün dünyada büyük bir gerginlik ve huzursuzluk bulunmaktadır. Bazı yerlerde küçük çaplı savaşlar patlak vermiştir, diğer yerlerde ise süper güçler barış getirmeye çalıştıkları bahanesi ile harekete geçmişlerdir. Her ülke bir değerine ya yardım etmek ya da muhalif olmakla meşgulken, adaletin gerekleri yerine getirilmemektedir. Dünyanın bugünkü durumuna bakarsak, üzülerken başka bir savaşın temellerinin çoktan atılmış olduğunu görürüz. Büyük veya küçük birçok ülke nükleer silahlara sahip olduklarından, gazezler ve düşmanlıklar artış göstermektedir. Böylesi zor bir durumda, Üçüncü Dünya Savaşı hemen gözlerimizin önünde neredeyse mutlak bir şekilde belirlemektedir. Bildiğiniz gibi, nükleer silahların varlığı, Üçüncü Dünya Savaşının bir atom savaşı olacağı anlamını taşımaktadır. Bunun nihai sonucu çok yıkıcı olacak ve böylesi bir savaş, gelecek nesillerin sakat ve şekil bozuklukları ile doğmalarına yol açacaktır.

İnancım, dünyada barışı tesis etmek üzere gönderilen ve *Rahmetel lil Âlemin* - tüm insanoğlu için rahmet- olan Yüce Resulullah Hz.Muhammed'in^{sav} takipçileri olarak bizlerin, dünyanın böyle bir felaketle zarar görmesini arzulamadığımızdır. Bundan dolayı sizden ricam, dünyada önemli bir güce sahip olması nedeniyle, İran'ın Üçüncü Dünya Savaşına engel olmak için rolünü oynamasıdır. İnkâr edilemeyecek kadar gerçek olan, önemli güçlerin çifte standartla hareket ettikleridir. Onların adaletsizlikleri, dünyada huzursuzluğun ve karışıklığın yayılmasına neden olmaktadır. Ancak bazı Müslüman grupların da uysuz ve İslam'ın talimatlarına aykırı davranışlarını göz ardı etmemiz mümkün değildir. Dünyadaki büyük güçler ise, bunu bahane edip, menfaatleri uğruna fakir Müslüman ülkeleri istismar ederler. Bu nedenle sizden bir kez daha, bütün gayret ve enerjinizi yeryüzünü Üçüncü Dünya Savaşından korumaya odaklamanızı rica ediyorum. Kuran-ı Kerim Müslümanlara, bir kavime olan düşmanlık, onları adaletli davranmaktan alı koymamalıdır, diye öğretmektedir. Maide suresinde, Allah^{cc} şöyle buyurmaktadır:

"...Bir kavmin, sizi Mescid-i Haram'dan alıkoyarak size karşı duyduğu düşmanlık, onlara karşı sizi aşırılığa sürüklemesin. İyilik yapmakta ve takvayı benimsemek konusunda yardımlaşın. Günah işlemek ve aşırılı davranmakta birbirinize yardımcı olmayın. Allah'ın takvasını benimseyin. Şüphesiz Allah, ceza vermekte çok şiddetlidir." (5:3)

Bunun gibi, Kuran-ı Kerim'in aynı suresinde, Müslümanlara şöyle emir buyrulmuştur:

"Ey inananlar! Adalet ile şahitlik ederek, daima Allah için hazır bulunun. Bir topluluğa olan düşmanlığınız, sizi adaletsizliğe sevk etmesin. Daima adaletli olun. Bu takvaya daha yakındır. Allah'ın takvasını benimseyin. Şüphesiz Allah, bütün yaptıklarınızdan haberdardır." (5:9)

Bu nedenle, salt nefret ve düşmanlıktan dolayı diğer bir ulusa muhalefet etmeyin. İsrail'in haddini aştığını ve gözlerini İran'a diktğini kabul ediyorum. Şüphe yok ki, eğer bir ülke, ülkenize karşı aşırılıkta bulunursa, doğal olarak sizin de kendinizi savunmaya hakkınız vardır. Amma velâkin, anlaşmazlıklar mümkün olduğunca, karşılıklı diplomasi ve anlaşma yolu ile çözümlenmelidir. Sizden en basit şekli ile ricam, güç kullanmak yerine karşılıklı konuşma ve ikna yolu ile huzursuzlukları gidermeye çalışmanızdır. Böyle bir ricada bulunmamın nedeni, bu çağda Resulullah'ın^{sav} gerçek aşığı ve Vadedilen Mesih ve Mehdi olduğunu iddia eden, Allah'ın^{cc} o Seçilmiş Zâtının takipçisi oluşumdur. Onun görevi, insanoğlunu Allah'a^{cc} yaklaştırmak ve insanların haklarını, Efendimiz ve Yol Göstericimiz, *Rahmetel lil Âlemin* - tüm insanoğlu için rahmet - Yüce Resulullah'ın^{sav} bize gösterdiği şekilde yerleştirmektir. Allah^{cc} Müslüman Ümmet'in bu güzel talimatı anlamasını nasip etsin.

Vesselam,
Saygılarımla,

Mirza Masrur Ahmed
Vadedilen Mesihin V. Halifesi
Uluslararası Müslüman Ahmediye Cemaati Başkanı

İsrail Başbakanı Benjamin Netanyahu'ya mektup

26 Şubat 2012

Sayın Başbakan,
Kısa süre önce İsrail Cumhurbaşkanı, Ekselansları Şimon Peres'e, dünyada ortaya çıkan son derece tehlikeli durum hakkında bir mektup gönderdim. Sürekli değişim gösteren koşulları dikkate alarak, mesajımı ülkenizin Hükümet Başkanı olmanız sebebi ile size de iletme lüzumunu hissettim.

Ulusunuzun tarihi, peygamberlik ve İlahi Vahiy ile yakından alakalıdır. Doğrusu İsrailoğullarının peygamberleri, ulusunuzun geleceği hakkında önceden açık haberler vermişlerdir. Peygamberlerin talimatları karşısındaki itaatsizlikleri ve onların önceden verdiği haberleri savaştıkları sonucunda, İsrailoğulları zorluklar ve musibetler çekmek zorunda kaldılar. Eğer ulusunuzun liderleri, peygamberlere tam itaat etmek konusunda sağlam durmuş olsalardı, sürekli ortaya çıkan farklı felaketler ve sıkıntılardan böylelikle korunmuş olabilirdi. Bundan dolayı, başkalarından belki de daha fazla bir şekilde sizin göreviniz, önceden verilmiş haberleri ve peygamberlerin talimatlarını önemsemektir.

Size ben, İsrailoğullarının kardeşleri arasından Musa'nın^{as} benzeri ve tüm insanlık için rahmet olarak gönderilmiş, Yüce Peygamber Hz. Muhammed'in^{sav} (Tesniye 18:18) hizmetkârı Vadedilen Mesih ve Mehdi'nin Halifesi olarak sesleniyorum. Bu yüzden görevim, Allah'ın^{cc} mesajını sizlere hatırlatmaktır. Ümit ederim ki, sizler de Allah'ın^{cc} çağırısına kulak verenler ve başarıyla yeryüzü ve göklerin Rabbi Yüce Allah'ın^{cc} hidayetine uygun doğru yolu bulanlardan sayılısınız.

Bugünlerde İran'a saldırmaya hazırlandığınıza dair haberler duymaktayız. Lakin bir dünya savaşının dehşet veren sonucu hemen önünüzdedir. Son dünya savaşında milyonlarca diğer insan öldürülürken, yüzlerce binlerce Musevi de yitip gitmiştir. Başbakan olarak göreviniz, ülkeniz vatandaşlarının hayatlarını korumaktır.

Dünyanın bugünkü koşulları, bir dünya savaşının sadece iki ülke arasında değil, ülke bloklarının oluşumu ile gerçekleşeceğini göstermektedir. Bir dünya savaşının patlak verme tehdidi çok ciddi bir durumdur. Müslümanların yaşamları, Hristiyanlar ve Musevilerinki de tamamen onun tehlikesi altındadır. Eğer böyle bir savaş gerçekleşirse, bu insanoğlunun mahvoluşunun zincirleme tepkimesine yol açacaktır. Bu felaketin etkileri, özürlü ya da sakat doğacak gelecek nesiller tarafından hissedilecektir. Bu durum, böyle bir harbin şüphesiz atomik savaflara da yol açacak olmasındandır.

Bu nedenle sizden ricam, dünyayı bir dünya savaşının eşiğine yönlendirmek yerine, onu küresel bir felaketten kurtarmak üzere azami gayret göstermenizdir. Anlaş-

mazlıkları zor kullanarak çözmek yerine, onları diyalog ile çözmek için gayret etmelisiniz ki, gelecek nesillerimize sakatlık ve kusur bırakmak yerine, parlak bir gelecek hediye edebilelim. Görüşlerimi, öğretilerinizi bazı bölümler ile açıklamaya çalışacağım. İlk alıntı Zebur'dandır:

"Kötülük edenlere kızıp üzülme, suç işleyenlere özenme! Çünkü onlar ot gibi hemen solacak, yeşil bitki gibi kuruyup gidecek. Sen Rab'be güven, iyilik yap, ülkede otur, sadakatle çalış. Rab'den zevk al, O senin içindeki istekleri yerine getirecektir. Her şeyi Rab'be bırak, O'na güven, O gerekeni yapar. O senin doğruluğunu ı ışık gibi, hakkını öğle güneşi gibi aydınlığa çıkarır. Rab'bin önünde sakın dur, sabırla bekle; Kızıp üzülme işi yolunda olanlara, kötü amaçlarına kavuşanlara. Kızılmaktan kaçın, bırak öfkeyi, üzülme, yalnız kötülüğe sürükler bu seni. Çünkü kötülerin kökü kazınacak, ama Rab'be umut bağlayanlar ülkeyi miras alacak. Yakında kötünün sonu gelecek, yerini arasan da bulunmayacak. Ama alçakgönüllüler ülkeyi miras alacak, derin bir huzurun zevkini tadacak."

(Mezmurlar, 37:1-11)

Benzer şekilde Tevrat'ta da şunu bulmaktayız:

"Torbanızda biri ağır, öbürü hafif iki türlü tartı olmayacak. Evinizde biri büyük, öbürü küçük iki türlü ölçü olmayacak. Tartınız da ölçünüz de eksiksiz ve güvenilir olacak. Öyle ki, Tanrınız Rab'bin size vereceği ülkede ömrünüz uzun olsun. Tanrınız Rab bunları yapandan da, haksızlık edenden de tiksindir." (Tesniye 25:13-16)

Bu nedenle dünya liderleri ve özellikle siz, zor kullanılan yönetim anlayışına son vermelisiniz ve zayıfları baskı altına almaktan uzak durmalısınız. Bunun yerine, adalet ve barışı yaymak ve desteklemek üzere gayret ediniz. Böyle yapmakla barış içinde olacaksınız, güç kazanacaksınız ve dünya barışı da tesis edilmiş olacak.

Duam, siz ve diğer dünya liderlerinin mesajımı anlayıp görev ve durumunuzun farkına varmanız ve sorumluluklarınızı yerine getirmeniz içindir.

Saygılarımla,

Mirza Masrur Ahmed

Vadedilen Mesihin V. Halifesi

Uluslararası Müslüman Ahmediye Cemaati Başkanı

(Mektupları Türkçeye çeviren: Emine Çakmak Sahi)

